

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

HE'S GONNA FIND OUT IF SHE'S...

naughty or nice

SOPHIE SNOW

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

naughty
or
nice

SOPHIE SNOW

İÇİNDEKİLER

[Yazan Sophie](#)
[Snow Telif Hakkı](#)
[İçerik Uyarıları](#)

1. [Rora](#)
2. Henry
3. [Rora](#)
4. Henry
5. Henry
6. [Rora](#)
7. Henry
8. [Rora](#)
9. Henry
10. [Rora](#)
11. Henry
12. [Rora](#)
13. Henry
14. [Rora](#)
15. Henry
16. Henry
17. Henry
18. [Rora](#)
19. [Rora](#)
20. Henry
21. [Rora](#)
22. [Bölüm 22](#)
23. [Rora](#)
24. Henry
25. [Bölüm 25](#)
26. Henry
27. [Rora](#)

[Baharatlı Şeyler](#)

[Tesekkür Yazar](#)
[Hakkında](#)

SOPHIE SNOW TARAFINDAN

DOKUN VE GİT SERİSİ

[Üç Kuralı](#)

- - -

SEATTLE'DA BAHARATLI SERİSİ

[Yasal Olarak](#)

[Bağlayıcı Sahte](#)

[Güven](#)

- - Yaramaz

[ya da İyi](#)

İlk olarak 2024 yılında Sophie Snow tarafından
yayımlanmıştır Copyright © 2024 by Sophie Snow

Yazarın manevi hakları ileri sür÷lm÷ştür.

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal
gücünün ürünüdür ya da kurgusal olarak kullanılmıştır. Herhangi bir
Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle, olaylarla veya yerlerle olan
benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Tüm hakları saklıdır. Bu kitabın hiçbir bölümü, yayıncının yazılı izni
olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere,
elektronik veya mekanik yollarla herhangi bir biçimde çoğaltılamaz, ancak bir
eleştiri yazısında kısa pasajlar alıntılanabilir.

Nina Fiegl tarafından redaksiyon.

ISBN: 978-1-7394450-7-2 (ciltsiz)

ISBN: 978-1-7394450-8-9 (e-Kitap)

The logo for Sophie Snow features the name 'Sophie' in a large, green, serif font, with 'snow' in a smaller, green, sans-serif font below it. Small yellow stars are scattered around the text.

Eline bir aşk kitabı almış ve bu sırada yeni bir sapkınlık keşfetmiş olan herkes için.

Mutlu Noel Baba sezonları!

İÇERİK UYARILARI

Yaramaz ya da Kibar, müstehcen içerik ve bazı okuyucular için tetikleyici olabilecek bazı konular içeren yetişkinlere yönelik bir romandır. Aşağıda Yaramaz ya da Güzel'de yer alan konuların bir listesi bulunmaktadır:

Alkol, aldatma (geçmiş ilişki), iklim değişikliği, boşanma, açık dil, açık cinsel içerik (kazara korunmasız seks, anal oyun, üreme kink, ısırma, cum oyun, kirli konuşma, yüz oturma, parmaklama, sürüş sırasında parmaklama, taşlama, karşılıklı mastürbasyon, oral seks, PIV penetrasyon, kamu cinsel aktivite, seks oyuncakları ve Santa kink,) yaralanma, iş kaybı, hamilelik, cinsiyetçilik.

Bu içerik uyarıları hakkında daha ayrıntılı bilgiyi www.sophiesnowbooks.com adresinden edinebilirsiniz.

1

RORA

3 ARALIK

"Düşük bütçeli bir Noel pornosunda oynuyormuşum gibi giyinmemi istemenin bir nedeni var mı?"

Yeşil kadife mini etek, üst ve şeker kamışına dehşet içinde bakıyorum. En iyi arkadaşımın elinde tuttuğu çizgili çoraplar. Noelle kaşlarını çatarak onları bana uzatıyor. "Düşük bütçe mi? Bunun için yüz dolar ödedim."

Eteği vücuduma tuttuğumda minicikti. "Fazla para vermişsin. Cidden Noelle, bu çok müstehcen. O kadar kısa ki kırım tamamen görünecek." Denemeden söyleyemem ama göğüs dekoltemin de görüneceğinden eminim.

Eş bir kadife parçasını bana fırlatıyor, o da omzuma asılı fotoğraf makinesi çantasının üzerine düşüyor. "Şort var."

"Bu iç çamaşırı."

"Potayto, potahto."

Kumaşı toparlıyorum ve Büyülü Atölye'nin etrafına temkinli bir şekilde bakıyorum. Noelle'in ailesi Noel'i çok sever, Noel'i *çok sever*. Öyle ki yirmi yıl kadar önce Wintermore'a taşınmışlar, özellikle de bir oyuncak dükkânı açmak için. Üniversiteye gittiğimden beri Noel için buraya ilk kez geliyorum ama her şeyin bu kadar... seksi olduğunu hatırlamıyorum.

"Burası bir oyuncak dükkânı. Noel Baba ile fotoğraf çektirirken çocukların beni yarı çıplak görmesine gerek yok."

"Belki değilsin, ama seksisin ve ailelerini daha fazla para harcamaya ikna etmek için seni neredeyse hiçbir şey giydirmekten çekinmiyorum."

Ah, kapitalizm.

"Gerçekten babanın bunu sorun etmeyeceğini mi düşünüyorsun?" Elbise için üzücü bir bahane tutuyorum.

Noelle'in babası Charlie, açıldığından beri her yıl The Enchanted Workshop'un Noel Babası oldu ve benim için ikinci bir baba sayılır.

"Bu konuda." Yüzünü buruşturuyor. "Babam bu yıl Noel Baba'yı oynamıyor. Eve daha fazla Noel ışığı asmaya çalışıyordu ve dün sabah çatıdan düştü. İki bacağını da kırdı." Sanki çatıdan düşmek sıradan bir olaymış gibi, gerçekçi bir şekilde söylüyor.

"Aman Tanrım, o iyi mi?"

Noelle umursamaz bir el sallıyor. "O iyi. Kırıklar temizdi ve bu sabah taburcu edildi." Hissettiğim kadar endişeli görünüyormuş olmalıyım çünkü aceleyle devam ediyor. "Morali çok iyi. *Noel Baba* dönemini yaşadığını söylüyor ve dün gece yatakta izleyebilmek için dizüstü bilgisayarını hastaneye getirmemi istedi."

Göğsümdeki gerginlik azalıyor. Charlie hâlâ Noel filmlerini izliyorsa, muhtemelen iyidir. Dükkân kapandıktan sonra Charlie ve Noelle'in annesi Kate'i ziyaret etmek için Whitten'ların evine uğramayı aklıma not ediyorum.

Lafi açılmışken.

Bugün Aralık ayının ilk Cumartesi günü, yani çocukların Noel Baba ile tanışıp fotoğraf çektirebilecekleri ayın ilk günü. Mağazanın yılın en yoğun zamanı ve insanlar Batı Wyoming'ın dört bir yanından Noel Baba ile tanışmak ve oyuncak almak için geliyor. Whittens'lar açıldıklarından beri aynı programa sadık kaldılar ve son dakikada iptal ettiklerini düşünemiyorum.

"Noel Baba kim olacak? Felix mi?"

Noelle çenesini sıkıyor. "Sanki sevgili kardeşimin gerçekten ortaya çıkacağına ve çocukları hayal kırıklığına uğratmayacağına güvenebilirmişiz gibi."

Çekiniyorum. Felix teknik olarak mağaza müdürü ama yapması gereken işlerin çoğunu Noelle'in üstlendiğini biliyorum.

"Amcam Henry uçakla geliyor, Tanrı'ya şükür. Her an burada olabilir."

"Grönland'da yaşayan amcam mı?" Ben soruyorum ve Noelle başını sallıyor. "Ne kadar uçuyor, dört bin mil mi? Noel Baba'yı oynamak için mi?" Ne kadar denesem de sesimdeki inançsızlığı tamamen gizleyemiyorum.

"Noel için zaten geliyordu. Sadece uçuşunu birkaç gün öne çekmek zorunda kaldı ve kendi Noel Baba kıyafetini getirecek."

Kendi Noel Baba kıyafeti. Yüce İsa. Charlie'nin kardeşiyle hiç tanışmadım ama kendi kıyafeti olmasına şaşırmadım. Tüm Whitten ailesi Noel delisi. Oyuncak mağazasında geçirdiğim her saniye, yılın bu zamanında memleketim Wintermore, Wyoming'den neden uzak durduğumu hatırlatıyor: bu

Tüm kasaba Noel takıntılı. Ben yedi yaşındayken popüler bir Noel filminde arka plan olarak kullanıldığından beri öyleydi ve filmin gösterime girmesiyle birlikte turistler tatil için Wintermore'a akın etmeye başladı.

Ailemin beni büyütmek için buraya taşındıklarında aşık oldukları o sessiz, şirin kasaba çoktan yok oldu. Bugünlerde Wintermore, Kış Harikalar Diyarı kılığına girmiş bir turist tuzağından başka bir şey değil ve ben sadece sıcak aylarda ziyaret etmeye özen gösteriyorum.

Noelle benden Noel için eve gelmemi ilk kez istemiyor ama ilk kez yalvarıyor. Her zamanki Noel Baba fotoğrafçıları çekildi ve altı yıldır çalıştığım foto muhabirliği işimden kovulmamın ertesi günü aradığı düşünülürse zamanlama mükemmeldi. Ama kovulmamış olsaydım bile onun için gelirdim. O aileden biri.

En azından tanıdık geliyor; lise boyunca The Enchanted Workshop'un Noel Baba fotoğraflarını ben çekmiştim. Yine de oyuncak mağazasına bakarken nostalji hissetmiyorum, sadece birkaç saat içinde buranın Noelle'in özenle istiflenmiş raflarını darmadağın eden gürültücü tatil müşterileriyle dolup taşıcağından korkuyor ve istifa ediyorum.

Burayı sezon başlangıcına yetiştirmek için ne kadar çok çalıştığını görebiliyorum ve *şortu* yere düştüğü yerden almamın tek nedeni de bu. "Bu hafta sonu giyeceğim ama daha kumaş bir şeyler sipariş edeceğim."

"Anlaştık," diye kabul ediyor Noelle boktan bir sırıtışla. "Arka odada üstünü değiştirebilirsin." Ben fikrimi değiştirmeden uzaklaşıyor ve pencereye asılı eğri büğrü bir çobanpüskülü dalıyla meşgul oluyor.

İçimi çekiyorum ve gıcırtılı kapıyı iterek tezgâhın arkasına geçiyorum. Sadece personelin girebildiği koridor bile parıldayan ışıklar ve kocaman kırmızı fiyonklarla süslenmiş. Küçük arka odanın köşesinde devasa bir Noel ağacı yükseliyor, dalları sayılamayacak kadar çok süsle dolu.

Her yıl Noel dekorlarını hazırlamalarının haftalar sürdüğünü düşünmek kolay olabilir ama onlar yıl boyunca bu dekorları hazır tutuyorlar. Whittens, kasabamızın Noel takıntısı nedeniyle Orta Teksas'tan Wintermore'a taşındı ve tam da buraya uyum sağladılar. İtiraf etmeliyim ki bu konuda umursamadığım tek şey onlar.

Taytımı ve sweatshirt'ümü çıkarıp eteğimi ve şeker kamışı çoraplarımı giyiyorum. Ve tabii ki *şortu* da. Kapının arkasındaki aynada kendimi inceleyerek inliyorum. Dantelli kırmızı sütyenimle, sanki

Playboy'un Noel sayısının sayfalarından yeni çıktı: seksi, ama tam olarak oyuncakçı dostu değil.

Kapı açılırken çantamın üzerine düşürdüğüm küçük yeşil gömleğe uzanıyorum. İyi oldu. Belki Noelle bunu bir insan vücudunda gördüğünde mantıklı bulur.

"Sanmıyorum-" Ayağa kalktım ve arkamı döndüğümde olduğum yerde durdum. Noelle değil. *Kesinlikle Noelle değil.*

Kapıda duran adamı gördüğümde ağzım kuruyor. Kırmızı kadife pantolon giyiyor ve başka hiçbir şey giymiyor. Kestane rengi deri pantolon askısı ve göğüs kaslarına kazınmış dövmeler dışında göğsü çıplak. Kırmızı bir ceket, beyaz bir gömleği ve koluna asılı bir spor çantası var, ama daha fazla mürekkebin dışarı çıktığını görebiliyorum. Adam muhteşem ve gözlerim henüz gövdesini bile göremedi.

Sonunda bakışlarımı onun yüzüne yönelttiğimde gözlerim açılıyor. Delici mavi gözleri var ve yanakları soğuktan kıpkırmızı. Tuzlu ve biberli saçları rüzgârda savruluyor ama kısa sakalı kusursuz.

Yüz ifadesini gördüğümde ne kadar afalladıysam, karşısında sadece bir sütyen ve özür dilerim ama bir etekle durduğumu hatırlıyorum. Yeşil kadife gömleğimi göğsümün üzerinde tutuyorum ve hareketlerim aramızdaki gerginliği kırınca gözlerini kırıştırarak başka tarafa bakıyor.

Boğazını temizler. "Çok özür dilerim. Gömleğime kahve döktüm ve Noelle burada üstümü değiştirebileceğimi söyledi. Burada kimsenin olacağından bahsetmemişti." Kulaklarıma çok tanıdık gelen güçlü bir Teksas tınısı var ama sesi kardeşininkinden çok daha kalın.

Yutkunuyorum. *Noelle'in amcası Henry'nin böyle göründüğünü nasıl bilmezdim?*

"Merak etmeyin. Ben de tam bitiriyordum."

"Doğru. Kahretsin." Kulaklarının uçları kıpkırmızı olmuş bir halde arkasını dönüyor ve sırtı bana dönükken derin bir nefes alıyorum.

Kadife gömleği çabucak üzerime geçirdim. "Ben iyiyim." Kendime bakıyorum ve başımı sallıyorum. Hiçbir şey giymemiş de olabilirdim. "Aslında iyi demek biraz zorlama olur," diye homurdanıyorum. Kafamı kaldırdığımda yine bana bakıyordu. Bakışları hızla göğsümden yüzüme atlıyor. "Noelle seçti."

Boğazı düğümleniyor. "Bu çok... şenlikli." "Evet, öyle. Sen Henry olmalısın."

Başını sallıyor, çantasını yere bırakıyor ve elimi sıkmak için uzanıyor. "Aksanından belli oluyor, ha?"

Eli benimkinde sıcak. *Kahretsin, kocaman.* Yemin ederim iki elimi birden tutabilir.

"Noel Baba kıyafeti yardımcı oldu. Ben Rora. Aurora Stanley. Ama Rora iyi," diye geveledikten sonra konuşmaya devam etmemek için dudaklarımı birbirine bastırıyorum.

Henry elimi bir kez daha sıkıyor ve nazikçe bırakıyor. "Meşhur Rora. Yıllar boyunca senin hakkında çok şey duydum." Gülümsemesi o kadar göz kamaştırıcı ki, eteğimdeki bir tüyü fırçalıyormuş gibi yaparak gözlerimi kaçırmak zorunda kalıyorum.

"Ben de öyle," diyorum ama bu noktada onun hakkında hatırlayabildiğim tek şey Grönland'da çalışan bir iklimbilimci olduğu ya da onun gibi bir şey. Ve Noelle'in amcası, yani gözlerimi çıplak göğsünde değil de yüzünde tutmak benim için bu kadar zor olmamalı. "Bu yıl Charlie'nin yerini doldurabildiğin için şanslısın."

Henry pantolon askılarını açarken, "Yardım etmekten mutluluk duyarım," diye cevap verir.

Siktir, siktir, siktir. Buradan çıkmam lazım. Benim de kendime gelmem lazım.

Gömleğini değiştirmesi için onu rahat bırakmayı teklif etmeye kararlı bir şekilde ağzımı açıyorum ama ben fırsat bulamadan konuşmaya devam ediyor. "Ve burada fazladan birkaç gün geçirmek için her türlü bahaneyi kabul ederim. Noel'de Wintermore'u seviyorum."

Dudaklarım yüzümü buruşturuyor. Saklamaya çalışıyorum ama duygularımı saklamakta hiçbir zaman başarılı olamadım.

Henry gülüyor, ayak parmaklarımda hissedebildiğim derin, gürültülü bir ses. "Noel'de Wintermore'u sevmiyor musun?"

"Noel'i sevmiyorum, nokta. Wintermore da olabildiğince Noelvari bir yer."

Henry, çantasından bembeyaz bir Henley çıkarıp başına geçirirken sanki başka bir dil konuşmuşum gibi kaşlarını çatıyor. Ne yazık ki benim için, o da daha az inanılmaz görünmüyor.

"Herkes Noel'i sever. Noel'i nasıl sevmezsin?"

Ceketini silkmesini ve ceketini kapatan kalın siyah kemeri bağlamasını izlerken ağzından çıkan kelimeleri zorlukla algılıyorum. Tanrıya şükür şapkasını henüz takmamıştı.

Bana neler oluyor? Bu da ne böyle? Noel Baba kostümlü bu adamdan etkilenmem mümkün değil.

Henry başını öne eğiyor, dudaklarında eğlenceli bir gülümseme dolaşıyor. *Kahretsin, bana bir soru sordu.*

"Sadece bilmiyorum," diye cevap veriyorum, kalbim hızla çarpmasına rağmen umursamaz bir omuz silkme denemesi yapıyorum. Cevap vermesine fırsat vermeden kamera çantamı omuzlayıp kapıya doğru başımı sallıyorum.

"Muhtemelen mağaraya yerleşmeliyiz."

Henry geri çekilir ve koridorun aşığısını işaret eder. "Yolu göster."

Fotoğraf makinesi çantamı karıştırıyorum, oyuncak mağazasının arkasına doğru kararlı adımlarla yürüyorum ve ekşi bir karpuz şekeri çıkarıyorum. Paketini açıyorum ve rahatlatıcı bir acıyla dilime değdiğinde iç çekiyorum.

Noelle mağaraya giden vinil yol boyunca son dakika plastik kardan adamlarını yerleştiriyor. "Mükemmel, birbirinizi buldunuz." Kıyafetime bakarken gözleri açılıyor. "Kahretsin. Evet, sorunu şimdi anlıyorum. Senin için başka bir kostüm bakacağım. Her şeyi ayarlamaya hazır mısın?"

Başımı sallıyorum ve o da heyecanla ellerini çırpıyor, mağazanın içinde dans ediyor ve Noel müziğı eşliğinde şarkı söylüyor.

"Bence harika görünüyorsun," diyor Henry yanımda. Yerimden sıçradım. "Ha?"

"Noelle sorunu gördüğünü söyledi ama ben görmüyorum. Harika görünüyorsun."

İltifatla ilgili hiçbir şey bayağı ya da müstehcen gelmiyor, ama mağaranın girişine bakıp asıl sorunu gördüğümde bunu sindiremiyorum bile: Henry ve ben, karanlık, ona onluk bir odada, yalnızız, o böyle giyinmişken ve ben, görünüşe göre, aklımı kaçıyorum.

İki uçuşla on beş saat. Wintermore'a iki saatlik bir yolculuk. Sekiz saat heyecanlı, yapış yapış çocukların fotoğrafını çekmek. Henry ile mağarada dokuz saat. Çok uzun bir gün oldu.

Ama bunların hiçbirini yapmak üzere olduğum şeyi mazur göstermez.

Beyaz şarabı kadehimin etrafında döndürüyorum ve gözlerimi dizüstü bilgisayarına dikiyorum. En sevdiğim porno sitesi ekrandan bana bakıyor.

Nefesimi üfleyerek bardağı boşaltıyorum.

"Siktir et," diye mırıldanıyorum, dizüstü bilgisayarı yaklaştıırıp arama kutusuna tek **b i r** kelime yazıyorum: *Noel Baba*.

2

HENRY 4 ARALIK

T Bu benim ilk Noel Baba rodeom değil.

Charlie ve ben Austin ve San Antonio arasındaki küçük bir kasabada büyüdük ve Addie Creek Santa kalıtsal bir pozisyondu. Büyükbabamla başladı, sonra babam doğum yapmaya başlayınca devraldı. Çocukların Noel için ne istediğini hatırlamakta zorlanıyorum.

Charlie babamdan görevi devralma fırsatı bulamadan Wintermore'a taşındı ama ben geleneği sürdürdüm ve annem birkaç yıl önce vefat edene kadar her Noel'de Addie Creek'e gittim. Eski lise beden öğretmenim şimdi şapkayı takıyor.

Charlie'nin buraya taşınması ve dükkânı açması, onunla, Kate'le ya da çocuklarla yirmi yıldır -çocuklar artık çocuk olmadığına göre yeterince uzun bir süredir- Noel geçirmediğim anlamına geliyordu. Ama annem ve babamın Teksas'tan ayrılmaya hiç niyetleri yoktu ve Charlie de yılın en yoğun zamanında şehri terk edemezdi, bu yüzden Noel'i onlarla geçirdim.

Annem vefat edene kadar Wintermore'u ziyaret etme şansım bile olmadı. Bu da yıllar boyunca hakkında konuştuklarını duyduğum insanlardan hiçbirisiyle neden hiç tanışmadığımı açıklıyor. Özellikle bir kişiyle: Rora.

İyi de oldu. Tanıştığımızda daha genç olsaydı, bana her baktığında nasıl konuşacağımı bir anlığına unutmam *daha* da sorunlu olurdu. Kaç yaşında olduğunu bilmiyorum ama Noelle ya da Felix'e yakın bir yaşta olmalı.

Sabahtan beri onu kamerasının arkasından izliyorum. Göz kamaştırıcı. Saçları altın sarısı ve omuzlarının üzerinden dağınık bir şekilde dökülüyor.

Kasıtlı gibi görünen bir şekilde. Yeşil gözleri lekeli kahverengi farla çerçevelenmiş, yanakları pembe pembe ve altın ışıltılarla kaplı.

O küçük. *Gerçekten* ufak tefek. Boyu 1.80'den uzun olsa şaşırdım ama odaya buradaki en uzun insan gibi hükmediyor. Çok dikkat dağıtıcı bir elf kostümü giyiyor ama yemin ederim fark etmiyorum bile. Ürkütücü olmak ve ona bakmak istemiyorum ama işine bu kadar odaklanmışken yüzüne bakmaktan başka bir yere bakmak zor. Ve çocuklara. Bunun *onun* ilk Noel Baba rodeosu olmadığına da bahse girerim çünkü Rora çocuklarla inanılmaz ilgileniyor. Ve açıkçası saldırgan ebeveynlerin hayranı değil.

Kollarını kavuşturuyor, kucağında oturan çocukla uğraşan anneye bakışlarını gizleme zahmetine girmiyor. Çocuğun dikenli sahte bir şahini var - annesine göre, saçlarını umutsuzca düzeltmeye çalışan ve rahatsız bir şekilde kıvranmasına rağmen çocuğun gömleğini boynuna kadar ilikleyen annesine göre, yanlış giden balonlu sakızın sonucu.

"*Kıptırdama* Benji," diye azarlıyor. "Sana söyleneni yap, yoksa Noel Baba sana hediye getirmez."

Rora'nın gözlerini kısmasını izliyorum. "Hanımefendi, Noel Baba'yı burada bir tehdit unsuru olarak kullanmıyoruz."

Anne suratını asarak Rora'ya döner. *Tanrım*. "Sadece fotoğrafların mükemmel olmasını istiyorum."

Rora cevap vermeden önce sanki içinden üçe kadar sayıyormuş gibi derin bir nefes alıyor. "Benji'nin Noel Baba'yla tanışırken eğlenmesini ve resimlerin oğlunuza benzemesini, onun bir katalog versiyonuna benzemesine tercih ederdim herhalde?"

Benji'nin annesi isteksizce başını sallar.

"Harika. O zaman belki de işimi yapmam ve bunu gerçekleştirmem için bana güvenebilirsiniz."

Anne teslim olmuş bir iç çekişle çocuğunu yalnız bırakır ve geri çekilir.

Rora dikkatini tekrar Benji'ye çeviriyor, enerjisi değişiyor. Gülümsemiyor. Aslında tanıştığımızdan beri onu bir kez bile gülümserken gördüğümü sanmıyorum ama enerjisi büyüleyici ve çocuklar buna bayılıyor; parlak ama derin, yoğun ama eğlenceli. Günün her saatinde aklınıza takılan ve sizi neden bu kadar çok tükettiğini tam olarak anlayamadığınız bir şarkı gibi.

Kamerasını kaldırmadan önce ellerini birbirine vuruyor. "Pekala, Benji. Harika görünüyorsun! Biliyorsun, sahte şahinler şu anda Kuzey Kutbu'nda çok moda. Öyle değil mi Noel Baba?"

Çocuklara bu kadar iyi davranırken Noel'den nefret ettiğini asla bilemezsiniz.

"Kesinlikle. Elflerin arasına çok iyi uyum sağlarsın," diyorum Benji'ye. Yüzü aydınlandı. "Büyüdüğümde elf olmak istiyorum!"

"Benj-" diye başladı annesi.

Rora kaşlarını hızlıca kaldırarak onu durdurur. "Ne düşünüyoruz, Benji? Kocaman bir gülümseme mi?"

Çocuklara asla ne yapmaları gerektiğini söylemez. Onlara sorar. Bu gerçekten düşündüğüm bir şey değil, ama çocukları daha rahat ve daha az garip yapıyor.

Benji başını sallıyor, ağzı dişlek bir sırıtışla geriliyor.

Ben kameraya gülümsüyorum, Rora da çömelip parmak uçlarında durarak farklı açılar deniyor.

Alışık olduğum Noel Baba fotoğraflarından çok farklı. Addie Creek'te aileler kendi fotoğraflarını kendileri çekirdi. Profesyonel fotoğraflarla ilgili tek deneyimim Charlie ve Kate'in Felix ve Noelle'i fotoğraf çekertirmek için Austin'deki bir mağazaya götürdüklerinde peşlerine takılmamıydı çünkü babamın Noel Baba kıyafetine aldanmamışlardı. O resimler havasız ve resmiydi.

Rora duraksıyor ve kamerasındaki küçük ekrana gözlerini kısarak bakıyor. "Vay canına, doğuştan yeteneklisin. Harika bir iş çıkardın!"

Bana küçük bir baş sallama hareketi yapıyor, ihtiyacı olan şeyi aldığına dair bir işaret.

Yukarı.

"Noel için heyecanlı mısın, Benji?" Soruyorum ve hemen başlıyor Bana Noel planlarından bahsediyorlardı.

Burada Noel Baba olmanın sevdiğim yanlarından biri de telaşsız olması. Mümkün olduğunca çok sayıda çocuğu içeri sokup çıkarmak için acele edilmiyor; her çocuk istediği şey hakkında konuşmak için kendine zaman ayırıyor. Rora bu süreyi resimleri kontrol etmek ve hızlıca düzenlemek için kullanıyor ve bekleyen aileler için mağaranın dışında etkinlikler düzenleniyor. Mükemmel bir sistem.

"Noel için ne istersin?"

Benji'nin annesi cevabını dinlemek için daha da yaklaşır.

Bana ciddi bir bakış attı. "Bir erkek ya da kız kardeş istiyorum." Annesinin yüzü düştü.

Kahretsin. "Noel'e birkaç hafta kaldığı için elflerin sana bunlardan bir tane yapabileceğini sanmıyorum," diye nazıkçe cevap veriyorum, bu da onu yatıştırıyor gibi görünüyor. "Onun yerine sevebileceğin bir oyuncak var mı?"

"Çadırılı bir Bubbles karavanı. Kırmızı olan."

Hızla omzunun üzerinden bakıyorum ve annesi başını sallayarak rahatlamış görünüyor. "Ne yapabileceğimize kesinlikle bakacağım," diye söz veriyorum ve kucağımdan inmesine yardım ediyorum. Ona Mutlu Noeller dileyip çocuklara dağıttığımız çoraplardan birini veriyorum ve Rora annesini Noelle'in resimlere yardım edeceği kasaya yönlendiriyor.

Mağaradan çıktıklarında Rora inleyerek boynunu kıvrıyor ve girişin üzerindeki kardan adam saatine bakıyor. "Bir sonraki aileden önce beş dakika mola vermeliyiz. Uzan, biraz kahve iç." Noelle'in bu sabah bize verdiği seyahat kahve fincanlarını masanın altından alıyor ve ben ayağa kalkarken birini bana uzatıyor.

Aileler arasında oradan buradan yudumlar çalıyorduk ama ilk kez gerçekten kafein almak için durduk. Ve buna çok ihtiyacım var.

Kollarımı başımın üzerine uzatıp vücudumdaki gerginliğin bir kısmını hafifletmeden önce mutlu bir iç çekişle naneli mocha'yı içime çekiyorum. Taht rahatsız edici değil ama kucağımda kıpır kıpır çocukları dengelemek neredeyse spor salonuna gitmek kadar yorucu bir iş.

Rora gözlerini formumdan yukarı, neredeyse tavanı sıyırdıkları parmak uçlarıma doğru sürüklüyor. Onu izlediğini fark ettiğimi anlayınca hızla gözlerini kaçırıyor.

"Ayağa kalkana kadar ne kadar uzun olduğunu unutuyorum," diyor kahvesine odaklanarak. "Charlie Noel Baba'yken hep sırtının ağrıdığından şikayet ederdi. Senin için daha kötü olmalı."

"Bunu daha önce yaptın mı diye soracaktım ama bu cevap oldu," diye kıkırdayarak cevap veriyorum. "Çocuklarla aran çok iyi."

"Lisedeyken her Noel'de bu benim işimdi. Noel'den nefret ediyor olabilirim ama çocuklarla çalışmayı seviyorum." Kamera askısının altında ağrıyormuş gibi boynunun arkasını ovuşturuyor.

"Neden tripod kullanmıyorsun?"

"Çalışırken hareketsiz kalmayı hiç sevmedim," diye açıklıyor. "Her zaman hareket halindeydim. Ailem fotoğrafçı-"

"Vahşi yaşam, değil mi?" Charlie ve Kate yıllar boyunca Rora ve ailesi hakkında konuştular ve Kate'in vahşi yaşam fotoğrafçılığı hakkında bir şeyler söylediğini hayal meyal hatırlıyorum.

Rora bildiğime şaşırmış görünüyor. "Evet. Annem vahşi yaşam fotoğrafçısı. Babam da manzara fotoğrafçısı. Her iki uzmanlık da çok sabır gerektiriyor. Ben küçükken, hangisini daha iyi yapacağıma dair bahse girmişlerdi.

Ama çok geçmeden her ikisi için de sabrım olmadığını anladılar."

Araştırma üssümdeki adamlardan biri hobi olarak fotoğrafçılık yapıyor ve bir keresinde bana nadir bir göçmen kuşu fotoğraflamak için altı saatini kıpırdamadan yatarak geçirdiğini söylemişti. Sadece birkaç gün Rora'nın çalışmasını izledim ve onun bunun yarısı kadar hareketsiz kaldığını hayal bile edemiyorum.

"Foto muhabirliğine nasıl girdin?" Onu tanımaya başladığım küçük parçalara tutunarak soruyorum. Ailem sayesinde oradan buradan bir şeyler kapmışım ama onu dinlemek hoşuma gidiyor.

"Yürümeye başladığımdan beri elimde bir kamera vardı ve doğal olarak bu işin içine düştüm," diye cevaplıyor omuz silkerek. "Her zaman objektiften ilginç hikayeler arıyordum. Ailem ne yaptığımı fark etti ve beni doğru yöne yönlendirdi. Klimatolojiye nasıl girdiniz?"

Üniversiteden beri kimsenin bana bunu sorduğunu sanmıyorum, o zamanlar öğrenci arkadaşlarım ve ben hala bir fark yaratacağımıza dair umut doluyduk.

"88'de bir sıcak hava dalgası vardı. Tüm haberlerde vardı ve çok etkilenmişim ama Teksas'ta bunun neden olduğuna dair bilgi edinmek neredeyse imkansızdı. Sorduğumda 'Tanrı'nın iradesini sorgulama' konusunda nasibimi aldım. Ailem dindar değildi ve benim için birkaç kitap buldular. Bir ay boyunca iklim değişikliğiyle ilgili kabuslar gördüm, sonra bir sabah uyandım ve beni dinleyen herkese bunu düzelteceğimi söyledim."

"Bu çok sevimli," diye yanıtlıyor Rora, gözleri parlayarak. "Tamir işleri nasıl gidiyor?"

Homurdanıyorum. "İyi değil."

"Düşündüm de. En azından hala işini seviyor musun?"

Kahvemi bitirmek için tekrar tahta oturuyorum ve Rora aileler için yan taraftaki tabureye tünüyor. "Karmaşık bir durum. İşimi seviyorum, evet, ama aynı zamanda on yıldır aynı şeyi yapıyorum ve biraz sıkıldım. İstasyondaki en üst düzey görevdeyim. Seyahat etmek istemediğim sürece yükselmem mümkün değil."

"Seyahat etmek istemiyor musun? Bu en iyisi," diyor Rora ve bunu ne kadar sevdiğini yüzünden anlayabiliyorum. Orada bir açlık var, sanki tekrar yola çıkmak için sabırsızlanıyor.

"Seyahat etmeyi seviyorum. Sadece... Aslında buraya gelmeden hemen önce bir iş teklifi aldım. Farklı istasyonlara seyahat edeceğim ve çeşitli araştırma laboratuvarlarını ziyaret edeceğim, araştırma ekipleri arasında irtibat kuracağım, kurulumları ve araştırmaları denetleyeceğim, eğitimi denetleyeceğim daha kıdemli bir pozisyon... Bu tür şeyler. Ama henüz kabul edip etmeyeceğime karar vermedim."

Rora ağzı açık bir şekilde bana bakıyor. "Neden almayasın ki? Kulağa harika geliyor ve canın sıkıldığında tam da ihtiyacın olan şey." Patronum dışında bu şekilde düşünen ilk kişi o.

Grönland'daki ekibim ayrılmamı istemiyor ve ailem de beni dünyanın dört bir yanına götürecek bir işi kabul etmektense Wyoming'e daha yakın bir yer bulmamı tercih ediyor.

"Kulağa harika geliyor," diye katılıyorum. "Ama bilemiyorum. Sanırım bu şekilde yeniden başlamak için çok yaşlı olabilirim." Beni sıkan şeyin şu anki iş rolüm değil de tüm kariyerim olduğuna dair içimi kemiren endişeden bahsetmiyorum bile.

Gözlerini deviriyor. "*Hadi* ama. Sen yaşlı değilsin." Bakışları bir şeye takılıyor ve öne doğru eğilip şapkama doğru uzanıyor. "Bir saniye kıpırdamadan dur."

Dediğini yapıyorum, yüzüme yakın teninin sıcaklığını hissederken nefesimi tutuyorum. Parmakları nazikçe şapkamın kenarından bir şey çekiştiriyor.

Biraz geri çekilip bana parlak mor folyo parçasını gösteriyor. "Cicili bicili." Sesi kısık, gözleri ne kadar yakın olduğumuzu yeni fark etmiş gibi kocaman. Yutkunuyor, arkasına yaslanıyor, yüzünde yumuşak bir kızarıklık var. "Peki, kaç yaşındasın?" Soru ağır geliyor, sanki bir önceki konuşmamızla bir saniye öncesine göre daha az ilgisi varmış gibi.

"Kırk yedi."

Derin bir nefes alıyor, gözlerinde şaşkınlık titreşiyor. "Bu eski değil."

Daha genç olmamı mı bekliyordu? Yaşlı mı?

Boş kahve fincanımı tahtın yanından alıp masanın altına koyuyor ve bir sonraki aileyi içeri almak için mağaranın girişine yöneliyor.

"Kaç yaşındasın?" Soru ben durduramadan ağzımdan kaçıyor.

Omzunun üzerinden bana bakıyor ve cevap vermeden önce dilini alt dudağında gezdiriyor. "Yirmi sekiz yaşındayım." Mağaradan dışarı adımını atıyor ve ben ağır bir iç çekişle başımı tahtın arkasına yaslıyorum.

*Kız yirmi sekiz
yaşında. Hay
sikeyim.*

RORA

5 ARALIK

S Evimde biri var. Yüzümü ovuşturup gözlerimi açıyorum, gün ışığına gözlerimi kısarak bakıyorum ve alt kattan gelen yumuşak vurma ve şingirdama sesleri karşısında inliyorum.

Bu Noelle olsa iyi olur. Noel'de Wintermore'da öldürülmeyi reddediyorum.

Kendimi zorlayarak yataktan çıkıyorum, battaniyeyi omuzlarıma doluyorum ve ayaklarıma terliklerimi geçirip aşağıya iniyorum.

Teknik olarak burası ailemin evi ama Wintermore'da kendi evimi alacak kadar kalmıyorum. Kahretsin, ailem Wintermore'da o kadar büyük bir eve tutunacak kadar kalmadı ama kasabadaki daireler neredeyse hiç açılmıyor. Noelle ve Felix hala evde yaşıyorlar çünkü az sayıdaki dairelerden biri için savaşmaktan daha kolay. Ve bu ev caddenin hemen karşısında, yani biraz boşluğa ihtiyaç duyduklarında kaçabilirler.

Oturma odasına girerken esniyorum. Tabii ki en iyi arkadaşım odanın ortasında duruyor, saçlarını dağınık bir topuzla başının üstüne yığmış. Saçları bugünlerde orta-sıcak kahverengi, uzun zamandır gördüğüm en doğal rengine yakın, ama uçları son renk denemesinden kalma hafif mavi tonlarda.

Suçlu bir ifadeyle arkasında bir şey tutuyor, sanki odanın etrafındaki Noel süsleri kutularını göremiyormuşum gibi.

"Bunun için çok erken."

"Bugün beş Aralık," diye itiraz ediyor, arkasından gümüş bir ay süsü sallayarak. "Ağacımız haftalardır asılı."

"Sabah çok erken demek istemiştin."

"Ah. Bu konuda yardımcı olabilirim." Noelle arkasını döner ve döndüğünde elinde bir paket kahve fincanı vardır.

Kafeinin kokusunu odanın öbür ucundan alabiliyorum. Cennet gibi. "Ver bana." Fincanı kapıyorum ve en sevdiğim tatlı vanilya şurubu ve hindistan cevizi sütünü içime çekerek narin bir şekilde kanepeye düşüyorum. "Bu çok güzel. Teşekkür ederim."

"Bir şey değil. Bu arada, annemler dekorasyon bittiğinde brunch'a gelmenizi istiyorlar."

"Kulağa mükemmel geliyor." Brunch için, dekorasyon için değil. "Neden şafaktan önce oturma odamı dekore ediyorsun?" Latte'den birkaç yudum aldıktan sonra soruyorum.

Pazartesi dükkânın kapalı olduğu tek gün; uyumak isteyeceğini düşünürsünüz.

"Saat 10:30. Bu kadar uzun uyuduğuna göre çok tatlı rüyalar görmüş olmalısın. İyi bir şey var mı?"

"Oh, hatırlamıyorum." Hatırlıyorum ama muhtemelen en iyisi rüyamda kimi gördüğümden bahsetmemek. Boğazımı temizliyorum. "Neden dekorasyon yapıyorsun' kısmı hala geçerli."

"Kuralları biliyorsun," diyor ve dikkatini tekrar kutulara verip yapay bir Noel ağacı çıkarıyor.

Harika.

"Wintermore'daki tüm evlerin *dışının* süslenmesi gerektiği kuralından mı bahsediyorsun? Dışarıda zaten ışıklarım var. Onları yıllar önce sen koydun ve zaman ayarlılar." Işıkları asmazsam kasabanın bir şey yapamayacağından eminim ama Noel'de genellikle burada olmadığım için bu beni etkilemiyor. Buradaki çoğu ev yıl boyunca ışıkları açık bırakıyor.

"Aslında onları Felix astı. Bu yüzden eğri büğrü duruyorlar," diyor Noelle ve sanırım *içeride* neden dekorasyon yaptığına dair bir cevap alamayacağımı varsaymak yanlış olmaz.

Dekorasyona bayılır, eğer bu onu mutlu edecekse burayı Kuzey Kutbu'na çevirebilir. Ben Whittens'larla büyüdüm; Noel süslemelerini engellemeye alışkınım.

Noelle bana buruşuk bir kâğıt torba fırlatınca sığıyorum. "Bu senin için."

İçine baktığımda yeşil kadife beni karşılıyor ve elf kostümüm için yeni bir etek çıkarıyorum. En azından birkaç santim daha uzun görünüyor ve cepleri var.

"Şekerlerin için," diyor Noelle heyecanla onları gösterdiğimde. "Çantada biraz var."

Daha o konuşmasını bitirmeden çantayı yırtıp atıyorum, mavi ahududu aromalı ekşi şekeri dilime atıyorum ve mutlu bir şekilde iç çekiyorum. Kafeinden daha iyi. "Bir tane ister misin?"

"Hayır, teşekkürler. Damak tadıma çok değer veriyorum."

Ekşi şeker takıntım dokuz yaşımdayken başladı. O zamana kadar geçirdiğim en kötü streptokok hastalığına yakalanmışım ve tat alma duyumu neredeyse tamamen kaybetmişim. Hoşuma giden tek şey ekşiydi: şeker, turşu, düz limon ve misket limonu. Yıllar içinde tat alma duyularımı mahvettiğim için mi artık çoğu yiyeceği yavan buluyorum? Belki, ama her zaman ekstra lezzetli bir şeyler bulabileceğim kadar çok seyahat ediyorum. "Ee," diye başlıyor Noelle, sesi benim hoşuma gitmeyecek kadar soğukkanlı çıkıyor. "Bana neden kovulduğunu söyleyecek misin?"

"Anlatacak pek bir şey yok. Londra'da siyasi bir gala için basın kartım vardı ama son anda geri aldılar. Görünüşe göre onur konuğu olan politikacı kadın gazeteci kavramına karşı çıkıyormuş. Gizlice girdim ve yakalandım. Hepsi bu kadar."

Sorunsuz bir şekilde girip çıktım, paçayı kurtardığımdan çok emindim. Patronum fotoğrafları çok beğendi ve isimsiz olarak basmaktan mutluluk duydu, ancak patronunun politikacı ile dost olduğu ve bunları basarak köprüleri atma riskini almak istemediği ortaya çıktı. Ya da beni personel olarak tutarak.

"Pislikler," diye homurdanıyor Noelle. "Orada altı yıl çalıştın ve seni bir hata yüzünden mi kovdular? Onlar için yaptığın onca inanılmaz işten sonra mı? Bu onların kaybı."

"Zaten ruhsuz görevler üzerinde çalışmaktan bıkmışım. Artık içinde sanat yoktu. Bir süredir ayrılmayı ve serbest çalışmayı düşünüyordum. Bu tam da ihtiyacım olan itici güçtü." Noelle'e serbest çalışmaya başlamadan önce bir ay kadar izin alma planlarımdan bahsederken kanepenin arkasından bir battaniye daha alıp üzerime atıyorum.

Kovulmak itibarım için iyi bir şey değil ama sektörde bana kefil olacak yeterince arkadaşım var. Ve onlar sayesinde, işimi kaybettikten sonraki birkaç gün içinde e-posta kutumda birden fazla serbest çalışan ajans vardı. Sürdürülebilir bir serbest çalışma kariyeri oluşturmak zaman alacak ama bu mümkün. Sadece önce bir molaya ihtiyacım var.

"Peki ya sen? Fırın planlarında ilerleme var mı?"

"Hayır," diye yanıtıyor Noelle, görüldüğünden daha kederli bir sesle, öfkeyle ağaç dallarına ışıklar diziyor. "Felix'e işini yapması konusunda güvenemezken dükkândan ayrılmak için plan yapmak zor. Ve şimdi kasabadaki herkes

Shay Harland'ın yerine kafayı takmış durumdayım, muhtemelen bir fırın açmamın bir anlamı yok."

Noelle, Whittens'lar Wintermore'a taşındığından beri yıl boyunca Noel temalı bir pastaneye sahip olmayı hayal etmektedir. Kasabada sadece bir fırın daha vardır, Shay Harland tarafından işletilen süslü pastane tarzı bir kafe; kendisi bilmesede Noelle'in can düşmanıdır. Shay'i severim - bunu asla kabul etmem - ve o inanılmaz bir fırıncıdır, ama Noelle mutfakta sihir yapar ve Noel temalı bir fırının Wintermore'da çok iyi gideceğini biliyorum.

"*Épices et Sucré*. Bu da ne demek oluyor?" diye alay ediyor.

"Baharatlı ve Tatlı demek," diye cevap veriyorum otomatik olarak ve Noelle bana ters ters bakıyor. "İkramları bu kadar çok seven bir kasabada iki pastaneye yer var. Ve buradaki herkes seni seviyor. Seni destekleyeceklerdir. Kendini toparlaması için Felix'le konuşmamı ister misin?"

Noelle başını sallar, bir kutudan süsleri alıp ağaca asar. "Bunun bir anlamı yok." Ağacın tepesine gümüş bir yıldız ekliyor ve yaptığı işe hayranlıkla bakmak için geri çekilmeden önce ışıkları takmak için çömeliyor. "Sen ne düşünüyorsun?"

Bu bir Noel ağacı, bu yüzden asla hayalimdeki dekor olmayacak ama Noelle güzel bir iş çıkarmış. Işıklar, Aurora renklerinin güzel bir gradyanı ve ağaçtan sarkan sadece birkaç yıldız ve ay var. Whitten ağacı standartlarına göre, neredeyse çıplak, ama aşırıya kaçmadığı için onu takdir ediyorum.

"Her zamanki gibi muhteşem."

Noelle memnun bir gülümsemeyle yanımdaki kanepeye çöküyor. "Asmama izin verdiğin için teşekkürler. Sana borçluyum - Noel Baba resimleriyle kışımı kurtardığın için zaten sana borçlu olduğumdan daha fazlasını."

"Bana borçlu değilsin," diye cevap veriyorum, gözlerimi devirip omzumla onu dürtüyorum.

Esniyor ve yüzünü bana dönüyor, gri-mavi gözlerinin altında mor lekeler var. Aralık ayına gireli sadece birkaç gün oldu ve tatil için gelen turistlerin oluşturduğu kalabalık şimdiden etkisini göstermeye başladı. Yine de Noelle'in bunu değiştirmeyeceğini biliyorum; o yılın bu zamanı için yaşıyor.

"Noel için ne istiyorsun? Bu yıl eve döndüğün için ekstra özel bir hediye alacaksın."

İtiraz etmek için ağzımı açıyorum ama bir şey dökülmeden kapatıyorum. Şu anda listemde tek bir *istek* var ve Noelle'den bunu istemek

tamamen uygunsuz.

Ama bana borçlu olduğunu söyledi. Sormamın ne zararı var?

"Amcanı baştan çıkarmak için izin istiyorum, lütfen."

Noelle art arda üç kez göz kırpmıyor. "Henry amcam mı?" "Adını hiç duymadığım başka bir amcan mı var?"

Kaşlarını kaldırıyor. "Neden? Seçeneklerini değerlendirmek mi istiyorsun? Bekle, özür dilerim. Bu çok şirretçeydi. Son zamanlarda çok fazla *Real Housewives* izliyorum. Tamam. Açık olmak gerekirse Açık olmak gerekirse, Noel'de Henry amcamla seks yapmak için benden izin mi istiyorsun?"

Sen böyle söyleyince... Ben zaten ortaya koydum. Devam etsem iyi olur.

"Evet, lütfen."

Noelle dudaklarını büzüyor, kaşları düşünceli bir şekilde birbirine yaklaşıyor. Neredeyse ona söylediklerimi unutmasını söyleyecektim ama sonunda iç geçirdi ve "Bunu paketleyemem. Ama sarmalısın. Amcamdan hamile kalman Noel'i oldukça garip bir hale getirebilir."

"Bu bir evet mi?"

Telefonu titrer ve ona bakar. "Brunch hazır." Ayağa kalkıyor ama ben ona beklenti dolu bir bakış atıyorum. "Tamam, olur. Evet ama yine de bana bir Noel listesi vermen gerekiyor ki sana gerçekten bir şeyler alabileyim."

Ayağa fırladım ve onu kucakladım. "Sen gelmiş geçmiş en iyi arkadaşınsın."

Bu kadar küçük bir ağaç için neden bu kadar çok dekor kutusu getirdiğine dair hiçbir fikrim yok ama üzerime kalın giysiler geçirip bunları caddenin karşısına taşımasına yardım ediyorum.

Noelle burnunu kırıstırarak, "Onu *neden* istediğini anlamıyorum," diyor.

"Onunla akraba olduğunuzu düşünürsek, bunu yapmanızı beklemezdim." "Doğru, ama o yaşlı."

"O sadece kırk yedi yaşında."

"Doğru. Eski." Whitten'ların verandasının basamakları kar botlarımızın altında gıcırıyor. "Onu *baştan* çıkarmak için bir planın var mı?" Kaşlarını sallıyor.

"Bunu henüz gerçekten düşünmedim. On dakika önce bunun bir seçenek olduğunu düşünmüyordum."

Elbette Noelle'den başka düşünecek çok şey var ama bizi her gün işte görüyor ve esrarengiz bir şekilde gözlemci. Ondan saklamaya çalışsak muhtemelen fark ederdi. Whittens'ın geri kalanının bilmesine gerek yok.

"Bir fikrim olabilir," diyor Noelle, kapıyı omzuyla iterek açıyor ve doğruca annesine doğru yürüyor.

"Ne için bir fikir, tatlım?"

Göz göze geldik. "Biz de tam mağazanın arka odasını biraz daha iyi düzenlemekten bahsediyorduk," diyorum.

Kate bu uyduruk cevabı sorgulamaz. "Bu harika bir fikir!"

Daha sonra, kapıyı arkamızdan kapatırken Noelle bana baktı.

Kutuları merdivenlerin dibine bırakıyoruz ve yemek masasında her zamanki yerime oturmadan önce Kate, Charlie ve Felix'e sarılıp günaydın diyorum.

"Henry Amca nerede?" Noelle bir ağız dolusu krepin içinden soruyor.

"Spor salonunda," diyor Charlie, tabağına kahvaltılık patatesleri yığarken.

Henry'nin spor yaptığı görüntüler zihnimi dolduruyor ve Charlie bana ailemin nasıl olduğunu sorarken kendimi konuşmaya odaklanmaya zorluyorum.

"Birkaç hafta önce babana mesaj attım ama geri dönmedi. Sanırım uzaklarda bir yerde fotoğraf çekiyordur?"

"Altı haftalığına Amazon'dalar," diye açıklıyorum, annemle babamın Charlie ve Kate'e, yani en iyi arkadaşlarına, neredeyse iki aylığına gezegenden ayrılmayı planladıklarını söylemeyi unutmalarına hiç şaşırmadan. Telefonumuz çektiğinde sürekli konuşuyoruz ama bazen bana nereye gittiklerini söylemeyi unutuyorlar.

Annem, babam, Charlie ve Kate, Noelle ve benim kadar yakın arkadaşları, her şeyden çok aile gibiydiler. Whittens'lar Wintermore'a ben yedi yaşındayken, Noel filmlerinin en popüler olduğu dönemde, tam da ailemde işler sarpa sarmaya başlamışken taşınmışlardı. Annemle babamın onlara kızmaları, onları Noel sorununun bir parçası olarak görüp başından savmaları kolay olurdu ama Stanley'ler ve Whittens arasında gerçekten de ilk görüşte aşk vardı. Birkaç ay içinde sanki birbirimizi sonsuza dek tanıyormuşuz gibi oldu ve birdenbire hayatımda bir değil, iki inanılmaz ebeveyn seti oldu.

Annemi ve babamı seviyorum ama onlar hiçbir zaman buraya bağlı kalmak istemediler ve ilişkimiz ancak Whittens'lar iş için seyahat edebilmek için bana bakmaktan mutlu olduklarında daha iyi hale geldi. Diğer yandan onların ilişkileri pek iyi değildi.

"Brezilya'dan sonra ABD'ye dönmeyi planlıyorlar," diye devam ediyorum. "Eminim burada bir süre duracaklar."

"Bekle, Amazon'da beraberler mi?" Kate, Charlie ile şaşkın bir bakış alışverişinde bulunarak soruyor.

"Mm-hmm. Yeniden birlikte olmalarının hâlâ bir sır olduğunu düşünüyorlar." "Eninde sonunda bize söylemek zorundalar. Yıllar oldu," diyor Felix ve hepimiz

Katılıyorum.

Uzun zamandır annemle babamın tekrar görüşmeye başladıklarından şüpheleniyorduk ve bu konuda neden bu kadar ketum davrandıklarını bilmiyorum ama hazır olduklarında bize söyleyecekler.

"Umarım gelecek yıl bir ara hep birlikte bir araya gelebiliriz. Çok uzun zaman oldu.

Belki kulübede bir hafta sonu," diye öneriyor Charlie.

Söylediği tek kelimeyi bile duymuyorum çünkü ön kapı açılıyor ve Henry içeri giriyor, üzerinde gri, dar bir tişört ve egzersiz şortundan başka bir şey yok. Bu havada. *Hay sikeyim.*

Yanakları kıpkırmızı, saçları geriye doğru kaymış ve sabahın çok erken bir saatinde terini yalamayı düşün-

"Ow."

Noelle ağzının kenarından, "Salyalarını akıtmayı kes," diye tıslıyor ve beni bir kez daha dirsekliyor.

Henry merhaba diyor ama sandalyemde durup gülümsüyor. "Günaydın."

"Günaydın," diye cevap veriyorum, tişörtünün üzerinden göğüs kaslarının hatlarına bakmamaya çalışarak. "Antrenman iyi miydi?"

"Yorucuydu. Koşu bantlarında beni kesinlikle geride bırakan bir grup yaşlı kadın vardı ve ben aptalca onlara yetişmeye çalıştım."

"Bu Agnes Lemon ve örgü grubu olacak," diyor Kate ve parlak mavi gözlerini ona çevirdiğinde rahat bir nefes alıyorum. "Git temizlen ve gelip biraz yiyecek al. Herkese yetecek kadar var."

Henry merdivenlere yönelmeden önce gerinir. "Kulağa hoş geliyor. Açlıktan ölüyorum."

Bana son bir kez gülümsüyor ve ben de ellerime yapacak bir şey vermek için kahvemi elime alıyorum.

Bu adam.

4

HENRY

6 ARALIK

S Ben kapıyı kapatıp Rora'nın adını söylerken dükkânın hoparlörlerinden hafif, folky pop müzik çalıyor.

"Mağarada," diye bağıyor ve ön kapıdan bile nefesinin altından "Lanet olası Noel," gibi bir şeyler mırıldandığını duyabiliyorum.

Noelle bunu yapmamızı önerdiğinde, bizimle dalga geçtiğini düşünmüştüm. Charlie'nin mağazanın Karanlıktan Sonra Noel Baba partisinin reklamını yapmak için seksi Noel Baba fotoğrafları için poz vermek zorunda kalmadığından oldukça eminim - mağazanın geç saatlere kadar açık kaldığı, yetişkinlerin etrafta çocuklar olmadan alışveriş yapabileceği, kokteyller, kanepeler ve Noel Baba fotoğraf kabininin olduğu bir gece.

Noelle'in iş anlayışına güveniyorum - mağaza onun yönetiminde gelişiyor - ama bu fikre ikna olmadım. Her ne kadar şikayet etmese de, Rora'nın şikayet edeceğini sanmıyorum. Neden olsun ki? O nefret ettiği bir kasabada sıkışıp kalmış, nefret ettiği bir tatil için fotoğraf çeken ciddi bir gazeteci. Eminim yapmak isteyeceği son şey Noel fotoğrafları çekmek için daha fazla zaman harcamaktır, özellikle de kendisinden neredeyse yirmi yaş büyük bir adamın *seksi* fotoğraflarını çekmek.

Rora mağarada, tahtın üzerinde parmak uçlarında duruyor, ayakkabısız, duvara ışıklar asıyor. Ya da deniyor. Peluş kadife koltuğun üzerinde sallanırken boyu bir metreden uzun olamaz.

"Yardım edebilir miyim?" Çantamı kapının yanına bırakıp temkinli bir şekilde zıplamasını izleyerek soruyorum. O kadar tehlikeli ki, neredeyse gözlerimi kıcını saran daracık tayttan uzak tutmayı başarıyorum.

"Ben hallederim." Işıklar parmaklarının arasından kayar ve ulaşamayacağı bir yere düşmeden hemen önce onları yakalar.

"Emin misin?"

Başı dönüyor, gözlerinde buz gibi bir ateş var.

Ellerimi kaldırdım. "Haklısın. Haklısın. Ne düşünüyordum bilmiyorum."

Ama onda yok. İki kez neredeyse düştükten sonra ışıkları düşürüyor ve dudaklarından bir küfür dökülüyor. Gülmemek için kendimi zor tutuyorum çünkü Tanrı biliyor ki çok kızacak.

Işıkları tutuyorum ve uzanan elini görmezden geliyorum. "Lütfen yardım etmeme izin ver, şekerim."

Gözleri bir saniyeliğine neredeyse fark edilmeyecek şekilde açılıyor, sonra daralıyor. "Bu senin için işe yarıyor mu?"

"Ne?"

"İnsanlara istediğinizi yaptırmak için o Teksas ağzınızla 'şeker' diyorsunuz."

"Genellikle." "Şeker" kelimesinin nereden geldiğini bilmediğimden bahsetmiyorum. Lakap takan biri değilimdir ama aksan genellikle tek başına işe yarar.

Rora iç geçiriyor ama yemin ederim gözleri kararıyor, göz bebekleri puslu yeşil irislerini yutuyor. "Nasıl işe yarayacağını görebiliyorum."

Tahttan inmesine yardım etmeme izin veriyor, elleri benimkilerde yumuşacık. Gitmesine izin vermek istemiyorum ama ayakları tekrar yere bastığında elini tutmak için bir bahanem yok.

Arkamı dönüyorum ve ışıkları kolaylıkla kancalara asıyorum.

"Gösteriş. Ben de yapabiliyordim. Beş-üç yaşındayım, biliyorsun," diye mırıldanıyor Rora, ama arkamı döndüğümde onu kazağını başından çekiştirirken bulduğumda cevap olarak attığım kahkaha kesiliyor. Üzerinde tişört yok, sadece taytının kenarlarındaki çizgilerle uyumlu açık mavi bir spor sütyeni var.

Bakışlarım, tanıştığımız gün kırmızı sütyeniyle ona bakmamaya çalışırken fark ettiğim dövmeyle takılıyor: üç çam ağacı, küçük bir kulübe ve bandın altında kaybolan bir aurora borealis girdabı. Çok güzel.

Rora bakışlarımı fark ediyor ve yanaklarım ısınıyor.

"Onları gördün mü?" Mürekkebe başımı sallayarak sordum. Bakmıyormuşum gibi davranmanın bir anlamı yok.

"Auroralar mı?" diye soruyor, ben de başımı sallıyorum. "Hayır. Adımı onlardan aldığımı düşünürsek ironik. Annemle babam Norveç'te Kuzey Işıklarını fotoğraflarken tanışmışlar. Kabinlerini ayırttıkları şirket onlara çifte rezervasyon yapmış ve dokuz ay sonra ben de geldim. Bir gün onları yakalayacağım."

"Bu oldukça hoş bir buluşma. Hâlâ kasabada mı yaşıyorlar?" Çantamı tahtın üzerine kaldırıp takım elbisemi ararken sordum. Kadifenin ne kadar kolay kırıştığını göz önüne alırsak, çantaya koymamam gerektiğini daha iyi biliyorum ama mağazaya yürürken giyip bir çocukla karşılaşma riskini almak istemedim.

"Burası teknik olarak onların ev adresi," diyor Rora, fotoğraf makinesini boynuna asıp birkaç kare çekerek, sanırım ışığı test ediyor. "İkisi de iş için seyahat ediyor ve sık sık geri gelmiyorlar. Wintermore'u benden bile daha az seviyorlar."

"Lanet olsun. Zavallı Wintermore." Elimdeki Noel Baba kostümünden Rora'ya bakıyorum. "Biliyorsun, eğer bu konuda rahat değilsen, bunu yapmak zorunda değiliz. Hayır diyebiliriz."

"Çekimde mi?" Rora soruyor, başımı salladığımda gözleri şaşkınlıkla doluyor. "Neden rahatsız olayım ki?"

"Uh, bilirsin." Kemerimin kenarıyla oynuyorum. Cilalanması gerekiyor ama derideki çizik ve çatlakları seviyorum. Ona karakter verirler. "Seksi fotoğraf çekimleri sana göre değil ve ben daha yaşlıyım ve-"

Rora'nın gözleri büyür ve bir elini kaldırır. "Oh, ben de seninleyim. Cidden, hiç umurumda değil. Senden rahatsız olmam için bir neden olmadığını biliyorum. Senin için sorun olur mu? Sen de hayır diyebilirsin."

"Eğer mağazaya yardımı olacaksa, ben varım. Ben dışarıda üstümü değiştireceğim." Kıyafetleri elime alıp perdeye doğru yöneliyorum ama Rora beni durduruyor, bir eli kumaşın üzerinde.

"Gömleğini çıkarırsan rahat eder misin? Sakalı ve peruğu da. Yani sadece şapka, pantolon, kemer, jartiyer ve açık ceket mi?" Saçları yüzüne düşüyor ama yanaklarındaki allığı hâlâ görebiliyorum.

"Elbette," diye kabul ediyorum ve görünüşe göre hiç filtre uygulamadığım için, "Daha önce görmediğin bir şey değil," diye ekliyorum.

Ona cevap verme şansı tanımıyorum, mağaradan çıkıp perdeyi kapatırken ve derin bir nefes alırken zihinsel olarak kendimi tekmeliyorum. Benim neyim var böyle?

"Senden rahatsız olmam için hiçbir neden olmadığını biliyorum."

Rora ona her baktığımda aklımdan geçen düşünceleri bilseydi böyle der miydi? Gözlerimi her kapattığımda kaçamadığım bir film makarası gibi oynayan iğrenç fantezileri? Kesinlikle söylemezdi.

İstediğim son şey onun benim yanımda kendini rahatsız hissetmesi, bu da düşüncelerimi kendime saklamam gerektiği ve onun asla bilemeyeceği anlamına geliyor.

Pantolonumun fermuarını açarak konuyu değiştirmeye çalışıyorum. "Ailenle sık görüşüyor musun?"

"Birbirimizi yılda sadece birkaç kez görüyoruz ama onların servisi olduğunda sürekli konuşuyoruz. Oldukça uzak yerlere gidiyorlar."

"Onları özleyor olmalısın." Aileden uzak olmanın ne kadar zor olduğunu biliyorum ama en azından benimkilere Grönland'dayken her zaman telefonla ulaşılabilirdi.

"Seviyorum ama hepimiz sevdiğimiz işi yaparken daha mutluyuz. Ve bu birlikte geçirdiğimiz zamanı daha da güzelleştiriyor-" Perdeyi geri çektiğimde başını kaldırıp bana bakıyor, gözleri parlıyor. Yüz ifadesi... Kahretsin, bununla ne yapacağımı bilmiyorum.

Boğazımı temizliyorum. "Daha fazla mı?"

Rora gözlerini benimkilere dikeyor. "Biraz daha? Bu halinle harika görünüyorsun."

Rora'nın bu telaşlı hali bana tanıştığımız sabahki halini hatırlatıyor. İkimiz de öyleydik.

"Ailen. Birlikte geçirdiğiniz zamanı daha da..." Rora'nın yüzünde farkındalık belirir. "Doğru. Bu onu daha özel kılıyor.

Neyse, başlayalım mı?"

Tahta doğru yöneldiğimde arkasını dönüyor ama gözlerini kapatıp bir nefes verdiğini görmeden önce değil. Kayışını boynuna asarak kamerasını açtığında bip sesi geliyor. Gözlerini kısarak ekrana bakıyor, ışığı kontrol etmek için kamerayı yukarı kaldırıyor.

"Mükemmel," diye mırıldanıyor bana bakmadan önce. "Hazır mısınız?"

Cevap vermek için ağzımı açtığımda sinirlerim tepeme çıkıyor. "Ah... Bunu nasıl yapacağım hakkında hiçbir fikrim yok."

"Neyi nasıl yapacağım?" Rora kamerasını indirip bana yaklaşarak soruyor.

Bir adım, iki adım ve göğsümdeki çarpıntının aniden sinirlerimle daha az ilgisi var.

"Seksi Noel Baba' olayı."

Rora gözlerini kısıyor, beni düşünüyor. "Henry" demeden önce dilini dişlerinin kenarında gezdiriyor. Sen 'seksi Noel Baba' şeyisin. Hiçbir şey yapmana gerek yok."

Oh. Buna nasıl cevap vereceğimi bilmiyorum. Uygun bir şekilde değil. "Poz falan vereyim mi?" Söylediklerine doğrudan cevap veremeyebilirim ama kelimeler benim yerime cevap verecek kadar nefes nefese çıkıyor.

"Kameraya, sanki senin"-Rora kamerayı kaldırıp bana bakıyor-
"yaramazlar listesine koymak istediğin biriymiş gibi bak."

Aman *Tanrım*.

Objektife baktığımda Rora'yı düşünmek çok kolay; tam orada duruyor. Onu takip eden ve yanıma her geldiğinde beni rahatsız eden tatlı hindistan cevizi kokusunu alabileceğim kadar yakın.

Onu düşündüğüm için kendimi suçlu hissetmeliyim - *gerçekten* suçlu hissediyorum, ama o onaylıyor ve uzaklaşıyor.

"Noel'den neden bu kadar nefret ediyorsun?" Çektiği fotoğraflara göz atmak için durakladığında soruyorum.

"Bu çok aptalca," diye yanıtlıyor başını sallayarak. "Annemle babam boşanmaları için Noel'i suçladılar, yani ben de onların boşanması için Noel'i suçladım."

Beklediğim bu değildi. "Suçlu o muydu?"

Omuz silkiyor. "Dolaylı olarak. Tanıştıkları gece annemin hamile kaldığını söylemiştim, değil mi? İki hafta sonra evlendiler ve yerleşmek için Wintermore'u seçtiler çünkü dağlar fotoğrafçılık açısından ikisi için de iyiydi. O zamanlar neredeyse hiç el değmemişti. Wintermore Amerika'nın Noel başkenti olduğunda, o kadar da değil. Tüm oteller, kayak evleri ve turistik yerler ortaya çıktıktan ve burası turistlerle dolup taşmaya başladıktan sonra annemle babam artık burada çalışamaz oldu. Nefret ediyorlardı. Bu yüzden, biri evde benimle kalırken diğeri sırayla seyahat etti ve bu da birbirlerine kızmalarına neden oldu."

"Kahretsin, özür dilerim."

Rora özrümü elinin tersiyle itiyor. "Sorun değil, gerçekten. Çok erken, çok genç evlendiler ve her zaman boşanmayla sonuçlanacaktı. Herkes için en iyisi buydu."

Rora'yı ne zaman ailesi hakkında konuşurken duysam, sesinde hiç kızgınlık yoktu. Çoğu insanın Noel gibi büyüğü bir şeyin kendileri için mahvolmasına nasıl tepki vereceği düşünüldüğünde şaşırtıcı.

"Şimdi araları iyi mi?"

"Oh, evet. Yıllardır gizlice görüşüyorlarmış.

Bir gün bunu itiraf edecekler."

Geleneksel olmayan bir aile dinamiğinden bahsediyoruz. "Eğer tekrar bir araya geldilerse Noel'den bu kadar nefret etmene gerek yok," diyorum ve Rora gözlerini deviriyor.

"İyi deneme." Fotoğraf makinesini tekrar kaldırıyor ve ben tekrar objektife odaklanıyorum. "Hâlâ konuşabilirsin. Doğal hissetmelerini istiyoruz."

Fotoğraf çekerken konuşmak hiç de doğal gelmiyor ama o bir profesyonel. "Bu çekim sizin idealinizdeki cehennem olmalı."

"Nasıl yani?"

"Senin için Noel Baba'dan daha az seksi bir şey düşünemiyorum."

Bir süre sessiz kaldı, tek ses fotoğraf makinesinin tıkırtısıydı, cevap vermeden önce, "Biliyor musun, anladım sayılır. Noel Baba olayını."

Önce onu yanlış duyduğumu sandım. Kamerayı tamamen unutuyorum, ona bakarken çenem düşüyor. "Ciddi misin? Sen mi?"

"Şok olmuş ifadenin fotoğraflarda işe yaradığını söyleyemem," diyor kıkırdayarak ve ben ağzımı kapatıyorum. Gözleri parlıyor, göz bebekleri büyümüş, yüzü kızarmış. "Ama evet, anlıyorum. Takım elbise, güç, 'sen uyurken seni görüyor' olayı. Noel Baba'nın ateşin başında oturup seni uyurken izlemesi, yaramaz mı yoksa uslu mu olduğuna karar vermesi düşüncesi çok seksi."

Alçak sesi içimde dolaşüyor, kanımı ısıtıyor ve o kanın her damlasını doğrudan sikime gönderiyor. *Hay sikeyim.* Yer değiştiriyorum. *Ellerimi kucağımda birleştirse ne kadar belli olur?* Muhtemelen ne kadar sert olduğum kadar belli olmaz, ki Rora fotoğrafları düzenlerken bunu kesinlikle fark edecektir.

Bu bir kaybet-kaybet durumu.

Ceketim kucağıma biraz örtecek şekilde öne doğru oturuyorum. "Bunun nasıl olacağını görebiliyorum..." Konuşana kadar Rora'nın bahsettiği fanteziyi gerçekten düşünmemeye izin vermedim ve ceketim artık bana yardımcı olmuyor. Kahretsin. Daha sonra uykuya dalmaya çalışırken tam olarak ne düşüneceğimi biliyorum.

Yutkunuyorum, derim karıncalanıyor. "Anladım."

Rora fotoğraf makinesini boynundan çıkarıp göğsüne yaslıyor, beni içine çekerken dili alt dudağını yalamak için dışarı fırlıyor. "Sanırım ihtiyacım olan tüm fotoğrafları çektim."

"Harika."

Arkasını dönüyor ve ben ellerimle yüzümü ovuyorum. Hayal mi görüyordum yoksa o... flört mü ediyordu? Muhtemelen bütün gün, her gün bu küçük odada tıkılıp kaldığımız içindir ve Rora'nın bir Noel Baba fantezisi var gibi görünüyor. *Bunun seninle hiçbir ilgisi yok. Sen sadece buradasın,* diyorum kendime arkama yaslanırken.

Rora çantalarımızın yanına çömelmiş, fotoğraf makinesi eşyalarını topluyor. "Seni bırakmamı ister misin?"

"Ben- Ne?" diye soruyorum, kazağını başının üzerine çekmek için uzanırken gözlerim açılıyor.

"Buraya yürüdün, değil mi? Arabam yanımda."

Tanrım, kendime gelmem lazım. "Doğru, evet. Böyle iyiyim, teşekkürler. Bugün spor salonuna gidemedim, o yüzden yürüsem iyi olacak." Ve o odadayken bu tahttan kesinlikle kalkamam. "Dışarı çıkmadan önce üstümü değiştireceğim, belki çocuklarla karşılaşsam kapıyı kilitleyebilirim."

"Kulağa hoş geliyor. İyi geceler." "Tatlı rüyalar, şekerim."

"Sana da teşekkürler." Ağzının köşesi neredeyse belli belirsiz kalkıyor. Tanıştığımızdan beri dudaklarında gülümsemeye en yakın gördüğüm şey bu, gerçi o güzel gözleriyle sürekli gülümsüyor.

Ön kapının kapandığını duyduğumda ayağa kalkıyorum. Takım elbiseyi çıkarıp çantamı tahtın üzerine koyarak dışarıdaki kıyafetlerimi aldım ama parmaklarım beyaz Henley'e değince dondu. Üstünde, takım elbiseyi giydiğimde orada olmayan katlanmış bir kâğıt parçası var. Onu oraya sadece Rora koymuş olabilir.

Merakım beni ele geçiriyor ve Noel sabahındaki bir çocuk gibi notu yırtıyorum. Sözcükler aklımda yer etmeden önce gözlerim onun düzgün ve karmaşık yazısını üç kez tarıyor.

Bir nefes çekiyorum, çantamı tahttan itiyorum ve sersemlemiş bir halde oturuyorum.

Notu neredeyse avucumun içinde ezecektim ama kırıştırmak istemiyorum.

Yutkundum ve bir kez daha okudum, kararımı çoktan vermiştim.

*5'm vsvall; aslee sy mib>igL9, anb cLe e's a spa e hey vnbe
cLe slve pla>c pot sy cLe doo' if ;ov'xe inte estet.
5f ;ov'xe not, let's not ma e ic nei't co σ xow.*

Roxa

P.C. Weax cLe Canta svit.

P.P.C. P; sa(e no't is ca t; ca e.

HENRY

7 ARALIK

I Avucumdaki nota bakıyorum, sonra uzaklaşıyorum. Ve geri, ve uzak, ve durula ve tekrarla, en az bir düzine kez. Saat gece yarısını çeyrek geçiyor. Takım elbise giyiyorum. Bu benim gideceğimi doğruluyor ama ayaklarımı hareket ettiremiyorum. İyi ve kötü fikirler arasında, yeğenimin yirmi sekiz yaşındaki en iyi arkadaşıyla takılmak için gizlice dışarı çıkmak kötü fikir tarafı. Kaşlarımın arasındaki noktayı çimdikleyip inliyorum.

Eğer ilgileniyorsan.

Tabii ki ilgileniyorum. Rora'nın gözleri benimkilerle buluştuğu andan beri ilgileniyorum. Yosun yeşili gözlerine bir kez baktım ve ikimizin de kardeşimin oyuncak dükkanının arka odasında yarı çıplak durduğumuzu unuttum. Onun derinliklerinde kendimi kaybetmek çok kolay olurdu. O günden beri parmaklarımı saçlarına batırmayı hayal etmekten vazgeçemedim ama onun da bana ilgi duyabileceğini hiç düşünmemiştim. Ondan neredeyse yirmi yaş büyüğüm. Tanrım.

Tanıdığım en büyük Noel nefretçisinin lanet olası bir Noel Baba saplantısı olma ihtimali nedir?

Notu katlayıp cüzdanıma koyuyorum, zihnimde artılar ve eksiler listesi yapıyorum. Eksiler: Yirmi sekiz yaşında, birlikte çalışıyoruz ve aileden sayılır. Artıları: Gerçekten çok istiyorum.

Takım elbiseyi giydiğim anda kararımı vermiştim; herhangi bir eksiye dikkat edecek kadar özdenetimim varmış gibi davranmanın bir anlamı yok.

Kırk yedi yaşında kardeşimin evinden gizlice çıkarken daha az gergin olacağımı düşünürsünüz, ama yanlış bir şey yaparken yakalanacakmışım gibi merdivenlerden parmak uçlarımda iniyorum. Ki bu çok saçma. Gizlice kaçmak değil. Ben bir yetişkinim,

ve hava karardıktan sonra yetişkin aktivitelerine katılmak için evden çıkmama izin veriliyor. Söz konusu yetişkin aktiviteleri kardeşimin bonus çocuk olarak gördüğü birini içerse bile. Ama bunu düşünmeyeceğim.

Mutfak kapısını dikkatlice iterek açıyorum ve Noelle adadaki bar taburesinden başını kaldırıp dişlerinin arasında çikolatalı bir kruvasanla bana bakarken duruyorum. Bana şöyle bir bakıyor ve gözlerini kısıyor.

"Hey, geç kalkmışsın," diyorum kapıyı arkamdan kapatırken. Görünüşe göre gizlice çıkmam gerekiyormuş. "Ben sadece-"

Bir elini kaldırdı. "Ne yaptığını biliyorum ve bunu duymak istemiyorum." Kruvasan sözlerini bastırıyor.

O biliyor mu? Bu daha mı iyi yoksa daha mı kötü bilmiyorum ama ben daha kötüye doğru eğiliyorum. Ben ne yapıyorum böyle? Yukarı çıkıp olanları unutmalıyım.

Noelle iç çekerek kruvasanının kalıntılarını adaya bırakıyor ve *Elf* uyku tişörtündeki kırıntıları fırçalıyor. "Kendini kaybettiğini görebiliyorum. Bak, Rora hamlesini yapmadan önce benim için sorun olmadığından emin olmamı istedi ve ben de öyleyim." Yüzünü buruşturuyor. "Aslında, ne giydiğini bildiğim için artık kesinlikle daha az rahatım, ama dediğim gibi, bunu duymama gerek yok. Git, iyi geceler ve bu konu hakkında asla konuşmayalım."

Eğer Rora Noelle'e sorduysa, bu anlık bir karar olmadığı anlamına gelir. Bu konuyu düşünüyormuş. Bunu bilmek şüphe içinde ayaklarımı sürüyerek kapıdan çıkmama yardımcı oluyor, çıkarken Noelle'e iyi geceler diliyorum.

Sessiz sokağı geçip Rora'nın ailesinin evine gidiyorum, kardeşimin ön kapısından yirmi saniyelik yürüme mesafesinde. Noelle ile büyürken bu kadar yakın olmalarına şaşmamalı. Kelimenin tam anlamıyla yakındılar. Rora'nın evinin önü yanmayan Noel ışıklarıyla kaplı ve bahçede gülümseyen bir kardan adam ailesi var. Kimin süslediğini sorgulamama gerek yok; kesinlikle Rora değildi.

Mavi saksı söz verdiği yerde, altına küçük gümüş bir anahtar sıkıştırılmış. Anahtarı kilide sokuyorum ve ön kapıya yaslanarak duraklıyorum.

Bunu cidden yapıyor muyum?

Sıradan sekse yabancı değilim, ancak iş için seyahat ettiğimde barlarda veya otellerde insanlarla tanışmaya alışkınım. Elimden geldiğince, araştırma sahasında çalışan insanlarla takılmaktan kaçınıyorum, kesinlikle diğer daimi üs personelinden hiçbirisi ve tekrar karşılaşma olasılığım olan ziyaretçi araştırmacılardan kaçınıyorum. Kişiyile bağlantınız yoksa işleri sıradan tutmak daha kolay

ve hiç şüphe yok ki Rora ile ayrılmaz bir bağım var.

Şimdiye kadar yollarımızın kesişmemiş olması iyi ya da kötü bir şans, henüz emin değilim. Ama gelecekte ikimizin de kaçınılmaz olarak katılacağı Noel dışı aile etkinlikleri olacak. Önümüzdeki birkaç hafta mağazada çalışacağımızdan bahsetmiyorum bile. Dağınık ve umursamaz bir durum ve ben daha iyisini bilecek yaştayım.

Ama Rora da öyle. Aramızdaki yaş farkına takılıyor olabilirim ama o yirmi sekiz yaşında. O bir yetişkin. Ne istediğini biliyor ve yaşımla onu rahatsız etmiyorsa beni neden rahatsız etsin? Onu istediğim için kendimi hırpalamayı bırakmalı ve ona biraz değer vermeliyim.

Anahtarı çeviriyorum.

Ev sessiz, dolunayın gümüşü ışıltısı ürkütücü gölgeler saçıyor. Rora'nın odasının nerede olduğunu merak ederek merdivenlerden yukarı bakıyorum ama odanın köşesinde parıldayan soğuk ışıklar gözüme çarpıyor. Dallarından sadece birkaç gümüş yıldız ve ay sarkan, seyrek süslenmiş bir ağacı aydınlatıyorlar. Ağır işi ışıklar yapıyor: aurora borealis gibi mavi, yeşil ve mordan oluşan ince bir gradyan. Noelle'in el işi olduğunu varsayıyorum.

Rora, adaşı olan ağacın yanında, kanepede derin bir uykuya dalmış. Yavaşça odanın diğer tarafına geçiyorum, karşısındaki koltuğa gömülüyorum ve onu içime çekiyorum.

Dizlerini göğsüne çekmiş, kanepenin koluna yaslanırken yüzünü ellerine dayamış. Sarı saçları gri kumaşın üzerinde dalgalanıyor ve ağacın ışıkları altında parlıyor. Üzerinde şaşırtıcı derecede şenlikli, büyük boy kırmızı ve yeşil ekose bir gömlek var. Kabarık beyaz bir battaniye bacaklarını örtüyor, ama ben izlerken uykusunda iç çekiyor ve bacaklarını göğsüne yaklaştırıyor, battaniyenin kaymasına neden oluyor, tüyleri diken diken olmuş bir kalça ve bir parça iç çamaşırı ortaya çıkıyor. *Yine kırmızı.*

Kalbim göğüs kafesime çarpıyor ve öne doğru eğilip dirseklerimi dizlerime koyuyorum, ona dokunmak için kaşınıyorum. Direniyorum, kendimi bakmaya ama dokunmamaya zorluyorum. Ne de olsa tüm bunlar onun istediklerinin bir parçasıydı.

"Sen uyurken seni görüyor."

Tanrı biliyor ya, şimdi anlıyorum. Burada olduğumu bilmeden önce Rora'nın evinin sessizliğinde oturmanın, bu gecenin nereye gittiğini bilmenin yasadışı bir yanı var.

Bakışlarım sehpayla düşüyor ve iki parmak viski ile kırmızı ve beyaz makaronlarla dolu tabağı görünce gülmek için kendimi zor tutuyorum. Sallıyorum

viskiyi dudaklarıma götürür ve yudumlarım. Süt ve kurabiyeden daha iyi olduğu kesin.

Ağırlığımı değiştiriyorum ve sandalye neredeyse fark edilmeyecek kadar sarsılıyor ama bu yeterli. Rora'nın nefes alış veriş i değiş iyor, vücudu geriliyor ama gözleri kapalı kalıyor. Tam konuşmak ve sadece benim olduğuma dair onu rahatlatmak üzereyken ağzını açıyor.

"Karar nedir?"

Lanet olsun. Sesi -derin, nefes nefese ve hâlâ uykudan cızırtılı- doğrudan sikime gidiyor.

"Karar?"

"Yaramaz mı, iyi mi?" Gözleri fıldır fıldır açılıyor, ağacın ışıklarını iki küçük aurora gibi yansıtıyor.

"Hâlâ karar aşamasındayım," diye cevap veriyorum, sesim hırçın. "Bu büyük bir karar. Doğru yaptığımdan emin olmam gerekiyor."

Mırıldanıyor, doğruluyor ve boynunu döndürüyor. Ayağa kalktığında battaniye yere düşüyor, odayı geçerken gözleri ruhumu delip geçiyor. "Karar vermene yardımcı olmak için yapabileceğim bir şey varsa..."

Kucağıma oturuyor ve sanırım nefesim kesiliyor, vücudunun benimkine değdiği her noktanın o kadar yakından farkındayım ki. Ekose gömleği kalçalarına kadar iniyor, aramızda sadece iç çamaş ırı ve benim pantolonum kalıyor. Onu sabitlemek için titreyen bir elimi sırtına koyuyorum.

"Merhaba," diye

fısıldıyor. "Merhaba."

"Sen geldin."

"Geldim."

Dilini alt dudağ ının üzerinde gezdiriyor. "Biraz korkuyor musun?"

Yutkunuyorum ve Rora'nın bakışları boğazıma düşüyor, gözbebekleri büyüyor. "Nasıl anladın?"

Gırtlaktan gelen kısık bir sesle gülüyor ve bardağı elimden kapıyor. "Öyle olabileceğini düşündüm. Bu yüzden viski aldım." Bardağı ağzına götürüp bir yudum aldıktan sonra tekrar elime tutuşturuyor.

Kucağımda son derece rahat görünüyor, sanki en iyi arkadaş ının amcası ve neredeyse yirmi yıl kıdemlisi olmamın hiçbir sakıncası yokmuş gibi. Onun kararlılığı göğsümdeki düğümün bir kısmını çözüyor, yanan gözleri vücudumdaki endişeli gerginliği alıyor ve geride çaresiz bir bekleyiş ten başka bir şey bırakmıyor. Onun için yanıp tutuşuyorum.

Uzanıp bardağı içmeden şöminenin üzerine koyuyorum. Rora merakla kaşlarını kaldırıyor.

Yüzünü avuçluyorum, başparmağımı yumuşak yanağında gezdiriyorum. Nefes nefese kalıyor, kalçaları kucağımın etrafında sıkılıyor.

"Bu gece aklım başımda olsun istemiyorum şekerim. Bunun her milisaniyesini hatırlamak istiyorum."

C

RORA

7 ARALIK

HEnry'nin parmakları çenemin etrafında kıvrılıyor ve yüzümü kendine doğru çekiyor. O tatlı şeker kamışı kokusunu içime çekmek için bir saniyem var.

Ağzı ağzıma gelmeden önce gözlerimi deviriyorum. Dilini dudaklarımın arasından geçiriyor ve onun tadını aldığımda inliyorum: bir miktar viski ile nane.

Bunu yaptığımız gerçeğini aklım almıyor bile. Burada, Wintermore'da, Noelle'in amcasının dili ağzımdayken. Noel Baba gibi giyinmişti ve bu hayatımda yaptığım en ateşli şeydi.

Sadece küçük bir parçam notu bıraktığımda teklifimi kabul edeceğine inanıyordum. Fotoğrafını çekerken flört ettiğini hayal etmediğimi, bakışlarım göğsüne değdiğinde tüylerinin diken diken olduğunu hayal etmediğimi umuyordum. Noel Baba fantezimden bahsettiğimde gözbebeklerinin nasıl parladığını hayal etmediğimi biliyorum. Ve iyi de oldu; ilgilenmezse tuhaflaştırmayacağıma söz vermiş olsam da, "hey, Noel Baba'nın beni uyurken izlemesi fikri hoşuma gidiyor "dan yarın sabah Noel Baba'nın fotoğraflarını çekmeye nasıl geçebilirdim emin değilim.

Ama şimdi gerçekleştiğine göre, hiç de garip gelmiyor. Henry'nin dili acımasız, kalbimin hızla çarpmasına neden olan umutsuz vuruşlarla benimkiyle buluşuyor. Yüzümdeki tutuşunu gevşetiyor, ellerini belimi tutana kadar yavaşça sırtımdan aşağı sürüklüyor. Beni kaldırıyor, kalçalarından birine binene kadar vücudumu kaydırıyor. Kalçasını bacaklarımın arasına bastırduğunda tenimde kıvılcımlar çakarak haykırıyorum.

"Tanrım," diye inliyorum dudaklarına karşı.

Henry kıkırdıyor, yumuşak sakalı ve bıyığı hassas tenimi gıdıklıyor. "Noel Baba gayet iyi, bebeğim."

Vay anasını. "Noel Baba," diye fısıldadım ve Henry inledi.

Beni mengeneyle tutuyor ve yavaşça kalçalarımı döndürüyor. Kutsal sürtünme. Bedenimi kalçasına sürttükçe zaman yavaşlıyor ve kalbim hızlanıyor. Her yerimde hissediyorum, ayak parmaklarıma kadar karıncalanıyorum.

Kuşkusuz, biriyle birlikte olmayalı uzun zaman oldu, ama daha iç çamaşırımı bile çıkarmadan kendimi orgazma doğru hızla ilerlerken hissetmemeye yetecek kadar uzun değil. Henry'yle tanıştığımdan beri her gece yatmadan önce kendime orgazm muamelesi yapmadım değil. O bu eve adımını atmadan önce bile onun düşünceleri beni oraya götürüyordu. Artık kalçalarımı yönlendirmesine bile ihtiyacım yok; vücudum bütün hafta bunun için yanıp tutuştu.

Henry dudaklarını dudaklarımdan çekip çeneme ve boğazıma dağınık öpücükler kondurduktan sonra geri çekilip bana baktı. "Kahretsin, böyle çok güzelsin Rora. Her zaman çok güzelsin ama şu anda... mükemmelsin."

Kalçalarımı serbest bırakıyor ve parmaklarını gömleğime götürüp düğmelerde tereddüt ederken hareketsiz kalıyorum.

"Bu iyi mi?"

Başımı sallıyorum, konuşmak için kendime güvenebileceğimden emin değilim.

Henry gömleğin üst iki düğmesini beni çözdüğü gibi kolayca çözüyor, sonra duraklıyor. "Bana binmeye devam etsen iyi olur, şekerim. Dudaklarından dökülen o iğrenç sözcükleri yeterince duymadım. Bu kadar güzel bir ağzın bu kadar küfür ettiğini daha önce gördüğümünden emin değilim."

Bana söyleneni yapıyorum, tekrar hareket etmeye başladığım anda sızlanıyorum. Kendimi savunmam gerekirse, şu anda ağzımdan çıkanları tamamen kontrol edemiyorum - Henry gömleğimin düğmelerini açmaya devam ettiğinde, parmakları kırmızı dantelli sütyenimin üzerinde dans etmek için buldukları ilk fırsatı değerlendirdiğinde gösterdiğim bir gerçek.

Tanıştığımızda giydiğimin aynısı olduğunu fark edince gözleri parlıyor. "Bunu benim için mi giydin?"

"Geçen sefer bakmıyormuş gibi yaparak çok iyi bir iş çıkardın. Sana istediğin kadar bakma şansı vereceğimi düşündüm."

Gömleğimi omuzlarımdan sıyrılına kadar geriye itiyor. Soğuk hava tenime çarpıyor ama Henry parmağını köprücük kemiğimin üzerinde gezdirince tenim hemen ısınıyor. "Sadece bakar mısın?"

"Umarım değildir."

Sözcükler daha dilimden çıkmadan ellerini üzerime koyuyor, göğüslerimi avuçlarken ağzından gırtlaktan bir inilti dökülüyor. Başparmaklarıyla meme uçlarımı okşuyor ve başım geriye düşüyor, görüşümde parıltılar beliriyor. Başımı geriye attığımda göğsüm Henry'ye yaklaşıyor ve o da hiç vakit kaybetmeden başını eğip dilini meme uçlarımı örten dantelin üzerinde gezdiriyor. Aramızda bir engel olsa bile, bu inanılmaz bir his.

Sıkıca tutunurken tırnaklarım omuzlarına batıyor, kalçasını sürerek bitiş çizgisine gittikçe yaklaşıyorum. Eğer dikkatli olmazsam, gerçekten onun üzerine boşalacağım.

Yavaşlıyorum ve Henry bana bakıyor, yüz ifadesi arzuyla kazanmış. "İyi misin?"

"Ben gidiyorum..." Nefes nefese kalıyorum. Her kelime lanet bir mücadele. Başım dönüyor; kalbim hızla çarpıyor. "Sikeyim. Pantolonun, ben-"

Henry çenemi baş ve işaret parmakları arasında kavrayarak, "Ah, şekerim," diyor. "Elbiseyi berbat edeceğinden mi endişeleniyorsun?"

Alt dudakımı dişlerimin arasına alarak başımı sallıyorum.

Daha yakına eğiliyor, dişleriyle çalıyor ve geri çekmeden önce hafifçe ısıyor. Ellerini aramıza sokarken, kanım gümbür gümbür akarak onu izliyorum. "Benim için biraz doğrul."

Bunu yaptığımda, Henry başparmağının düz kısmını iç çamaşırımın üzerinden klitorisime doğru bastırıyor.

Siktir, siktir, siktir.

İçimden zevk fişkirirken kendimi ayakta tutmaya çalışarak haykırıyorum. Ama o orada durmuyor. Başparmağını çıkarıp bir parmağını iç çamaşırımın bir tarafına sokuyor ve aramızdaki tek şey bir inçlik hava ve kırmızı kadife Noel Baba pantolonu olana kadar kabaca yana doğru çekiyor.

Artık çıplak olduğum için başparmağını bana geri vermesini bekliyorum ama bunun yerine kalçalarımı aşağı itiyor ve beni kendisine doğru çekerken tepkimi izlemek için gözlerini benimkilere dikeyyor. Gözlerim açık kalmak için savaşıyor, tıpkı havanın nefes nefese bedenime girmeye çalışması gibi. Kadifenin bariyer olmadan bana karşı verdiği his daha önce hissettiğim hiçbir şeye benzemiyor. Yumuşak ve peluş ama pürüzsüz değil. Klitorisime karşı her lifi hissediyorum, her sürükleniş beni unutulmaya doğru çekiyor.

"Beni mahvetmeni istiyorum, Rora. Parçalanırken mükemmel amcığının üzerime damladığını hissetmek istiyorum, güzelleşiyorsun ve sonra seni lanet olası anlamsızca becermem için hazır oluyorsun. Bunu benim için yapabileceğini düşünüyor musun şekerim?"

"Senin için her şeyi yaparım," diyorum, kendimi bile şaşırtarak. Hayatımı sarsan bir orgazmın eşiğindeyken daha kabul edilebilir oluyorum. Henry'nin yüzünü aydınlatan hınzır gülümsemeye bakılırsa, sanırım bundan hoşlanıyor.

"Aferin kızıma," diye mırıldanıyor dudaklarıma karşı, beni paramparça eden dairesel bir hareketle kalçasının üzerinde gezdiriyor.

Adını haykırıyorum, orgazm içimde dalgalanırken alnımı onunkine bastırıyorum, saatlerce sürecekmış gibi gelen dalgalar halinde yükselip alçalıyorum. Henry durmuyor, bacaklarım titreyene ve bedenim neredeyse gevşeyene kadar beni ona sürüyor.

Kollarını kemik kıran bir sarılmayla bana doluyor. "Çok mükemmelsin," diyor ve yüzümün her yerine öpücükler konduruyor. "Kollarını boynuma dola, bebeğim."

Kollarımı zorlukla kaldırıyorum. Enerjimi çoktan çekmiş. İçimdeyken nasıl hayatta kalabilirim ki? "Sıkı tutun."

Henry ayağa kalkmadan önce nedenini soracak zamanım olmuyor, şaşkınlık çılgılığıma kıkırdıyor. Bacaklarımı beline doluyorum ve beni zahmetsizce taşıyarak odanın içinde ilerliyor. Merdivenlerin dibinde duraklıyor ve çömeliyor, bir çanta kapıyor ve sanki beni hiç taşıyamıyormuş gibi kolaylıkla omzuna atıyor, sonra merdivenleri ikişer ikişer çıkıyor.

Bu kadar uzun olmak böyle bir şey mi? Yer çok uzakta gibi geliyor. Gittiği her yerde nasıl başı dönmüyor?

"Hangi oda?" "Soldan ikinci."

Diziyle kapıyı iterek açıyor ve kapının girişinde duruyor. Omzumun üzerinden bakınca, sorunu hemen fark ettim. Ah.

Çekiniyorum. "Ya burası ya da ailemin odalarından biri."

Henry beni çocukluk yatağıma götürüp yatırırken, "İkiz yatak o zaman," diye cevap veriyor.

Bu kısmı hiç düşünmemiştim. İkimiz de bu kadar küçük bir yatağına nasıl sığacağız?

Ona yer açmak için yatakta ayağımı sürüyorum ama bir elini baldırıma doluyor ve beni tekrar aşağı çekiyor. Dizlerinin üzerine, kalçalarımın arasına çöküyor, beni aralıyor ve duruyor, sadece bana bakıyor. Başı hafifçe eğik olduğu için yüz ifadesini göremiyorum.

"Ne yapıyorsun?"

"Düşünüyorum."

"Ne hakkında düşünüyorsun?" Sesime ürkeklik karışarak soruyorum.

Henry başını kaldırır, gözleri kırışır. "Hepsi iyi şeyler, şekerim. Şimdi seni ağzımda mı yoksa parmaklarımda mı hissetmek istediğime karar veriyorum."

Tanrım. Bir şeyi en ince ayrıntısına kadar inceliyormuş gibi bakışlarını üzerimde gezdiriyor.

Tıraş olmak için fazladan zaman harcadığın için teşekkürler, Rora.

"Söz hakkım var mı?" Bacaklarımı onun değerlendirmesine kapatma dürtüsüyle savaşıyor soruyorum. Genelde utangaç biri değilimdir ama hiç bu kadar dikkatle bakılmamıştım da.

"Hayır," diye yanıtlar Henry. "Ben ikisiyle de gidiyorum." İç çamaşırımı çıkarmak için kalçamdaki tutuşunu bırakıyor ama el izlerini hâlâ tenime kazınmış gibi hissediyorum.

Bir parmağını dudaklarımdan arasından geçirip ucunu içime bastırmadan önce klitorisimin etrafında bir kez dolaştırırken bedenim yatağa doğru çöküyor.

"Rahatla bebeğim," diye mırıldanıyor.

Kahretsin, gerildiğimi fark etmemiştim bile. Derin bir nefes çekip gerginliğimi atmaya niyetlendim ama Henry parmağını içime daha da soktu ve nefesim kesildi.

"Aman Tanrım- *Siktir.*"

Çekiyor ve iki parmağını içime bastırıyor. Tanrım, eğer parmakları bu kadar büyükse... Başka bir şey için endişelenecek zamanım yok çünkü parmaklarını kıvırıyor ve başını eğiyor, dilinin düz kısmını klitorisimin üzerinde gezdiriyor ve sanırım beynim bir saniyeliğine kapanıyor.

Dili uzun, durgun vuruşlarla yavaşça hareket ediyor, ama parmakları başka bir hikaye. Sert, dönüşümlü olarak beni sertçe beceriyor, G noktama masaj yapıyor ve parmaklarını makaslayarak beni etrafına geriyor. Göbeğimde basınç arttıkça çarşafları yumruklayarak çırpınıyorum. Klitorisimi hafifçe ısıtıyor ve sırtım kavisleniyor. Saçlarını tutuyorum ama parmaklarım kadifenin etrafına dolanıyor.

Şapka. Lanet şapkayı unutmuşum.

Parmak uçlarımdan altındaki kadife -ne yaptığımı, nasıl giyindiğini hatırlatan- felaketim oluyor. Parçalanıyorum, ağzım sessiz bir çılgınlıkla açılıyor. Orgazm içimden geçerken göğsüm yanıyor, ciğerlerimdeki havayı çalıyor.

Henry işi değiştiriyor, parmakları yavaşlıyor ve dili sanki bana yaşattığı orgazmın her damlasını tatmak için yanıp tutuşuyormuş gibi öfkeyle üzerimde geziniyor.

Orgazm, kendime hatırlatıyorum. Beni iki kez boşalttı ve hala giyinik. En azından çoğunlukla.

Geri çekildiğinde, onu içime alıyorum. Lanet olsun, adam muhteşem. Sadece uzun değil, aynı zamanda geniş, yumuşak yuvarlak bir göbeği var ve göğsünün her santiminde dilimle izlemek için can attığım dövmeler var.

Tıpkı çekim sırasında, tanıştığımızda olduğu gibi giyinmiş - ceketini açık, gömleği yok. Şapkası zar zor takılıyor ve sakalı parlıyor... *Siktir*. Benimle birlikte.

Ona uzanıyorum, o da ayağa kalkıp bana doğru eğiliyor. Yeterince yaklaştığında, hala titreyen parmaklarımı ceketinin beyaz suni kürk süslemesine doluyorum ve öpecek kadar yakın olana kadar onu içeri çekiyorum, bana karşı sert horozunu hissedecek kadar yakın. Vay anasını. Ağzı benimkine değdiği anda dilinde kendimin tadını alıyorum, Henry'nin tatlı tadıyla karışıyor.

Parmaklarım ceketinin içine kayıyor, jartiyerinin çizgisinde geziniyor. Henry dudaklarıma gülümseyerek geri çekiliyor.

"Sanırım senin de tanıştığımız zamanki gibi giyinmiş olman bir tesadüf değil."

"İstediğiniz kadar bakma şansı isteyebileceğinizi düşündüm. Daha önce bakmıyormuş gibi yaptığınızdan değil."

"Ben bir fotoğrafçıyım. Fotoğrafını çektiğim şeyin her unsurunu derinlemesine incelemek benim işim."

Kaşlarını çatıyor. "Her element, ha şekerim?"

Akıllara durgunluk veren iki orgazma rağmen yeni bir enerji dalgası bularak onu geri itiyorum. Ceketini iterek çıkarıyorum, askılarını yavaşça omuzlarından kaydırıp kemerini çekiştiriyorum. Henry nefes nefese beni izliyor.

Başparmaklarımı hem pantolonunun hem de iç çamaşırının kemerine geçiriyorum. Onları aşağı itmeden önce "Her unsur," diye cevap veriyorum. Gözlerim gezinmek istese de yüzünü izliyorum.

Yutkunuyor, boğazı düğümleniyor.

Yavaşça vücuduna bakıyorum, gözlerim açılıyor. "Aman Tanrım."

Aletinden ona bakıyorum ve tekrar geri dönüyorum, ağzımı bir balık gibi açıp kapatıyorum. Henry giderek daha da eğlenmiş görünüyor, her şeyi anlamama izin veriyor. Görsel olarak. Başka türlü almamanın imkanı yok. Şimdiye kadar canlı ve şahsen gördüğüm en büyük, kalın ve pürüzsüz. Ve muazzam. Kesinlikle devasa.

"Yalan söyledim."

"Ne hakkında?"

"1.80 değilim. Bir buçuk metreyim. Neredeyse. Dört-dokuzum."

Onu şaşırtmışım gibi gülüyor, kolları çok uzun olduğu için eğilmeden yüzümü kavırıyor. "Biliyorum şekerim. Gözlerim var."

"Doğru. Ama demek istediğim... Bu mu?" Aletinden kendime doğru işaret ediyorum. "Sıgmayacak. Sıfır şans."

Henry başını sallıyor, yüzüne ukala, hak edilmiş bir gülümseme yayılıyor. "Sığacak, bebeğim." Pantolonunu ve iç çamaşırlarını çıkarıp başını sallayarak yatağa doğru ilerliyor.

Beynim önümüzdeki üç ila beş iş günü boyunca herhangi bir noktada yürümek istiyorsam bunun berbat bir fikir olduğunu söylese de vücudum beni dinliyor.

Çantasını karıştırıp bir şerit prezervatif, küçük bir havlu ve bir şişe kayganlaştırıcı çıkarıp yatağın üzerinde yanıma atarken derin, ölçülü nefesler alıyorum. Şükürler olsun.

"Sanırım bununla çok sık karşılaşıyorsunuz."

"Hazırlıklı gelmem gerektiğini biliyorum." Henry küçük yatağa şüpheyle bakıyor ama kalçalarımın arasına diz çöküyor ve yatak başlığına tutunarak kendini sabitliyor. Aleti sert ve ağır bir şekilde karnıma yerleşiyor. "Eğer bunu yapacaksak, rahat olduğundan emin olacağım, ama durmak istersen dururuz. Burada hiç baskı yok, Rora."

Yemin ederim, bar lanet olası yerde. Neden bu seks sırasında birinin bana söylediği en güzel şey? Sikerler. Gerekirse oturarak da fotoğraf çekebilirim.

"Tamam." Sesim istediğimden daha titrek çıkıyor, ikinci hecede çatlıyor. Boğazımı temizliyorum. "İstiyorum. Kahretsin, gerçekten istiyorum." Yutkunuyorum. "Ceketi geri giyer misin?" İçim cız ediyor ama Henry'nin gözlerinin kararmasını izlerken buna değiyor.

Başını sallıyor, yataktan kalkıyor ve ceketini silkiyor. "Şapka da mı?"

İçimden kaçan sızlanmaya engel olamıyorum, ki bu da yeterli bir cevap, ama yine de başımı sallıyorum.

Henry şapkayı kafasına geçiriyor ve benimkiyle buluşmadan önce gözlerini vücudumda gezdiriyor. Tekrar bacaklarımın arasına diz çöktüğünde gözlerinde eğlence dans ediyor, en iğrenç festival fantezimin her bir parçası.

Alnımızı birbirine bastırıyor, dudakları benimkilerin üzerinde geziniyor. "Bu işe bulaşmış olmaktan nefret ediyorsun, değil mi?"

"Lanet olası Noel," diye mırıldanıyorum ve o da sırtıyor.

"Yaramazlar listesindeki birinin söyleyeceği bir şeye benziyor şekerim."

"Beni yaramaz olarak sevdiğini hissediyorum, Noel Baba."

"Tabii ki istiyorum." Henry bir folyo paketini yırtıyor ve prezervatifi kendi üzerine sarıyor.

Sikinin başını klitorisimin üzerinde gezdiriyor ve başım geriye düşüyor, dudaklarımdan uzun bir küfür kaçıyor. Kayganlaştırıcıyı açıp eline biraz damlatmasını yarı kapalı gözlerle izliyorum. Sikini yumrukluyor, sonra elini havluya siliyor.

Henry eğilip dudaklarıma yumuşak bir öpücük kondurarak, "Yavaş yavaş ilerleyeceğiz," diye söz veriyor. "Ara vermek istersen bana söyle."

Sanki beş dakika önce tam tersini söylememişim gibi, "Ben halledebilirim," diye cevap veriyorum.

Henry dizlerinin üzerine oturuyor ve kalçalarımı ayırarak kendini bana doğru konumlandırıyor. "Yapabileceğini biliyorum."

Bir başparmağıyla klitorisimin üzerinde nazik, ritmik daireler çizerken, sikinin başını içime bastırıyor. Etrafında gerildiğimde acı hemen hissediliyor, ama uzun bir nefes alıyorum, başımı yastıklara geri itiyorum ve başparmağının klitorisim üzerindeki hissine odaklanıyorum.

"Rora-"

"Ben iyiyim. Durmayın. Lütfen." Beni sikmesi için yalvarmaya o kadar yakınım ki. Çok kibar, mükemmel bir centilmen. Altında çıplak ve çaresiz olduğumu düşünürsek, olabileceği kadar centilmen.

İçimde dibe vururken Henry'nin dudaklarından vahşi bir inilti kaçıyor. Çocukluğumun yatak odası aklımdan çıkıyor, duyularım sadece ona odaklanıyor. Yarı kapalı gözlerimin arasından yüzündeki mutluluğun puslu ifadesi, alnında oluşan ter parıltısı. Damarlarıma dolan tatlı nane kokusu.

O içimde hareket ederken nefes alış verişlerimiz, inlemelerimiz ve yarım yamalak küfürlerimiz birbirine karışıyor.

Onu üzerimde ağır ve sabit bir şekilde hissetmek, bana dokunduğu her yerde saldırmaya hazır bir engerek gibi kıvrılan zevk.

Ve ağzımı çalmak için eğildiğinde dilinde onun tadı, *bizim tadımız*.

Filmde yakalayabileceğimden çok daha fazlası. Ama bu, çekebilmeyi dilememe engel değil. Buna kolayca bağımlı olabilirim.

Tanrım, buna bağlanamıyorum.

Ama bu, yapabilmeyi dilememe engel değil.

Henry parmaklarını benimkilerin arasından geçiriyor, ellerimizle başımı yastıklara bastırıyor.

"Siktir, bebeğim. İnanılmaz hissediyorsun."

Hayır, inanılmaz hissettiriyor *diye* cevap vermeye çalışıyorum ama Henry beni daha derinden, daha sert sikerken ağzımdan çıkan tek şey karışık bir çığlık oluyor. Ellerimi sımsıkı sıkıyor, hamleleri tüm bedenimi sarsıyor. Artık bacaklarımı zor hissediyor, can havliyle beline yapışıyordum. Tamamen onun merhametine kalmıştım, istediği gibi sikip kullanabilirdi ve Henry bunu biliyordu.

"Kontrolün sende olmasını seviyor musun?" Her kelimesi bir solukla vurgulanarak soruyorum.

Henry burnunu çenemde gezdirerek beni içine çekiyor. "Bana izin verecek kadar güvenmen hoşuma gidiyor." Dişleriyle kulak mememi ısırduğında omurgamdan aşağı bir ürperti sekiyor. "Bundan ne kadar hoşlandığını hissetmek hoşuma gidiyor." Dudakları boğazımda geziniyor, boynumun kıvrımlarına yerleştirdiği nazık öpücükler içimdeki sikinin sert darbeleriyle çelişiyor. "Sadece şu an için tamamen benim olduğunu bilmek hoşuma gidiyor. Mükemmel dudaklarından çıkan her inilti, güzel amcığının her sıkılığı sadece benim için. Aslında bundan hoşlanmıyorum," diyor, dudakları bir şekilde tekrar benimkilere yapışıyor. "Buna bayılıyorum."

Umursamaz bir şeyin uçuşumunda yürüyorum, şimşek topuklarımda çakıyor, beni uçuşumdan aşağı atmaya ve kimsenin beni götürmediği bir yerin derinliklerine sürüklemeye hazır. Henry'nin pis ağzının, ikimiz de Wintermore'dan ayrıldıktan çok sonra bile zihnimde başrolde olacağını zaten biliyorum, ama bu anlarda sanki hiçbir şey bir daha o kadar iyi hissettirmeyecekmiş gibi geliyor. Bunu uzatmak, her saniyenin bir saat sürmesini sağlamak istiyorum ama o bunu imkânsız kılıyor.

"Ne kadar yakın olduğunu hissedebiliyorum." Sesi alçak ve boğuk, Güneyli tonu daha kalın, sanki genelde kendini tutuyormuş ama şu anda kendini kontrol edemiyormuş gibi. "Bana bırak. Benim için parçalan, şekerim."

Buna nasıl hayır diyebilirim ki?

Vücudum bana başka seçenek bırakmıyor, uçuşumun kenarından uçuyor ve Henry'nin derinliklerine, daha da derinliklerine düşüyorum. Ellerini o kadar sert sıkıyorum ki tırnaklarımın iz bırakacağını biliyorum, sırtım Henry'nin ağırlığı altında olabildiğince eğiliyor.

Yanağımı gıdıklayan uzun bir nefes üfleyerek küfrediyor ve yüzündeki tüm kasların gevşediğini görmek için tam zamanında gözlerimi açıyorum.

"Rora," diye fısıldıyor boşalırken, tam ve mutlak bir coşku yüz hatlarını ele geçiriyor.

Buna bağımlı olamam. Ona bağlanamam. Ama bu keşke yapabilsem dememe engel değil.

7

HENRY

7 ARALIK

I Hiçbir zaman tembel bir sabah insanı olmadım. Gençken, her zaman yapacak çok şey, öğrenecek çok şey, bir şeyler yapmak için çok büyük bir heyecan vardı.

etrafımdaki dünya. Uyanıp yataktan fırlama alışkanlığı edindim, güne başlamaya hazırdım. Ve araştırma istasyonunda yatakta kalmak için hiçbir neden yok - cehennem gibi rahatsızlar.

Ama Rora'da bu sabahı mümkün olduğunca uzatmak istememe neden olan bir şey var. Hâlâ derin uykuda, yarısı üstümde, sarı saçları göğsümde dağılmış. Genellikle yüzünü çevreleyen kısa saçları derin nefes alırken dalgalanıyor, yüzü uykuda daha yumuşak.

Tanrım, "sen uyurken seni görüyor" olayında gerçekten bir şeyler yakalamış. Çok samimi -genelde hoşuma giden bir şey değil- ama bitmesini istemiyorum.

Yumuşak pembe ışık Rora'nın mandalina rengi perdelerinin arasından süzülerek odaya puslu turuncu bir parıltı yayıyor. Onun odasından beklediğim bu değildi. Karanlıkta parlayan yıldızlar tavana serpiştirilmiş, 90'larda çok moda olduğunu hatırladığım türden. Gün doğumu renkleri odanın her santimini kaplıyor: sarı, pembe, turuncu ve mor. Yıl boyunca Noel'i kutlayan kasabanın antitezi olan yumuşak, parlak ve yazlık renklerin mükemmel bir dengesi.

Bir elimi kaldırıyorum, parmağımı duvara uçuyormuş gibi bir sıra halinde tutturulmuş kumaş kelebeklerden birinin kanadında gezdiriyorum.

"Bunlar 2010 yılında Pottery Barn'ın özel ürünleriydi. Herkes onları istiyordu, en azından ergenlik çağındaki tüm kızlar istiyordu." Rora bir esnemeye sözlerini bitiriyor ve battaniyeler beline kadar inecek şekilde geriniyor. "Günaydın."

"Günaydın." Yutkunuyorum, ona bakmadan duramayan bir sürüngen olmamaya çalışıyorum. Ama o kadar güzel ki, sabah gün doğumunun ısıltısıyla aydınlanmış, gözleri hâlâ uykudan ağırlaşmışken daha da güzel. "Burada en son ne zaman bir şey değiştirdin?"

"Lise ikinci sınıftayken olabilir mi? Annemle babam tekrar seyahat etmeye başladıktan sonra burada fazla vakit geçirmedi. Çoğunlukla-" Sanki ailemden bahsetmek istemiyormuş gibi sözünü kesiyor, sanki bunu yapmak kendimizi içine kapattığımız küçük balonu patlatacakmış gibi.

Ama Büyülü Atölye birkaç saat içinde açılıyor ve oraya gidip geceyi birlikte geçirmemiştir gibi davranmamız gerekiyor. Sadece bu düşünce bile ona daha sıkı sarılmamı sağlıyor.

Balon zaten kırılma noktasında. İşlerin garipleşmesini istemiyorsak, zaten garip değilmiş gibi davranmamız gerekecek. Bu da dün gecedan önce yaptığımız gibi ailem hakkında konuşmak demek.

"Onları almış olman iyi oldu," diyorum sınırlarım bozulmadan önce.

Rora'nın onlardan bahsetmeme şaşırdığının tek işareti kaşlarını hafifçe kaldırması.

"Şanslıydım. Hâlâ da şanslıyım. Seyahat ettiğimde onlarla hep konuşuyorum. Ve geri döndüğümde... Sanki hiç ayrılmamışım gibi." Rora'nın onları ailesinden biri olarak gördüğünü bilmem için bunu açıkça söylemesine gerek yok, tıpkı ağabeyimin onu kendisinden biri olarak gördüğünü bildiğim gibi.

Bu da her şeyi daha da garipleştiriyor. Charlie'nin Rora'yla benim takılmamdan rahatsız olacağını sanmıyorum ama en azından Noelle'le aralarının açılmasından endişe etmeme gerek yok.

"Buraya gelirken Noelle'e rastladım," dedim. "Ona bunu sorun edip etmediğini sorduğunu söyledi."

Rora, Noelle'le konuşmasına üzülüp üzülmediğimi anlamaya çalışır gibi yüzümü tarıyor. "Yapılacak en doğru şey gibi görünüyordu. Sen... Bunu yapmam sorun olur mu?"

Elimi sırtında gezdirip omurgasını takip ediyorum. "Bunu yaptığa sevindim. Bunu gerçekten düşündüğünü ve daha önce flört ettiğimiz için anlık bir şey olmadığını anlamamı sağladı."

"Oh, bunu düşünüyordum. Sürekli." "Benim de düşündüğümü söylesem garip olur mu?"

Kaşları birbirine çatıldı. "Neden garip olsun ki?"

"Biliyorsun," diye kekeliyorum, hiçbir şeyi ve her şeyi işaret ederek. "Sen çok... Ben senden çok daha büyüğüm. Senden daha yaşlı olduğumu düşünmeni istemiyorum."

seni cinselleştirmek ya da başka bir şey."

Gözlerinde eğlence parıldııyor. "Henry, on iki saatten daha kısa bir süre önce içimdeydin. Sanırım beni cinselleştirmende bir sakınca görmediğimi söyleyebilirim."

Kan yanaklarıma hücum ediyor. "Sanırım bu doğru. Ama burada boyumdan büyük işlere kalkışıyorum. Normalde bunu yapmam."

"Sıradan seks mi?"

"Sıradan seks, yaparım. Ama genellikle benden neredeyse yirmi yaş küçük insanlarla değil. Bir de şu karmaşık aile meselesi var..."

Rora burnunu kırıştırıyor ve omuz silkerek omzunu kaldırıyor. "Aile unsurunun biraz tuhaf olduğunu kabul ediyorum ama ben bir yetişkinim."

Kahretsin. Bu yanlış geliyor. "Öyle olduğunu biliyorum. Ama sen yeğenimle aynı yaşta olan bir yetişkinsin. En azından biraz tereddütlü olmasaydım bu endişe verici olurdu."

"Hakkını vereyim," diye homurdanarak yanıtlıyor Rora. "Bilgin olsun, bu benim de yaptığım bir şey değil."

"Yani Noel Baba sapkınlığı yıl boyu süren bir şey değil mi?" Ben takılıyorum, Rora kaşlarını çatıyor. "Bu bir- Kapa çeneni. Neredeyse yirmi yaşındaki insanlarla sıradan seksi kastetmiştim."

"Gözlerini devirerek beni taklit ediyor. "Ya da sıradan bir seks."

"Ciddi misin? Ama sürekli seyahat ediyorsun. Uzun mesafe mi yapıyorsun?"

Rora yorganı tekrar omuzlarına çekiyor ve bana sokuluyor. "Hayır. Dürüst olmak gerekirse, genellikle böyle insanlarla ilgilenmiyorum. Arada sırada etkilendiğim ve birlikte olmak istediğim biriyle karşılaşıyorum"- beni işaret ediyor-"ama bu pek sık olmuyor. Aslında uzun zaman oldu."

Merak beni ele geçirdi. "Bir süre ne kadar uzun?"

"On ay, belki? Evet, öyle olmalı," diye onaylıyor düşündükten sonra. "En son takıldığım kişi geçen Cadılar Bayramı'nda Boston'da ısırmayı *çok* seven bir kadındı. İyileşmem birkaç ayımı aldı."

"Vay be. Bu Noel Baba sapkınlığını oldukça uysal gösteriyor, şekerim."

Yataktan düşmesine ramak kalmış bir yastığı kapıyor ve onunla bana vuruyor.

"Peki ya siz? Uzun mesafeli iş yapıyor musun? Grönland'da insanlarla tanışma fırsatlarının çok az olduğunu tahmin ediyorum."

"Düzenli olarak birlikte çalıştığım kimseyle ilişkiye girmemeye çalışıyorum ama istasyonumuza çok sayıda konuk araştırmacı geliyor. Uzun mesafe benim için bir hayır. Bunu iki kez yaptım ve bir daha asla yapmam."

"O kadar kötü mü?"

"Korkunç. İlk sefer en kötüsü değildi. Sürekli kavga ediyorduk ve o ilişkimizi bitirmeden önce iki yıl boyunca perişan haldeydik. İkincisinde bir gün aramayı kesti ve birkaç ay sonra bir kocası ve çocukları olduğunu öğrendim."

Rora yüzünü buruşturur. "Ouch."

"Değil mi? Zaten uzun mesafe için fazla yapışkanım."

"Yapışkan olduğunu kesinlikle görebiliyorum," diyor, kaşlarını çatarak cevap vermeme gülerek.

Belini hafifçe çimdikliyorum ve gıcırıyor, benden uzaklaşmaya çalışıyor ama sonunda nefessiz kalıyor ve neredeyse bana sarılıyor.

Kıpırdamıyoruz, nefesim boğazımda düğümleniyor. Battaniyeler tamamen gitmiş, yatağın ayakucuna yığılmış ve ikimizi de çıplak bırakmıştı.

Rora nefes alıyor, sol göğüs kafesimi kaplayan bulut dövmesinin girdabını izliyor, sonra elini göğsümün üzerine koyuyor. Eli mi soğuk yoksa tenim mi yanıyor bilemiyorum ama içimi bir ürperti kaplıyor.

"Bunları sevdim. Hepsi Kuzey Kutbu ile mi ilgili?" "Çoğunlukla."

Ona dövmelerimden bahsederken dikkatle dinliyor: bulutlar, buzdağı, göğsümdeki kutup dairesinin yukarıdan aşağıya görünümü ve sağ kolumun etrafında dolanan kutup hayvanları. Sol kolum dağlar ve ağaçlarla kaplı.

"Tek bir Noel ağacı," diye işaret ettim. Aramazsanız belli olmaz.

Bunun için bana bok atmasını bekliyorum ama gözleri yumuşuyor. "Bu Charlie'de olanın aynısı."

"Doktoram için Washington'a taşınmadan önce onları aldık ve Noel'i hep birlikte geçireceğimize söz verdik. Sanırım bunun sonsuza kadar mümkün olmayacağını biliyorduk ama yine de güzel bir düşünceydi." Charlie benden yedi yaş büyük ve ben Teksas'tan ayrıldığımda çoktan evlenmiş ve iki çocuk sahibi olmuştu.

"Hepsi çok güzel," diyor Rora dövmelerime başını sallayarak, "ama Noel ağacı benim favorim." Komodinin üzerindeki saate bakıyor ve kaşlarını çatıyor. "Sanırım işe gitmek için hazırlanmalıyız."

"Muhtemelen, evet."

Ama Rora hemen hareket etmiyor. Önce dövmeleime, sonra pencereye, sonra kucağına, yüzüm hariç her yere bakıyor. Daha o ağzını açmadan bunun nereye varacağını biliyordum. Bu işin gidebileceği tek yol bu, ama dün bunu bu sabah olduğundan daha fazla sorun etmiyordum.

"Bunu yaptığımıza memnunum," diyor arkasına yaslanıp ellerini göğsümden çekerken.

"Ben de."

"Ama haklısın, bu biraz karmaşık ve tuhaf bir durum. Senden hoşlanıyorum ama ikimiz de gidiyoruz ve yıllar boyunca aile toplantılarında karşılaşacağız."

"Evet. Muhtemelen bunu bir gecede kesmeli ve olduğu gibi tadını çıkarmalıyız."

Rora başını sallıyor ama gözleri benim hissettiklerim kadar donuk. "Aynen öyle." Bacağını üzerimde sallıyor ve zarifçe aşağı atlıyor. "Ama senden yapmanı istediğim bir şey var."

"Ne?"

Komidinden telefonumu aldı ve bana uzattı. "Patronunu ara ve işi kabul et. Dün gece konfor alanının dışına çıkmanın eğlenceli olabileceğini kanıtladı."

Yumruğumu telefonun etrafına kapatıp gülümsüyorum. "Haklı olabilirsin. Arayacağım." "Güzel." Rora çömeliyor ve pantolonumu düşürdüğüm yerden alıyor. "Bunları dün gece yıkamalıydık. "Dün gece yıkamaya atmalıydık. Kurutucuya girebilirler sanırım?"

Dün gece onları berbat etmekten ne kadar endişelendiğini hatırlayarak kıkırdıyorum. "Sadece kuru temizlemeye veriyorlar ama yedek bir çiftim var."

"Tabii ki biliyorsun." Gözlerini onlara dikeyyor. "Dün gece Noelle'le karşılaştığınızda takım elbiseyi giyiyor muydunuz?"

İrkildim ve başımı salladım.

"Tanrım," diye inliyor, gözlerini kapatıyor. "Bunu asla unutamayacağım."

8

RORA

10 ARALIK

"N O, ekstra iyi olmayı unutma ve sana o yarış pistini ayarlamak için ne yapabileceğimize bakacağız, Austin."

"Teşekkürler, Noel Baba!"

Henry çocuğun tahttan inmesine yardım edip ona son bir kez sarıldıktan sonra Noel Baba'yı ziyaret eden tüm çocuklara verdiğimiz çoraplardan birini uzatırken dizüstü bilgisayarımın arkasından başımı kaldırıyorum. Küçük çocuk onu göğsüne sıkıca sarıyor.

Henry çocuklarla gerçekten çok iyi anlaşıyor. Onu Grönland'da bir araştırma istasyonunda sadece bir avuç bilim insanı ve ziyaretçiyle hayal etmek zor. Bu görüntünün beni bir su birikintisine dönüştürmesine izin vermemek daha da zor.

Çarşamba sabahı işe gitmeden önce resmen kabul ettiği yeni işi daha çok ona benziyor: dünyayı dolaşmak ve birkaç haftada bir yeni insanlarla tanışmak.

Fotoğrafları gönder tuşuna basıp kasanın yanındaki tablete yüklüyorum; burada insanlar fotoğraflar arasında gezinebiliyor, önceden ayarlanmış filtreler ekleyebiliyor ve bastırmak için favorilerini seçebiliyorlar.

Eski lise rehber öğretmenim olan Austin'in büyükannesine, "Noelle kasada size resimleri gösterecek," diyorum.

"Teşekkür ederim, Rora. Tanrım, bu kadar büyüdüğüne inanamıyorum." Bayan Herrera zamanın düşüncesinden bile rahatsız olmuş gibi başını sallıyor. "Austin, tatlım, Rora'ya teşekkür et."

"Teşekkür ederim, Bayan Rora!" Austin küçük kollarını bacaklarıma doluyor ve beni sıkıyor.

"Bir şey değil evlat. İyi Noeller" diyorum onlara.

"Bayan Herrera gülerek cevap veriyor ve torunuyla birlikte mağaradan çıkarken el sallıyor.

Henry tahtından, "Ünün senden önce geliyor," dedi.

Kafamı kaldırdığımda usulca gülümsüyor ve ben başka tarafa bakmak zorunda kalıyorum. Çünkü ona Noel Baba kıyafetleri içinde kameramın kalkanı olmadan uzun süre bakarsam, işlerin karmaşık olduğu konusunda söylediğim her şeyi unutup oyuncak mağazasının ortasında kucasına tırmanacağım. Son birkaç gün tam bir işkenceydi.

"Noel'e olan nefretim bu kasabada iyi bilinir. Yıllar boyunca birden fazla müdahale oldu." Söz konusu müdahaleler genellikle en azından Noel kurabiyeleri içeriyordu. "Sıradaki çocuk için hazır mısınız?"

"Hadi yapalım."

Mağaranın karşısına geçip perdeyi açıyorum, ancak ben "*Sıradaki!*" diye seslenmeden tepeden tırnağa pembe giyinmiş kıvrıcık saçlı küçük bir kız içeri koşuyor. Onu içeri almadan önce Henry ile şaşkın bir bakış paylaşıyorum. Noel Baba'yı görmeye gelen çoğu çocuktan daha büyük ve tuhaf bir şekilde tanıdık. Bu da muhtemelen ailesinin buralı olduğu anlamına geliyor.

"Merhaba," diyor, beklentiyle bana bakarak. Ah, çocukların güvenine sahip olmak.

"Merhaba. Ben Rora. Senin adın ne?"

"Ava."

"Memnun oldum Ava. Yanında bir yetişkin var mı?"

"Babam," diye yanıtlıyor. "Ama kendi başıma bir şeyler yapmama izin veriyor. Neredeyse dokuz yaşımdayım."

Perdenin arkasından çok tanıdık bir ses ona seslenirken, "Bu oldukça yetişkince, ama babana da burada ihtiyacımız var," diye açıklıyorum.

"Buradayım, baba!"

Perde açılıp beni son sınıftaki erkek arkadaşımın yüz yüze getirdiğinde kendimi destekliyorum.

Kenny'nin gözleri açılır, çenesi düşer. "Vay anasını! Bu Sour Stanley!"

Dokuz buçuk yıl. Ayrılmış neredeyse on yıl oldu ve ben hala bu lanet lakaptan kurtulamadım.

"Hey, Kenny."

İleri atılıp beni kucaklıyor, ben de isteksizce ona sarılıyorum.

Kenny'yi mezuniyetten beri görmedim ama dostça ayrıldık. Wintertime'dan kaçmadan önce birlikte eğlenebileceğim kadar hoşlandığım biriydi ama asla daha fazlası olmayacaktı.

Kenny'nin omzunun üzerinden baktığımda Henry'nin arkasından ters ters baktığını görüyorum. Bakışlarımı fark ediyor ve yüz ifadesini hızla daha nötr bir hale getiriyor.

"Ona neden öyle dedin baba?" Ava araya giriyor ve Kenny'nin elinden kurtulmam için bana bir şans veriyor.

Bu boktan lakabı çocuğuna açıklamak zorunda olduğunu fark edince gözleri büyür. "Oh, um..." Yardım için bana bakıyor ama benden bir şey öğrenemiyor. "Şey, Rora daha gençti... Ekşi şekerleri severdi ve pek gülmezdi, bu yüzden insanlar ona ortaokulda Ekşi Stanley demeye başladılar." Tanrı bir kadının gülümsememesini yasaklamış.

Henry'ye gizlice bakıyorum, o da Kenny'ye ters ters bakmaya devam ediyor.

Ava kollarını kavuşturarak bana dönüyor. "Neden gülümsemiyorsun? Üzgün müsün?"

Yüce İsa. "Ben üzgün değilim. Sadece gülen bir insan değilim."

"Sorun değil," diye yanıtıyor Ava. "Ninem sırf biri söyledi diye gülümsemek zorunda olmadığını söyler."

"Bu iyi bir tavsiye. Noel Baba'yla tanışmak ister misin?" Ava tatlı birine benziyor ama onu buradan ne kadar çabuk çıkarabilirsem Kenny'nin anılarını anlatmaya başlama ihtimali o kadar azalır.

Soru dudaklarımdan dökülür dökülmez Ava'nın tüm tavrı değişiyor. Büzüşüyor, yüzünü gölgeler kaplıyor.

"Hadi ama. Bunu yapmayı sen istedin," diye yakınıyor Kenny.

Onu görmezden geliyorum, çömelip Ava ile göz hizasına geliyorum. "Ne düşünüyorsun?"

Dudağını ısıyor. "Okuldaki bazı çocuklar Noel Baba'nın gerçek olmadığını ve fotoğraf çektmek için kucağına oturamayacak kadar yaşlı olduğumu söylediler."

Noel Baba'ya inanmam için yetiştirilmedim ama ailem diğer çocukların inandığını ve onlara aksini söylemenin doğru olmadığını bilmemi sağladı. Noelle'in öğrendiğinde nasıl yıkıldığını hala hatırlıyorum.

"Bu çok aptalca, değil mi?" Ava'ya söyledim. "Tabii ki Noel Baba gerçek. Tam şurada." Henry'yi gösteriyorum ve Ava utangaç bir şekilde omzunun üzerinden bakıyor.

Henry genişçe gülümseyerek ona el sallıyor. "Selam, Ava."

Nefes nefese bana dönüyor, gözleri parlıyor. "Adımı biliyor!" diye fısıldıyor, çığlık atıyor.

"Noel Baba herkesin adını biliyor. O sihirli," diyorum ve gözleri heyecandan kocaman açılıyor. "Ve hediyelerini almak için onun kucağına oturmak zorunda değilsin."

fotoğraf
çektirdim."
"Çektirmiy
or
muyum?"

"Hayır. Aslında..." Küçük masamın arkasına uzanıyorum ve elf kostümü giymiş kabarık bir ayı çıkarıyorum. "Bu Snowball ve Noel Baba'nın en sevdiği ayısı. Bayan Claus, Snowball ve Noel Baba'nın birlikte fotoğraf çektirmesini çok istiyor ama Snowball Noel Baba'nın kucağına oturmaktan da hoşlanmıyor. Belki Noel Baba'nın yanında durup onu tutabilirsin, böylece ben de Bayan Claus için birkaç fotoğraf çekebilirim?"

Ayıyı neredeyse elimden çekip alıyor ve heyecanla zıplayarak Henry'nin yanına geliyor.

Kenny ıslık çalar. "Kahretsin, bu işte iyisin."

"Bunu uzun zamandır yapıyorum." Çocukların fotoğraflarını çekmeyi seviyorum. Genellikle fotoğraf makinesi konusunda yetişkinlerle aynı takıntılara sahip değiller ve kişiliklerinin fotoğraflarda parladığını görmeyi seviyorum. Sadece duyulduklarını hissetmeye ihtiyaçları var.

Günün sadece üç saatindeyiz ama boynum beni öldürüyor. Daha rahat bir kamera askısı almalıyım. Boynumu döndürerek fotoğraf makinemi başımın üzerine çekiyorum. Onsuz pek fotoğraf çekmem ama mağarada fotoğraf makinem risk altında değil.

Ava kucağındaki ayıyla çok daha az utangaç, kameraya dişlek bir sırıtış atıyor.

"Sanırım bulduk," diye sesleniyorum, önizlemelere göz attıktan sonra Ava'ya baş parmağımla onay veriyorum. Görüntüleri dizüstü bilgisayarına aktarıyorum ve Henry her zamanki "Noel için ne istiyorsun" rutinini yaparken kameramı masanın üzerine koyuyorum. Genelde yetişkinler dinlemek için tahtın yanında durur ama Kenny kızına bir bakış bile atmıyor. Ava'nın Noel için ne istediğini Henry'ye sormak için aklıma bir not alıyorum, böylece daha sonra iletebilirim.

Kenny masanın üzerine eğilir ve yüzünü dirseklerine dayar. "Şehirde ne kadar kalacaksın?"

Başımı kaldırmadan dizüstü bilgisayarındaki resimleri karıştırıyorum. "Henüz emin değilim." "Sen buradayken takılmalıyız. Bir şeyler içmek için dışarı çıkarız ya da bir şey."

Noelle ve ben işten sonra konuşacağız. Noel Baba fotoğrafları için herkesi kontrol ediyor; Kenny'nin sırada olduğuna dair küçük bir uyarı iyi olurdu.

"Sanmıyorum ama teşekkürler."

"Hadi ama, Ror. Tıpkı eski günlerdeki gibi olacak," diye sızlanıyor Kenny ve ben de gözlerimi devirmek için içimdeki dürtüye karşı koyuyorum. Anlaşılan baba olmak onu hiç olgunlaştırmamış. "Ava'nın annesiyle birlikte değilim, eğer endişelendiğin buysa."

"Hayır. Sadece istemiyorum."

Kenny'nin sırtında bir gölge belirliyor ve başımı kaldırdığımda Henry'nin yanında Ava ile yürüdüğünü görüyorum. Aileler buradayken tahttan nadiren ayrılır ama genellikle onlara hançer gibi de bakmaz.

"Harikaydın Ava." Yumruğumu uzatıyorum, o da ayıyı uzatmadan önce yumruğumu sıkıyor. "Bayan Claus bu resimlere bayılacak."

"Kartopu'nu tutmama izin verdiğiniz için teşekkür ederim. Okuldaki herkese söylemek için sabırsızlanıyorum!"

Kenny onun yanında gözlerini devirir. "Yapma bunu. Onlar üzülürken sen de üzüleceksin-"

"Aslında Ava," diye araya giriyor Henry, Kenny'ye gülümseyerek. "Kartopu'ndan çok fazla kişiye bahsetmemeye çalışıyoruz, böylece iyi ve güvende kalıyor. Herkesin buraya koşup onunla fotoğraf çektirmek istemesini istemeyiz."

Ava dudaklarını kilitleme taklidi yapıyor. "Sırrını saklayacağım." Kollarını belime doluyor.

Bu tür sarılmaları severim. Ama Ava bıraktığında babası öne atılıyor, kollarını iki yana açıp "Sıra bende" diyor.

Kolunun fotoğraf makinemle birleşip onu masadan fırlatmasını dehşet içinde izliyorum. Hem Henry hem de ben ona doğru hamle yaparken zaman bir anlığına durdu, ama bu ikimizin de onu mide bulandırıcı bir çığırıyla parkeye çarpmasını engelleyecek kadar uzun sürmedi.

9

HENRY

10 ARALIK

N Üstümü değiştirmeyi bitirip onlarla arka odada buluştuğumda Oelle, Rora'nın eski sevgilisi hakkında atıp tutuyordu. Rora kostümünü değiştirmiş, masada oturmuş, başını ellerinin ü z e r i n e koymuş, kamerasının enkazına bakıyor, sanki onu kendi iradesiyle düzeltebilirmiş gibi. Eğer biri olabilirdi, sanırım o olurdu.

Noelle'in yanından geçip yanındaki koltuğa oturuyorum. "Tamir edilebilir mi?"

Onu bize doğru çekiyor ve parmağını ön taraftaki aynadan aşağı doğru uzanan büyük çatlakta gezdiriyor. Muhafaza kırılmış, parçalanmış iç kısımlar dışarı bakıyor. Fotoğraf makinesi hakkında neredeyse hiç bilgim olmamasına rağmen lensin işe yaramayacağını biliyorum. Tamamen parçalanmış.

"Teoride tamir edilebilir," diyor Rora iç çekerek. "Zor bir ihtimal ama tamir etmek de yenisini almaktan çok daha pahalıya mal olur."

Noelle karşımızdaki koltuğa oturarak, "Eminim sigortanız bunu değiştirecektir," diyor.

Rora gözlerini kapatıyor ve alnını ovuşturuyor, yüzünde acı dolu bir ifade beliriyor. "Onlar..."

"Aman Tanrım. Rora, bize sigortan olduğunu söyle."

Rora Noelle'in sorusu karşısında ellerini havaya kaldırarak homurdanıyor. "Sigorta işimin bir getirisiydi ve burada ihtiyacım olacağını düşünmemiştim. Araştırdım ama ayrılana kadar yaptırmayı planlamıyordum."

Sesi her şeyden bıkmış gibi geliyor ve içgüdüsel olarak uzanıp elimi sırtında gezdiriyorum. Yataktan kalktığımızdan beri ona ilk kez dokunuyorum ve Rora bir an için geriliyor, sonra bütün vücudu

Vücudu dokunuşumla rahatlıyor gibi görünüyor. Noelle'e bakmaktan kaçınıyorum, en iyi arkadaşını bu şekilde rahatlatmama vereceği tepkiyi görmek istemiyorum.

Noelle, "Yenisini Kenny'ye ödetmelisin," diye homurdanırken Rora gülüyor ama sesinde en ufak bir mizah kırıntısı yok.

"Ne kadar istesem de, bunun için kenara birkaç bin dolar ayırdığını düşünemiyorum. Birikimim var; idare edebilirim. Bu sadece... Kahretsin. Şu anda ihtiyacım olan şey bu değil." Başını iki yana sallayarak yerden çantasını aldı ve karıştırmaya başladı. "Popüler bir model, yani en azından değiştirirken sorun yaşamam. Şimdi Jackson'a gidiyorum, böylece yarın sabah mağarayı tekrar açabiliriz."

"Emin misiniz? Karda araba kullanmak için çok fazla yol var," diye itiraz ediyor Noelle. "Gidiş dönüş üç saat. Bu bir şey değil." Rora bir dizi anahtar çeker çantasından.

Ne yaptığımı anlayamadan uzanıp parmaklarından kaptım. "Ben sürerim."

Rora şaşkınlıkla göz kırpar. Noelle kollarını kavuşturarak koltuğunda geriye yaslanır. "Gerek yok. Bu çok fazla araba sürmek demek."

"Sizin de az önce belirttiğiniz gibi, gidiş-dönüş üç saat. Bu bir şey değil," diye tekrarlıyorum. Bana kaşlarını çatıyor ama gözlerine ulaşmıyor. "Stresli bir gün geçirdin. Senin için bunu yapmama izin ver, şekerim."

Rora'nın dudakları aşağı dönük kalıyor ama gözleri yumuşuyor. "Bu lanet aksenin üzerimde bu kadar kolay işe yaramasından nefret ediyorum."

"Tabii ki var." Ayağa kalktım ve omzunu sıktım. "Dışarı çıkmadan önce arabayı ısıtmam için bana beş dakika ver. Üşümeni istemiyorum."

Noelle'in sesi koridorda beni takip ediyor. "Bu çok ilginç."

Ardından Rora'nın iniltisi ve "Kapa çeneni."

10

RORA

10 ARALIK

A ugün her ne kadar boktan bir gün olsa da, Henry'nin bir eli direksiyonda, karlı otoyolda bir profesyonel gibi uçtuğunu görmeyi takdir edemeyecek kadar üzgün değilim. Arabayı ısıtma sözünü yerine getirdi, o kadar ki beş dakika içinde kazağımı, atkımı ve eldivenlerimi çıkardım. otoparktan çıktıktan sonra.

Bir limonlu şekeri açıp dilimin üzerine koyuyorum, ekşi tadı bana çarptığında rahat bir nefes alıyorum ve Wintermore dikiz aynasında kayboluyor, yerini otoyolu kaplayan pudra şekeri tozlu dağlar alıyor.

Ne lanet bir gün. *Ne lanet bir yıl*, kendimi zihinsel olarak düzeltiyorum.

Şişme kardan adamlara ve sokaklarda bangır bangır çalınan Noel müziklerine maruz kalmadığım zamanlarda Wyoming çok güzel. Noelle kasabanın üzerinde yükselen dağlardan hiç hoşlanmıyor. Kendisini küçük ve önemsiz hissettirdiklerini söylüyor ama ben onları seviyorum.

Ailem dağlar için Wyoming'e taşındı ve ben ilk adımlarımı bir kış sabahı kamp alanımızın yanındaki ormandan dışarı bakan bir geyik gördüğümde attım. Annem ona uzanırken bir fotoğrafımı çekti, sonra beni babama teslim etti ve yarım saatliğine ortadan kayboldu, ağaçların arasında dolanan geyiğin fotoğraflarıyla dolu bir kamerayla geri döndü. Bu fotoğraflardan biri uluslararası bir vahşi yaşam dergisinin kapağında yer aldı, ancak annem bugüne kadar çektiği en iyi fotoğrafın benim fotoğrafım olduğuna yemin ediyor. Buruşuk bir kopyasını cüzdanında saklıyor ve tanıştığı herkese göstererek benimle ne kadar gurur duyduğunu söylüyor.

Mountain View'a sırtımı dönüyorum, onun yerine otoyolda dümdüz ileriye bakıyorum.

"İyi misin?"

"Mm-hmm."

Henry parmaklarını direksiyona vuruyor. "Tekrar denemek ister misin, şekerim?"

Şeker. Dilli. Tanrı aşkına.

Ona ters ters baktım. "Bana böyle 'şekerim' demeyi kes çünkü bunun beni daha hoş biri yaptığını biliyorsun."

Henry'nin dudakları günahkâr bir sırıtışla kalktı. "Aslında yapacağımı sanmıyorum." Boştaki elini dizime koyuyor ve kalbim duraklıyor. Birkaç gün önceki dokunuşunun hayaletini hâlâ hissedebiliyorum. "Bugün çok zor geçtiği için özür dilerim."

Sadece tozluklarıma dokunarak nefesimin kesilmesine neden olabileceği için endişelenmeli miyim?

"Teşekkür ederim. Beni götürdüğün için de teşekkür ederim."

"Her zaman," diyor Henry gülümseyerek, mavi gözleri parlıyor, her ne kadar ikimiz de bunun doğru olmadığını bilsek de.

Birkaç hafta içinde ikimiz de Wyoming'den ayrılmış olacağız ve yollarımızın bir daha ne zaman kesişeceğini kim bilebilir ki? Bu düşünceyle Henry'nin elinin kenarına serçe parmağımla dokunmak için uzandım. Tenimin onunkine değdiği yerde elektrik cızırdıyor ve elimi geri çekiyorum. Başka tarafa bakıyorum, pencereden dışarı bakıyorum ama hiçbir şey görmüyorum. Henry'nin yola dönmeden önce üzerimde dolaşan bakışlarının sıcaklığını hissediyorum, ama elini çekmiyor.

Otoyolda ilerlemeye devam ederken sessizlik, kopma noktasına kadar çekilmiş bir elastik gibi aramızda uzanıyor. Ara sıra diğer yönden bir araba geçiyor ama yol sessiz.

"Orada çok gerginsin." Henry dizimi gevşek ve rahat bir şekilde tutuyor ama direksiyonu bir mengene gibi kavıyor.

"Stresli bir gündü." Yalan değildi ama aramızdaki gerginliğin ardındaki gerçek de değildi.

Henry mırıldanıyor, boğazından anlaşılmaya dair bir ses çıkmıyor. Parmakları dizimin üzerinde seğiriyor. "Sanırım sana bu konuda yardımcı olabilirim."

Sözleri arabanın tüm havasını emiyor, yoldaki tuzun üzerinde kayan lastiklerin sesini boğuyor. Kafamı kaldırıyorum ama gözleri ileriye dikilmiş. Elim onunkine uzanmak için kaşınıyor.

Bu kaçınılmaz bir şey; neden direnmeye çalışalım ki? Gerçekten de sezonun geri kalanını bir gecenin anılarıyla yetinerek ona onluk bir odada geçirebileceğimizi mi düşündük? Mükemmel bir gece elbette, ama ben hiç bu kadar tatmin olmamıştım.

mükemmel ile. Her zaman biraz daha fazlasını arzuluyorum, sanki mükemmelliğin yanlış olduğunu kanıtlamaya devam etmem gerekiyormuş gibi.

"Yapmamalıyız. Sadece bir gece olması gerekiyordu." İtiraz bile sayılmaz ama içimden gelmese de söylememin yeterli olduğunu söylüyorum kendime. Sesim ancak bir fısıltı, o kadar kısık ki cevap verene kadar beni duyduğundan emin değilim.

"Yapmam gerekeni yapmakta hiçbir zaman iyi olmadım. Ve içimden bir ses senin de öyle olmadığını söylüyor."

"Ben değilim." Tenimizin birleştiği yerdeki elektrik şokuyla nefes nefese kalarak elini tuttum.

Henry'nin omuzları gevşiyor, başını çevirip gözlerimle buluştuğunda aramızdaki gerilim azalıyor. Elimi dudaklarına götürüyor ve gözleri yoldan ayrıldığı anda avucuma bir öpücük konduruyor. "Taytını çıkar."

Sözleri hemen algılanmıyor ve algılsa bile onu doğru duyduğumdan emin değilim. "Taytımı çıkar... burada mı? Otoyoldayız; insanlar görebilir."

"Ben de izlenmekten hoşlandığını sanıyordum bebeğim."

Sadece ben ve Henry oturma odamın mahremiyetindeyken, elbette. Ama otoyolda, herkesin bizi görebileceği bir yerde saatte 60 mil hızla uçarken.

Bu beni neden tahrik ediyor?

Bu Henry; öyle olmak zorunda. Birdenbire sadece Noel Baba saplantısı değil, görünüşe göre teşhircilik de geliştirmemin başka bir açıklaması yok.

"Siktir." Dudaklarımdan istifa etmiş bir fısıltı gibi dökülüyor.

Serin dağ havasını derin bir nefesle içime çekerken Henry'nin alçak sesle kıkırdaması arabadan duyuluyor. Karlı bir otoyolda bir saniyeliğine bile olsa emniyet kemerimi çözmemem gerektiğini çok iyi biliyorum. Kendimi izin verdiği kadar kaldırıyorum ve tozluklarımı kırımın üzerinde kıvırıyorum ve botlarımı tamamen çıkarmak için tekmelemek zorunda kalıyorum; her şey tamamen nezaketsiz, ama Henry'nin gözleri yolda.

Kalbim hızla çarparak koltuğa geri oturdum. Teknik olarak anneme ait olan bir arabada iç çamaşırım ve tişörtümden başka bir şey giymeden oturuyorum. *Ne yapıyorum ben böyle?*

Henry'nin sıcak parmakları çıplak tenime değdiğinde tüm endişeli düşünceler bir anda yok oluyor. "Nefes al. Bunun sakinleştirici olması gerekiyor."

"Ben sakinim."

Henry parmaklarını kalçamda gezdiriyor ve iç çamaşırımın üzerinde duraklıyor. İnce pamuk, parmaklarının sıcaklığıyla boy ölçüşemiyor. Gözlerim dalgalanarak kapanıyor, bacaklarım da aynı şeyi yapma dürtüsüyle titriyor.

"Yalan söylemek yaramazlar listesinde bir suçtur, şekerim." Elini iç çamaşırımın içine kaydırıyor ve bir nefes çekiyor. "Ama lanet olsun, çok güzel hissediyorsun. Çok ıslaksın, bebeğim. Bunların hepsi benim için mi?"

"Siktir, Henry," diye inledim. "Evet. *Evet.*"

Bir parmağını klitorisime bastırıyor ve bacaklarım kapanarak elini hapsediyor. Bunun Henry'nin tek eli direksiyonda araba kullanmasını daha da *az* güvenli hale getirdiğinin yarı bilinçli olarak farkındayım, ama klitorisimin etrafında çakmaktaşını çeliğe vurur gibi dönerken ve alevler içinde kalmama saniyeler kala umursamak zor.

Durduğunda itiraz ediyorum ama Henry bacağıma kalçasının üzerine kaldırarak beni açıyor. "Bunu benim için burada tut." Elini baldırımda, kalçamda gezdiriyor ve iç çamaşırımın içine sokuyor.

Jackson'a yaklaştıkça yol daha da kalabalıklaşıyor ve Henry'nin parmağını içime bastırdığı anda yanımdan geçen bir cipin sürücüsüyle göz göze geliyorum. Başımı koltuk başlığına yaslayıp sırtımı koltuğa yashıyorum. Elleri o kadar büyük ki, orta parmağını içime sokmuş, G noktama inanılmaz şeyler yaparken, başparmağı klitorisimin üzerinde ileri geri hareket ediyor.

Parmağının etrafında kenetleniyorum, adını hıçkırarak söylüyorum. "Çok... Kahretsin, çok yaklaştım."

Henry cevap verirken sesi çakıllıdır. "Gömleğini kaldır, şekerim."

Bana söyleneni yapıyorum, yoldaki diğer arabalar aklımın ucundan bile geçmiyor. En sevdiğim sütyenimi giyiyorum: siyah, askısız ve daldırma. Henry bana hızlıca bir bakış atıyor, göğüslerimi avuçlayıp sıkarken inliyor.

"Tanrım, Rora." İlk kez parmakları titriyor ve bunun onu da en az benim kadar etkilediğini fark ediyorum.

Ayağımı Henry'nin sikine yaklaştırmak için bacağıma oynatıyorum.

"Bu arabayı çarpmamı istemiyorsan bunu yapmam," diye uyarıyor. Yine de bacağıma isteksizce geri çekmem bir saniye sürüyor. Henry acı dolu bir kıkırdamayla, "Aferin kızıma," diyor ve ikinci bir parmağını içime sokarak beni ödüllendiriyor. "Beni çılgına çeviriyorsun şekerim."

Alevler beni sarıyor, orman yangını gibi tenime yayılıyor. "Kahretsin. Ben... Kahretsin, Henry, yapamam. I-"

"Yapabilirsin. Benim için geldiğinde herkese ne kadar güzel olduğunu göster, şekerim."

Herkes. Yoldan geçen herhangi birinin arabaya bakıp ne yaptığımızı görebileceğini hatırlamak beni eksenimden saptırıyor. Yol gözlerimin önünde bulanıklaşıyor, içimde havai fişekler patlıyor.

Henry sessiz, zorlukla fark edilebilen övgülerle ve klitorisimin üzerinde yavaş daireler çizerek beni ikna ediyor. Kendime geldiğimde, GPS'in tiz sesi onu alışveriş merkezinin otoparkına çekmesi için yönlendiriyor. Boş uzak köşeye yöneldi. Otoparkı kim sürdürüyse buraya kadar gelme zahmetine bile girmemiş, bu da arabayı park ettiği anda emniyet kemerimi çözüp Henry'nin kucağına atlamam için mükemmel bir gizli nokta oluşturuyor.

Dilimi neredeyse boğazına sokma şeklimden gurur duyuyor muyum? Hayır. Ama dilimde kalan limonla karışan tatlı tadı inanılmaz.

Aleti kot pantolonuna sertçe bastırıyor ve ben de ellerimi saçlarında düğümleyerek ona doğru bastırıyorum. Henry ağzıma doğru iniyor, ellerini iç çamaşırımın içine sokuyor ve kıcımlı sıkıyor. Dudağımı ısırtıyor ve ben de kalçalarımı onun üzerinde döndürüyorum.

Henry nefes nefese, alnını benimkine bastırıyor. "Siktir. *Siktir.*" Titreyerek geliyor, kıcımlı iz bırakacak kadar sert kavırıyor.

Umarım iz bırakır.

Ellerini sırtımdan yukarı çekip ayı gibi sarılıyor, nefes nefese kalıyor. "Liseden beri pantolonumun içine boşaldığımı sanmıyorum."

"Bu çok ateşli." Kelimeler düşünmeden ağzımdan dökülüyor ama sesimin 2000'lerin başındaki bir reality TV yıldızı gibi çıkmasını umursamayacak kadar kendimden geçmiş durumdayım. Ya da Wintermore'a dönene kadar Henry'nin uğraşmak zorunda kalacağı karmaşayı düşünemeyecek kadar.

Henry başını koltuk başlığına yaslıyor, yüzünde tembel bir gülümseme. "Arabana bayılıyorum."

"Bu aslında annemin arabası."

Gülümsemesi kayboluyor ve onun yerini alan korku dolu bakışa gülmekten kendimi alamıyorum. "Keşke bunu bilmeden on saniye öncesine dönebilseydim."

11

HENRY

10 ARALIK

R Ora'nın yanakları pembeleşmiş ama bunun suçunu soğuğa atabiliriz. Otopark eğlencemizin yükünü iç çamaşırım çekti. Tanrıya şükür bu sabah işe siyah kot pantolon giyerek geldim. Sürücü koltuğunda elimden geldiğince temizlendim, ama işlerin ne kadar dağınık olduğu umurumda değil; Rora'nın parmaklarıma boşalmasını hissetmek, arabayı durdurduğum anda kucağıma tırmanacak kadar benim için çaresiz olduğunu görmek, başıma gelen en ateşli şeydi. *Rora*

Basıma gelen en sıcak şey.

Fotoğrafçıya girerken kapının üzerinde yumuşak bir zil çalıyor, botlarımızdaki karları karşılama paspasına vuruyoruz. Tezgâhın arkasından bir kadın başını kaldırıyor, kalın, mor çerçeveli gözlüklerinin arkasından yüzü aydınlanıyor.

"Bu benim Rora kızım mı?" Elindeki dergiyi bırakır ve tezgâhın arkasından fırlayarak Rora'yı kucağına alır.

"Hey, Bobbi." Rora bizi tanıştırmadan önce ona sarılıyor. Bobbi bizi mağazanın diğer ucuna götürürken, "Bobbi ailemle yıllardır arkadaş," diye açıklıyor.

Tezgâha yaslanıp gözlüklerini burnuna doğru itiyor. "Yılın bu zamanında burada olduğuna inanamıyorum. Gençliğinden beri saçında kar görmemiştim."

"İşe ara verdim ve Noelle'in her zamanki Noel Baba fotoğrafçısı işi bıraktı, o yüzden eve gelmemi istedi," diyor Rora saçlarındaki karı fırçalayarak. Kar omuzlarına düşüyor ve kazağının içinde eriyor.

"Ve bahse girerim her saniyesinden nefret ediyorsundur."

Rora cevap vermeden önce bir an bana bakıyor, "Her saniye değil."

Ona ulaşma, kollarımı ona dolama ve dudaklarımı başının tepesine bastırma dürtüsü çok yoğun. Ve onun evinde geçirdiğim bir gece ve arabada orgazm olmamla pek de uyumlu değil. *Sikeyim.*

Bobbi aramızdaki gerginliği fark etse de yorum yapmıyor. "Karda onca yolu sırf beni görmek için gelmediğini biliyorum. Neler oluyor kızım?"

Rora çantasına uzanıp enkazı çıkarınca Bobbi'nin nefesi kesilir. Rora kamerayı tezgâhın üzerine koyarken kasanın bir parçası düşer ve yüzünü buruşturur.

"Sanırım zaten biliyorum, ama sizce bu düzeltilebilir mi?" "Bir vaşak bir boynuzlu attan daha hızlı koşabilir mi?"

Rora'nın kaşları ortada birleşiyor. "Hayır mı?" "O zaman hiç şansın yok derim."

"Ben de öyle düşünmüştüm." Rora iç çekerek elleriyle yüzünü ovuşturdu. "Lütfen bana stoklarınızda bir tane olduğunu söyleyin."

Bobbi kamerayı eline alır ve kasanın bir kısmı daha elinde parçalanınca hemen yere bırakır. "Bu bizde var. Ama lens... Tam olarak buna sahip olduğumuzu sanmıyorum. Antonio!" diye bağırır ve arkadan üniversite çağında sırık gibi bir çocuğu çeker.

Lensler, markalar ve benim için hiçbir anlam ifade etmeyen her türlü şeyi tartışırken onları duymazdan geliyorum. Ama Rora'yı kendi ortamında görmek güzel. Onu fotoğraf çekerken izlemeyi seviyorum ama ikimiz de şehre geldiğimizden beri Büyülü Atölye'den neredeyse hiç ayrılmadık. İlk kez onu dünyada en çok sevdiği şey hakkında, ne hakkında konuştuğunu bilen insanlarla konuşurken görüyorum. Biriktirdiği parayı yeni bir fotoğraf makinesine yatırmak konusunda ne kadar stresli olsa da, incelemek için farklı lensleri eline aldığı anda gözlerindeki heyecanı görebiliyorum.

Onu böyle aydınlatan başka ne var bilmek istiyorum. Birlikte o kadar çok zaman geçirdik ki -çocuklar arasında mağarada mola vermek ve öğle tatilimizde arka odada dinlenmek- yaptığı küçük şeyleri fark ettim. Instagram'da gezinmek ve ailesine göndermek için bir şeylerin ekran görüntüsünü almak gibi, çünkü görünüşe göre Instagram mesajlarını hiç kontrol etmiyorlar. Ya da el oyun konsolunu her yere yanında götürmesi gibi. Ne oynadığını bilmiyorum ama oyun oynarken omuzlarının nasıl rahatladığını görüyorum. Bir de ekşi şeker var. O küçük şekerlerden birini açtığını ve diline değdiğinde mutlu bir nefes aldığını kaç kez gördüm?

Rora kolumu tutunca irkiliyorum. "İyi misin? Bir an için kendinden geçtin."

"Evet, kahretsin, üzgünüm. Alacağın bu mu?" Elindeki fotoğraf makinesi ve objektifi göstererek soruyorum.

"Sanırım öyle, ama dışarı çıkıp doğal ışıktaki lens hakkında ne düşündüğümü göreceğim. Gelmek ister misin?"

"Etrafa bakacağım ama acele etme şekerim."

Rora kolumu sıktıktan sonra bırakıyor ve Antonio'yla birlikte dışarı çıkıyor.

Kapı arkalarından kapanır kapanmaz cebimden cüzdanımı çıkarıp Bobbi'ye dönüyorum. "O içeri girip bana kızmadan önce tüm bunları kartımdan çekebilir misin?"

Kartımı uzattım ve Bobbi kıkırdayarak kartımı parmaklarımdan aldı. "Onu iyi tanıyorsun."

İstediğim kadar iyi değil.

Gözlerini kredi kartımda gezdiriyor ve kaşlarını kaldırıyor. "Whitten. Noelle ile akraba mısınız?"

Ensemi kaşıyorum. "O benim yeğenim."

İçimden bir ses Bobbi'nin hayatında tek bir duygusunu bile saklamadığını söylüyor. Yüzünden şok ifadesi geçiyor ve hafif bir hoşnutsuzluğa dönüşüyor. Çocukluğundan beri tanıdığı yirmi yaşlarındaki bir kızın etrafında dolanan adamın kendisinden yaşça büyük olmakla kalmayıp en iyi arkadaşının amcası olduğunu öğrenmek makul bir tepki. Eskisi kadar tuhaf hissettirmiyor - o bir yetişkin ve kimi ve neyi istediğine karar verme yetisine sahip - ama ben saf değilim. Bunun nasıl görüldüğünü biliyorum.

Sanırım onun evinde sadece bir gece geçirmiş ve arabada bir kez orgazm olmuş olmam iyi bir şey. Bunu düşünmek bile midemi bulandırıyor.

Bobbi kartımı okutuyor ve ekranı bana doğru çevirerek ulaşamayacağım bir yerde tutuyor. Ekrandaki rakam şaşırtıcı ama on yılı aşkın bir süredir bir araştırma istasyonunda kira ödemediğim yaşıyorum ve yeni işimde önemli bir maaş artışı var. Birikimlerimde bir azalma fark etmeyecek kadar şanslıyım ve Rora'nın hala işiyle ilgili bir şeyler düşünürken kendi birikimlerini tüketmesini istemiyorum.

"Bunun için para ödemiyorsunuz çünkü karşılığında bir şey bekliyorsunuz, değil mi?"

"Tabii ki hayır," diye cevap veriyorum hemen.

Bobbi ikna olmamış görünüyor ve Rora'nın yanında insanlar olmasına sevinsem de işini kaybettiğinden bahsetmek istemiyorum. Sanırım ailesine henüz söylemedi çünkü onlar şebekeden uzaktalar ve şu anda ihtiyacı olan son şey, kendisinden önce birinin onlara söylemesi.

"Bakın, zor birkaç ay geçirdi ve Noel'de burada mahsur kaldı. Bunun üzerine bir de para konusunda endişelenmesini istemiyorum," diye açıklıyorum.

Bobbi ekranı bana doğru itiyor. "İyi birine benziyorsun sanırım. Ondan bir şey bekliyor olsan bile, Rora istemediği hiçbir şeyi yapmaz. Bu kız dik başlı olmayı ailesinden öğrendi ve okula başladığında ikisinden de daha inatçıydı. Onu bu yüzden seviyoruz."

Ekranı imzalayıp arkamı dönüyorum ve Bobbi ödemeyi işleme koyarken pencereden dışarı bakıyorum. Rora'nın saçları rüzgârda dalgalanırken, dikkatle kameranın ön izleme ekranına bakıyor, yüzü konsantrasyonla dolu. "O başka bir şey," diye Bobbi'ye katılıyorum, dudaklarım bir sırtışla yukarı kalkıyor Rora kafasını kaldırıp beni onu izlerken yakaladığında.

Mağazaya tekrar girmeden ve kaşlarını kaldırmadan önce pencereden bana bilmiş bir bakış atıyor. "Bu izleme işini alışkanlık haline getiriyorsun," diye takılıyor.

"Yeni bir hobi edinmek istiyordum ve söylemeliyim ki bundan gerçekten keyif alıyorum."

Rora homurdanıyor, kamerayı tezgaha bırakırken gözlerini deviriyor. "Lens nasıl?" Dışarıdan bakıldığında, eski kamerasıyla tamamen aynı görünüyor.

ama eminim Rora onunla sihir yapacaktır.

"İyi ve çok yönlü, ben de bunu arıyorum. Yanımda bir sürü eşya taşımaktan nefret ediyorum," diye homurdanarak çantasını karıştırıyor. Cüzdanını çıkarıyor ve yüzünü buruşturuyor. "Sadece kartımı okut ve bana hasarı söyleme," diyor ve kartını uzatıyor.

Bobbi bunu kabul etmez. "Aslında..." *Kahretsin. İşte başlıyoruz.* "Parası ödendi bile."

Rora'nın yüzü dehşetten şaşkınlığa dönüşür. "Sen ne..."

Bobbi'nin gözleri hızla bana kayıyor ve tekrar geri dönüyor, ama Rora bunu yakalıyor. Dönüyor.

Onunla göz teması kurmamaya çalışıyorum ama *lanet olsun*, gözleri çok güzel. "Şekerim, ben-"

"Hayır," diye araya giriyor. "Kesinlikle olmaz. Onu iade edin, lütfen," der Bobbi'ye.

"Aslında para iadesi yapmıyoruz," diye araya giriyor Antonio ve Rora nefesini tutuyor.

"O zaman bir istisna yap, Antonio." Sesi ölümcül derecede sakindi ve Antonio kaçmaya bir saniye kalmış gibi görünüyordu.

"Size bir dakika veriyorum," diyor Bobbi, Antonio'yu arkaya çekerek. Akıllıca.

Rora bana doğru dönüyor, ama elini tutuyorum ve muhtemelen bana saldırmadan önce duraklıyor.

"Beni dinle."

"Söyleyeceğin hiçbir şey benim için binlerce dolar harcamanı kabul etmemi sağlayamaz, Henry."

"Ben istedim."

Rora daha fazlasını bekliyormuş gibi göz kırpmıyor. Anlaşılabilir, çünkü bu çok zayıf bir mazeret. "Sen... istedin mi?"

"Evet, bunu karşılayabileceğini biliyorum ama eski sevgilin seninle oynamaya çalıştığı için birikimlerini tüketmek zorunda kalmamalısın. Ayrıca fotoğraf çekmeni izlemek hoşuma gidiyor şekerim."

İç geçiriyor ama elimi bırakmıyor. Bunu iyiye işaret olarak kabul ediyorum ve ona biraz daha yaklaşıyorum.

"Buna ne diyeceğimi bilemiyorum. Sanırım fikrini değiştirmeyeceğimi söyleyebileceğim için *teşekkür ederim*."

"Bir şey değil."

Rora elimi bırakıp kollarını ortama doluyor ve başını göğsüme yaslıyor.

"Sen gerçekten iyi bir adamsın." Sesi teslim olmuş gibiydi.

Bir elimi saçlarının arasına sokarak ona sarılıyorum. "Bu konuda gerçekten kızgın görünüyorsun."

"İstediğim şeyleri değil, yapmam gereken şeyleri yapmamı zorlaştırıyorsunuz. Bu benim için bir sorun."

Ve bunu duymaktan ne kadar hoşlandığımı *benim* için bir sorun.

12

RORA

10 ARALIK

I restorana giderken hesapladım: yedi bin dolar. Bu adam benim için yedi bin dolar harcadı.

Anlaştık. Çünkü "istedi". Bu nasıl bir cevap böyle?

Wintermore'a döndüğümüzde onu içeri davet edip arabadaki akıllara durgunluk veren orgazm için teşekkür etmeyi planlıyordum ama şimdi önce büyük silahları çekmem gerekiyor.

Henry'ye çıkışı göstererek, "Sağdaki yoldan git ve otoparka varana kadar onu takip et," diyorum.

Dediğimi yapıyor, uzun tek patikalı yola merakla bakıyor. Ama kabarık kar ve onun ağırlığı altında ezilen dallardan başka görececek bir şey yok. Ta ki dönüp binlerce Noel ışığıyla yüz yüze gelene kadar.

Otoparka girip karşısına çıkan ilk boş alana mükemmel bir şekilde park ederken Henry'nin gözleri hepsinin toplamından daha parlak bir şekilde parlıyor.

"Vay anasını. Bu inanılmaz." Arabadan iniyor ve etrafında dönerek hepsini içine çekiyor.

Ben bile güzel olduğunu kabul edebilirim; her renkten ışıklar ağaçlardan sarkıyor ve restoranın cephesinde parıldamayan ya da ışıdamayan bir santim bile yok.

"Burası neresi?" Henry, üstündeki dalın mavi ışıklarıyla aydınlanan yüzüyle soruyor.

"İçini görene kadar bekle," diyorum ve hiç düşünmeden elimi uzatıyorum. Neredeyse geri çekecektim, çünkü mantık bana onun elini tutmanın

Birkaç saat önce parmaklarına boşalmamdan çok daha samimi bir el, ama Henry avucumu içine alarak kabul ediyor.

Onu otoparktan geçiriyorum, restoranın ön kapısından geriye doğru itiyorum, böylece ilk gördüğünde çenesinin düşmesini izleyebiliyorum. Ve düşüyor da. Restorana girer girmez Henry... Sanırım Noel temalı bir restorana gitmiş bir çocuk gibi görünüyor. Bakışlarını yavaşça mekanın her santimetresinde gezdiriyor, detayları inceliyor.

Her masada bir ağaç var ve tavan kirişleri çam çelenkleri ve daha fazla ışıkla kaplı. Süsler tavandan sarkıyor ve duvarlar dev şeker kamışlarından Noel Baba portrelerine ve çelenklere kadar süslemelerle kaplı.

Yumuşak, belirsiz bir gülümsemeyle bana bakıyor. "Beni bir Noel restoranına mı getirdin? Bundan nefret ediyor olmalısın."

"Seveceğini biliyordum," diye cevap veriyorum, kesinlikle nefret ettiğim kısmı görmezden gelerek. O nefret etmiyor ve *bu* hoşuma gidiyor.

Gülümsemesi göz kamaştırıcı bir hal alıyor. Henry kapının yanındaki gerçek boyutlardaki fındıkkıranı görünce, "Bu... Vay canına," diyor.

Standın başında bekleyen hostes kıkırdıyor, birkaç menüyü göğsüne bastırıyor. "İlk kez mi?"

Başımı sallıyorum, gözlerimi Henry'den ayırmakta zorlanıyorum. O kadar mutlu görünüyor ki kalbim neredeyse göğsümden fırlayacak. "Noel'i çok seviyor."

"O halde doğru yere geldiniz. Sadece ikiniz mi?" Onayladığımda bizi restorana götürüyor. "Söylememin bir sakıncası yoksa, bana Noel Baba havası veriyorsun," dedi ve Henry'ye

Bir kez daha.

"Bunu daha önce de duymuştum." Bana göz kırpmıyor.

"Eminim." Ona gülümsüyor ve içimden Henry'yi restorandan dışarı sürüklemek geliyor.

Müşterilere gülümsemenin onun işi olduğunu kendime hatırlatıyorum. Kendime bir şey hatırlatmam gerekmiyor tabii ki.

"Rora?" Henry elimi sıktı ve ben sıçradım. "Ha?"

"Bir kabin olur mu?" diye sorar hostes.

"Tabii."

Kabine girebilmek için Henry'nin elini bırakmam gerekiyor. Banklar kırmızı kadifeyle kaplı ama Henry'nin takımı kadar yumuşak değil. Teşekkür ediyoruz.

Ev sahibesi önümüze menüleri koyuyor ve daha o uzaklaşmadan Henry masanın öbür ucuna uzanıp elimi tekrar tutuyor.

"İyi misin?" diye soruyor, kaşları çatık.

"Ben iyiyim." Ve bana para verseniz bulamayacağım bir nedenden ötürü dudaklarımı zoraki bir gülümsemeye zorluyorum.

Bu Henry'yi daha da endişelendiriyor. Anlaşılabilir, çünkü onun yanındayken gülümsediğimden emin değilim. Ne zaman gülümsediğimi takip ettiğimden değil, ama sık sık değil.

Elini sıkıyorum ve önümdeki menüye odaklanıyorum, bu hiç olmamış gibi davranabileceğimizi umuyorum. "Menü de Noel temalı," diye açıklıyorum, boğazımı temizliyorum ve sanki kendi menüsü yokmuş gibi ona menüyü yüksek sesle okumaya devam ediyorum.

Boştaki elini menünün üzerine koyduğunda mezelerin yarısına gelmiştim. "Burada neler oluyor şekerim?"

Gözlerimi masadan ayırmıyorum. "Menüyü okuyorum," diye cevap veriyorum sanki dünyanın en bariz şeyiymiş gibi.

"Mm." Henry parmağıyla çenemi yakalıyor ve ben ona bakmak zorunda kalana kadar başımı nazikçe kaldırıyor. "Evet, anladım. Ben daha çok senin içinde bulunduğun şu küçük çöküntüden bahsediyordum."

"Ah, evet. Bu." Yutkunuyorum. "Bu konuda gerçekten konuşmak istemiyorum." Ama ne kadar tuhaf Noel temalı menü ögesi okursam okuyayım, bunu düşünmemek imkânsız hale geliyor.

Ev sahibesini kıskanıyorum. Peki ne için? Hiç tanımadığım bir adama gülümsediği için mi? Güler yüzlü olduğu ve bir Noel restoranında çalıştığı ve Henry gibi bir adam için benden çok daha uygun olduğu için mi - en sevdiği şeyden nefret eden ve asla gülümsemeyen biri?

Hepsi aptalca. İkimiz de Henry'ye uygun değiliz çünkü o dünyanın her yerine seyahat etmeyi gerektiren bir işe başlamak üzere ve uzun mesafe yapmıyor. Ben de öyle. Birlikte geçirdiğimiz gece sadece bir kaşıntıyı kaşıymaktan ibaretti. Ve araba... haklı çıkarmak daha zordu.

Onu çok az tanıyorum ama ondan hoşlandığımı biliyorum. Yani, *gerçekten* hoşlanıyorum. *Hay sikeyim.*

Yumuşak kadife kabine yaslanıp derin bir nefes alıyorum. Eğer bu hisleri kapatamıyorsam, ki kapatabileceğimden emin değilim, onu biraz daha iyi tanıyabilirim. Aramızdaki bu şey hiçbir yere gitmiyor ama artık buradayız.

"Daha önce yeni bir hobi edinmek istediğinizi söylemiştiniz. Eğlenmek için ne yaparsın? Beni izlemek bir yana."

Henry konunun aniden değişmesine bir an şaşırmış gibi görünse de bunu anlayışla karşılar. "Resim yapmayı seviyorum. Çılgınca bir şey değil, sadece küçük karalamalar ve bunun gibi şeyler. Çoğunlukla stres atmak için ama seyahat ederken bunu yapmak çok zor. Ve çok fazla müzik dinliyorum."

"Ne tür müzik?" Soruyorum, çünkü onun resim yaptığını düşünürsem, *dağınık* olduğunu düşüneceğim ve bu kimse için iyi bir fikir değil.

Henry burnunu kırıştırarak, "Acid rock ve caz dışında her şey," diye yanıtlıyor. "Tür evrelerinden geçiyorum ama çoğu şeyi denerim. Bir grup albümü baştan sona dinleyerek saatler geçirebilirim."

"En son ne zaman bir albümü baştan sona dinlediğimi hatırlamıyorum. Ben daha çok karışık çalma listesi dinleyen bir kıyım," diye itiraf ediyorum ve Henry gülüyor, gözleri safır gibi parlıyor.

"Albümler ölmekte olan bir sanat, ama ben sanatçıların dinlenmesini istediği şeyleri dinlemeyi seviyorum."

"En sevdikleriniz neler?"

Henry'nin sevdiği şeyler hakkında konuşmasını saatlerce dinleyebilirim. Son zamanlarda dinlediği albümleri bana anlatırken her kelimeyi, yüzündeki her ayrıntıyı ve elinin heyecanlı hareketini içime çekiyorum. Müziği sadece dinlemekle kalmıyor; analiz ediyor, şarkıların arkasındaki bağlamı bulmak için araştırma yapacak kadar ileri gidiyor.

En sevdiği şarkılardan bazılarını dinleyeceğime söz veriyorum, hatta Noelle'e mağazada bazı şarkılar çaldırmayı bile öneriyorum. Noel müziği dinlemekten kaçmaya çalıştığımın farkında olduğu için bunu hemen reddediyor.

"Peki ya sen?" Masamız yiyeceklerle dolduğunda Henry sordu. Görünüşe göre, benim menü monologum her şeyin kulağa hoş gelmesini sağladı ve o da hepsini denemek istedi.

Çatalımla akçaagaç sırlı bir yaban havucunu mızraklıyorum. "Peki ya ben?"

"Çalışmadığın zamanlarda ne yapıyorsun? Şu oynadığın oyun mu?"

Gülmemek için kendimi zor tutuyorum. Her ne kadar burada Noel'de bir çocuk gibi görünse de, sesi hiç bu kadar yaşlı çıkmamıştı. "Ona Switch deniyor ve evet, çoğunlukla

Ben çalışıyorum. Her yerde çalabiliyorum, bu yüzden seyahat için mükemmel." "Ne çalışıyorsun?"

Yirmi yıldır video oyunu oynamamış birine *Animal Crossing* konseptini anlatmaya çalışmak beklenildiği kadar iyi gidiyor. Tatlıyı beklerken Switch'imi çıkarıp Henry'ye adamızı gösteriyorum ve görür görmez hemen ilgisini çekiyor. Şaşırmadım; kendisi tam da rahat oyunlarla ilgilenmesini beklediğim türden bir insan.

Restorandan el ele demir atmış bir şekilde ayrılırken, kendimizden küçük parçalar paylaşmanın verdiği bir şey beni aynı anda hem daha hafif hem de daha ağır hissettiriyor. Eve dönüş yolumuz Jackson'a gidişimizden çok daha az olaylı geçiyor ve Wintermore'a olaysız bir şekilde dönüp Henry'nin seveceğime yemin ettiği bir folk albümünü dinliyoruz. Haklıydı da.

Annemlerin araba yoluna girip motoru durdurduğunda gökyüzünde alacakaranlık hüküm sürüyor.

"İçeri gelmek ister misin?" Alacakaranlıktaki sessizlikte sesim birden çok yüksek çıkmaya başladı.

Henry bir an için cevap vermiyor ve ben olayları ciddi şekilde yanlış değerlendirdiğimden endişeleniyorum.

Kahretsin. Restoranda elimi tutma şekli, Switch'ime birlikte bakabilmek ve tatlıyı paylaşabilmek için yanıma oturması... Belli ki orada olmayan bir şey görüyordum. Ben sadece-

"İstiyorum," diye yanıtlıyor sonunda.

Oh. *O zaman spirali boş ver.*

"Ama buraya gel. Önce konuşmak istiyorum." Kalçasına vuruyor.

Emniyet kemerimi çözüyorum, orta konsola tırmanıyorum ve onun kucağına yerleşiyorum. "Bu bir alışkanlık olmaya başladı."

"Benim için fark etmez." Çenemi tutuyor, yüzü benimkinden birkaç santim uzakta.

Fotoğraf makinemi çıkarıp gözlerinin yakın plan fotoğrafını çekmek istiyorum ki mavinin tüm tonlarını tek tek sayabileyim, yakınlaştırıp menekşe beneklerinin izini sürebileyim. Ama bunun tamamen akıl dışı bir davranış olacağını anlayamayacak kadar da ileri gitmiş değilim.

Henry başparmağını yanağımda gezdirerek, "Beni içeri davet ettiğinden emin olmak istiyorum çünkü içeri girmemi istiyorsun, kamera için bana karşı herhangi bir yükümlülük hissettiğinden değil," diyor.

Tenim onun dokunuşuyla çakıl taşları gibi oluyor, onun tatlı kokusu o kadar sarhoş edici ki sözlerinin aklımda yer etmesi bir saniye sürüyor.

Elimi onun elinin üstüne, yanağıma koyuyorum. "İçeri gelmeni istiyorum çünkü *seni* istiyorum Henry. Bir gece asla yeterli olmayacaktı, kendime ne kadar yeterli olduğunu söylemeye çalışsam da."

Parmakları yüzüme doğru seğiriyor ve titrek bir nefes alıyor. "Senden hoşlanıyorum şekerim. Sevmiyormuş gibi davranamam ama ikimiz de birkaç hafta içinde ayrılıyoruz ve bu çok canımı yakacak."

"Muhtemelen," diye kabul ediyorum. "Vedalardan nefret ederim ama alıştım artık."

Annem ve babam ilk fotoğraf gezilerine ben sekiz aylıkken bensiz gitmişler ve yıllar içinde birbirimize kaç kez veda ettiğimizi sayamıyorum bile. Wintertime'a da ilk fırsatta veda ettim ama yılda bir ya da iki kez geri dönüyorum ve Whittens'tan ayrıldığımda her şeyi yeniden yaşıyorum. Beni havaalanına bırakıyorlar ve ben onların görüş alanından çıkana kadar sakın davranıyorum, sonra güvenlikten geçerken ağlıyorum. Tıpkı ailemi her gördüğümde ve yollarımız ayrıldığında olduğu gibi. Acıtıyor ama onları önemseydiğim için acıtıyor ve bu kötü bir şey değil.

"Eğer şimdi seni ne kadar önemseydiğimi saklamak zorunda kalmayacaksam, daha sonra canımın yanması benim için sorun değil."

Henry bir an için afallamış görünüyor, sonra dudaklarına yumuşak, acı tatlı bir gülümseme yayılıyor. "Benim için de sorun yok. Hadi içeri girelim."

13

HENRY

18 ARALIK

I Dizlerimin üzerinde Rora'nın botlarının bağcıklarını bağılıyordum ki arka odanın kapısı açıldı ve Noelle hışımla içeri girdi. Rora ve ben rahatlamış bir şekilde birbirimize bakıyoruz; iki dakika önce bizi çok daha uygunsuz bir pozisyonda bulabilirdi. Bunu iş yerinde yapmamamız gerektiğini biliyorduk, ama kendimizi savunmak gerekirse, mağaza kapanalı daha on dakika olmuştu ve Noelle genellikle

Kapanıştan sonra bir süre için bitirmek.

Dramatik bir iç çekiş ve gürleyen bir ifadeyle karşımızdaki yıpranmış kanepeye çöküyor. Eğer bu bir çizgi film olsaydı, kulaklarından buharlar fışkırırdı. "Kardeşimi öldürmemek için dikkatimi dağıtacak bir şeye ihtiyacım var."

"Ne yaptı-" diye başlıyorum ama Rora elini kaldırarak beni durduruyor. Bana öyle bir bakıyor ki, söz konusu Felix olduğunda Noelle'i ilk kez kızdırmadığını anlıyorum.

"Yardım etmek için ne yapabiliriz?" Rora soruyor.

Noelle öne eğilmiş, dirseklerini dizlerine dayamış, gözlerini kısmış. "İkinizin arasında neler oluyor?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Bunun tek seferlik bir şey olduğunu düşünmüştüm ama gerçekten uyum içindesiniz ve çok fazla takılıyorsunuz."

Rora omuz silkiyor, kazağının koluyla oynuyor. "Sadece birbirimizi tanımanın tadını çıkarıyoruz." Ne büyük bir yetersizlik.

Noelle inliyor. "On yıldır Noel için ilk kez eve geldiğine ve benden çok amcamla vakit geçirdiğine inanamıyorum."

Suçluluk duygusu göğsümde yükseliyor. Kahretsin. "Özür dilerim. Yapabiliriz-"

"Bu senin hatan değil," diye araya giriyor Noelle. "Bu benim pislik kardeşimin suçu. Eğer gerçekten işini yapsaydı ve burayı yönetseydi, uyanık olduğum her anı burada geçirmek zorunda kalmazdım ve yılda sadece iki kez gördüğüm en iyi arkadaşımınla biraz zaman geçirebilirdim."

Patlamasına göz kırpıyorum ama Rora sakince ayağa kalkıyor ve arkasına bile bakmadan odadan çıkıyor. Noelle ve ben şaşkın bir sessizlik içinde otururken Rora altmış saniye sonra Felix'le birlikte geri döndü.

"Noel'e bir hafta var. İkinizin 7/24 birbirinizi boğazlamanız için vaktimiz yok, tamam mı? Felix, buralarda ağırlığını koyacaksın ve Noelle'i boşluğu doldurmak için bırakmayı bırakacaksın," diyor Rora ona kararlı bir şekilde.

Felix kollarını kavuşturur, bir ergen gibi suratını asar. "Yoksa ne olur?"

Rora tek bir kaşını kaldırıyor. "Yoksa babana onun ışıklı zencefilli kurabiye evini ezenin sen olduğunu söylerim."

Felix soluklaşıyor.

Charlie aylarca ön bahçeleri için gerçek boyutlarda bir zencefilli çörek evi yaptı, ancak büyük gösterisinin üzerinden yirmi dört saat geçmeden biri ona çarptı. Aradan on yıldan fazla zaman geçti ve o hala bundan bahsediyor.

"Tamam, yardım edeceğim. Ne yapmamı istiyorsun?" Felix Noelle'e sorar.

"Yarın kapalıyken yeni LEGO sergisini kurmanı istiyorum, böylece online siparişleri gönderebilirim. Salı günü Noel Baba fotoğrafı çekmeyeceğiz, o yüzden mağarayı temizlemeni istiyorum."

Felix homurdanır, muhtemelen itiraz etmek için ağzını açar, ama Rora'nın bir bakışıyla ağzını kapatır.

"Biz de gelip yardım edebiliriz," diye teklif ediyorum ve Rora başıyla onaylıyor. "Elbette. Bizi ne zaman istiyorsun?"

"Olamaz, siz ikiniz izin günlerinizi kullanıyorsunuz. Önümüzdeki hafta çok sert geçecek. Saklanmak ve birbirinizin tadını çıkarmak için zaman ayırın... sanırım." Burnunu kırııştırıyor.

"İğrenç," diye araya giriyor Felix ama Noelle ona ters ters bakıyor.

"Bu gece kaparıştı bana yardım edebilirsin." Omzunun üzerinden vedalaşarak onu uzaklaştırıyor.

"Başka bir kardeş kavgasının içine çekilmeden önce arka kapıdan sıvışalım," diyor Rora ve beni arka kapıdan dışarı çıkarıyor.

"Siktir et" deyip birbirimize sahip çıktığımızdan bu yana geçen bir hafta içinde, şimdilik de olsa, bir rutine oturduk. Sabahları bizi işe ben götürüyorum, çünkü Rora'nın en az iki fincan kahveye ihtiyacı var ve

Yolda güvende olmadan önce üç parça ekşi şeker yiyor ve bizi evine geri götürüyor.

Charlie ve Kate birkaç gündür Jackson'da kalıyor, Charlie'nin bacaklarını kontrol ettiriyor ve bir Noel gösterisini izliyorlar, bu yüzden benim Rora'da uyuduğumu fark etmediler. Ama bu sabah döndüler.

Onlar fark etmeden sezonu atlatacağımızı düşünecek kadar saf değilim - Yılbaşı gecesi Rora'yı gece yarısı öpmeyi dört gözle bekliyordum ve erkek kardeşimle yengemin *bunu* fark etmemesine imkân yok - *ama bunu* onlara nasıl açıklayacağımdan emin değilim.

Biz yanlış bir şey yapmıyoruz ama bu onların bunu böyle göreceği anlamına gelmiyor. Rora'nın büyümesini izlediler; anlaşılır bir şekilde onu koruyorlar. Bu acı verici bir şekilde geçiciyken bir şeyleri açıklama stresine girmek anlamsız geliyor, ama yapmamak imkansız olacak.

"İzin günlerimizde ne yapmak istiyorsun?" Rora beni aklımdan çıkararak soruyor.

"Yani senin dışında mı?"

"Bunun ima edildiğini varsaymıştım."

Kıkırdıyorum, arabanın diğer tarafına uzanıp ensesine masaj yapıyorum. Cidden yeni bir kamera askısına ihtiyacı var ama her gün en iyi açıları yakalamak için garip pozisyonlara girdiğini düşünürsek ne kadar yardımcı olur bilmiyorum.

Rora inliyor ve ses doğrudan sıkıme gidiyor.

"Wintertime'da en sevdiğiniz yeri görmek isterim, tabii bir yeriniz varsa."

Şaşırmış bir şekilde bana bakıyor. "Bende bir tane var. Oraya gidebiliriz." Çıkmaz sokağa dönüyor ve Noel ışıklarının çokluğu karşısında gözlerini tiksintiyle kısıyor. Çoğu Charlie ve Kate'in evini kaplıyor, ama Wintertime'daki her ev bu gösteriye katılıyor.

Rora evlerinin önüne yanaştı ve arabayı park etti. Şimdi şaşıрма sırası bende.

"Eğer en sevdiğin yer burasıysa, bunu sana söylemekten nefret ediyorum şekerim ama ben de buradaydım."

Gözlerini deviriyor, dudaklarının kenarı seğiriyor. "Burası en sevdiğim ikinci yer. Gerçi Charlie ne zaman acı biber ve margarita yapsa geçici olarak ilk sırayı alıyor."

"Tekilada cimrilik yapmıyor." Acı biber, büyükannemizin çocukken yaptığının soluk bir taklidi, ama kimse fark etmesin diye önce margaritaları servis ediyor.

"Gecelik çantanı hazırla, seni bir saat içinde alırım. Yolda yemek yeriz," diyor Rora ve ilgimi daha da artırıyor.

"Nereye gittiğimizi söyleyecek misin?"

"Hayır. Kar botlarını topla."

"Tamamdır." Yanağına bir öpücük kondurmak için konsola doğru eğildim ama Rora başını çevirdi ve dudaklarımı kendi dudaklarıyla yakaladı.

Elimi saçlarında düğümlüyorum ve dilimi ağzına soktuğumda inliyor. Ekşi karpuz duyularımı ele geçiriyor ve şimdiden en sevdiği şekerlerden stoklamam gerektiğini biliyorum, böylece ayrıldığımda hala onun tadını alabileceğim. Bu düşünce beni ayıltıyor ve yutkunarak geri çekiliyorum.

Burnunun ucuna bir öpücük konduruyorum. "Bir saat sonra görüşürüz şekerim." Arabanın kapısını kapatıyorum ve o da kızarmış bir halde kaldırımdan uzaklaşıyor.

Ev sessiz ve Kate ya da Charlie'ye rastlamadan üst kata çıkabiliyorum, bu da bana birkaç gecelik eşyayı çantama atmak için zaman veriyor. Gideceğimiz yerde kar botlarına ihtiyacım olursa, her zaman karda kalma riski var.

Rora ile bir yerde sıkışıp kalmak ne utanç verici olurdu...

Aşağı indiğimde o kadar şanslı değildim. Charlie, Kate ve çocuklar bir tür açmazın içindeydiler. Kate ve çocuklar ayakta duruyorlar. Charlie'nin iki bacağı da alçıda, bu yüzden ayakta durmak bir seçenek değil.

Kate bana döndü. "Mükemmel. Henry seçebilir."

"Neyi seçeyim?" Spor çantamı mümkün olduğunca arkama iterek soruyorum.

"Akşam yemeği için ne istersiniz?" diye soruyor Charlie. "Noelle ve ben Tayland yemeği sipariş etmek istiyoruz. Felix ve Kate pizza istiyor."

Kahretsin. "Aslında akşam yemeğine evde olmayacağım. Gece için dışarı çıkıyorum."

Yüzlerinde aynı şüphe ifadesi beliriyor. "Nereye gidiyorsunuz?"

Mantıklı bir cevap bulmak için beynimi zorluyorum; Rora'ya bu işi nasıl halledeceğimizi sormam gerekiyor. Ama Felix benim yerime cevap vermeden önce bir şey bulma şansım olmuyor.

"Rora ile randevusu var."

Kate elini ağzına götürüyor. Yine de göz teması kurmak için onun daha güvenli bir seçenek olduğuna karar veriyorum.

"Bizim Rora mı?" diye soruyor, ben başımı sallayınca gözleri açılıyor. "Vay canına. Bu... beklenmedik bir şey."

"Beklenmedik mi? Bu çok yanlış." Evet, Charlie kızdı. "Ne oluyor Henry? O yirmi sekiz yaşında. Ve bizim kızımız sayılır! Sırada ne var? Noelle'le mi çıkacaksın?"

Tanrım.

"Baba!" Noelle elindeki yastığı ona doğru fırlatır. "Saçmalama. Evet, Rora bizim ailemizden biri ama Henry Amca onunla ilk kez birkaç hafta önce tanıştı. Onun büyümesini izlemedi."

"Bu onun yirmi sekiz yaşında olduğu gerçeğini değiştirmez. Bunu kabullenmen mümkün değil."

Noelle omuz silkerek, "Benim için sorun yok," diyor. "Rora ona yaklaşmadan önce bana sordu. Rora'yı tanıyorsun; biriyle ilgilenmesinin ne kadar nadir olduğunu biliyorsun. Ve genellikle ilgilendiği zaman da dünyanın öbür ucunda oluyor ve güvende olup olmadığını bilmiyoruz. Henry Amca iyi bir adamdır."

"H a k l ı tatlım," diye araya girdi Kate. "Biz üzgün değiliz, Henry. Sadece şaşırdık, hepsi bu."

"Üzgünüm," diye homurdanıyor Charlie ama sesindeki sıcaklık kaybolmuş.

Derin bir nefes alıyorum ve sonunda ona dönüyorum. "Üzgün olduğun için seni suçlayamam. Onun senin için ne kadar önemli olduğunu ve bunun nasıl görüldüğünü biliyorum. Ama o benim için de önemli. Onu sadece iki haftadır tanıyorum ve şimdiden benim için çok önemli. Onun için doğru olanı yapmak istiyorum ve bu da benim yaşımda rahat olduğunu söylediğinde onun kararına güvenmek anlamına geliyor."

Charlie kollarını kavuşturuyor, yüzü okunmuyor.

"Yani durum ciddi mi?" Kate nazıkçe sorar.

Kalbim midemde bir kurşun ağırlığı gibi. "İkimiz de yakında gidiyoruz. Biz sadece birlikte geçirdiğimiz zamanı en iyi şekilde değerlendirmeye çalışıyoruz."

Bu cevaptan ne kadar mutsuz olduğumu ben bile duyabiliyorum ve Kate çok daha neşeli bir sesle söze girmeden önce bir süre derin bir sessizlik oluyor. "Bu gece nereye gidiyorsunuz?"

Boğazımı temizliyorum, kendimi Rora'yla geçireceğim zamanın bitimine daha az üzölmüş gibi görünmeye zorluyorum. "Emin değilim. Rora beni Wintertime'daki en sevdiği yere götürecektir ama yerini söylemiyor."

"Çok seveceksin," diyor Noelle. "Ama kar botlarını aldığından emin ol."

"Ve sıcak tutan bir ceket," diye onaylıyor Kate. "Ve birkaç battaniye. Aslında, sanırım senin için bir şeyler hazırlayacağım. Bir sürü atıştırma falan var..." Ben cevap veremeden sözünü kesip mutfığa yöneliyor.

Odadaki enerji o kadar çok gidip geldi ki, kırbaçlanmanın eşiğindeyim.

Felix, Charlie ve Noelle arasında kaşlarını çatıyor. "Pizza mı yoksa Tayland yemeği mi yiyeceğiz?"

RORA

18 ARALIK

I Henry'ye burada olduğumu mesajla bildirmek için telefonumu çıkarıyorum, ama pencereden gelen bir ses ödü mü koparıyor. Telefonumu kucağıma bırakarak zıplıyorum ve Kate'in heyecanlı yüzüne bakıyorum. *Henry'yi mesaj atmadan almak buraya kadarmış.*

Whittens beni fark etti. Bunu nasıl açıklayacağım?

Camı açtım. "Hey."

"Selam, tatlım. Bagajın kilidini açabilir misin? Bir çantam var."

"Um... emin misin?" Bagajın kilidini açmak için düğmeye basıyorum, omzumun üzerinden bakarak elinde ne olduğunu görmeye çalışıyorum.

Kate bagaja iki büyük market çantası koyuyor ama içlerinde ne olduğunu anlayamıyorum.

"Sadece elektrik kesilirse diye fazladan battaniye ve mum. Dağda havanın ne kadar soğuk olabileceğini bilirsiniz. Bir de bir sürü atıştırmalık ve mahsur kalırsan ateşte pişirebileceğin yemekler. İnanın bana, açlıktan ölmek üzere olan bir Henry ile uğraşmak istemezsiniz."

Sanırım bunu açıklamak zorunda değilim.

"Bu harika. Teşekkür ederim," diyorum Kate arabanın etrafında dönüp cama yaslanırken.

"Bir şey değil, tatlım. İyi vakit geçir; Henry buna bayılacak. Charlie için de endişelenme. Sadece biraz zamana ihtiyacı var. Aslında bizim bebeğimiz olmadığını biliyorum ama seni her zaman kendimizden biri olarak gördük; bunu biliyorsun. Senin büyüdüğünü kabul etmek onun için zor. Seni çok seviyoruz."

Ne kaçırdım ben?

"Ben de seni seviyorum," diye cevap veriyorum çünkü söylediği şeyle ilgili hiçbir bağlamım olmadığını düşünürsek en güvenli cevap bu gibi görünüyor.

Kate el sallıyor ve ben de telefonumu almak için ayak boşluğuna uzanıyorum. Ben ona mesaj atmadan Henry beliriyor, yolcu tarafına geçiyor ve çantalarını arka koltuğa atıyor. Gözlerini kapatıp derin bir nefes alıyor ve sanki bana dokunmaya ihtiyacı varmış gibi hemen kalçamı sıkıca kavırıyor.

Whitten'ların evindeki beş milyar Noel ışığının aydınlattığı profiline bakmak için bir saniyemi ayırıyorum. Ruhani bir güzelliği var ve üzerindeki tüm gerginliği atmak istiyorum. Birkaç hafta içinde ondan nasıl uzaklaşabilirim ki?

Elimi onunkinin üzerine koyup başparmağımı parmak eklemlerine sürüyorum. "İyi misin?"

Hiçbir şeyi kaçırmıyor. "Şimdi daha iyiyim." "Charlie'nin iyi karşıladığını duydum."

Henry'nin yüzünde mizahsız bir gülümseme beliriyor ve gözlerini açıp başını çevirerek bana bakıyor. "Beklediğim kadar iyi karşıladı. Sana karşı korumacı. Hepsi öyledir. Onlara sahip olduğun için mutluyum."

"Ben de öyle." Henry'nin elini dudaklarıma götürüp avucunu öpüyorum. "Ama endişelenmesine gerek yok. Bahsettiğimiz kişi sensin."

"*Alışacaktır.*" demek istiyorum. *Buna alışacaktır. Ona zaman ver.* Ama ne zamanı? Birkaç hafta içinde Henry ve ben farklı kıtalarda olacağız ve hala küçük kış kaçamağımızı düşünen tek kişi biz olacağız. Eminim Henry'nin bunu unutmaması uzun sürmeyecektir; yeni işi için seyahat ederken başka insanlarla tanışacak -Noel'i seven neşeli, ısıltılı insanlar ve-

"Şeker?"

İrkildim ve Henry'ye baktım. "Özür dilerim. Dalmışım. Hadi gidelim." Tekrar dönmeye fırsat bulamadan arabayı vitese taktım ve karla kaplı caddeye çıktım.

"Ne düşünüyorsun?"

Yalan söylemeyi, yorgunluk ya da açlık numarası yapmayı düşünüyorum ama Henry'yle sadece kısa bir zamanımız olacaksa, bunu rol yaparak geçirmek istemiyorum. "Sadece ikimiz de şehirden ayrıldığımızda ne olacağını düşünüyorum," diye itiraf ediyorum ve Henry'nin gözleri yumuşayarak sıcak mavi havuzlara dönüşüyor. "Bu çok aptalca. Ne kadar yavaşlatmak istesem de zaman geçecek ve ben olacakları düşündükçe daha da hızlı geçecek."

"Doğru," diye onaylıyor Henry şehir merkezinden geçerken, kar taneleri camlara çarpıp çamura dönüşürken ışıklar bulanıklaşıyor. "Ama yardımı olacaksa, ben de bunu düşünüyordum."

Hızla yan tarafa bakıyorum. Henry dümdüz önüne bakıyor, alt dudağını dişleriyle sıkıyor.

"Ne zaman gideceğini biliyor musun?" Jackson'dan eve döndüğümüzden ve içeri gelmesini istediğimden beri kaçındığım soru buydu.

Henry sesi titreyerek, "Henüz değil," diye cevap verdi. Boğazını temizliyor. "Patronum beni ilk nereye göndereceklerini öğrenmesinin birkaç hafta alacağını söyledi. Büyük olasılıkla Ocak ortası."

Ocak ortasına kadar öğrenemezse, muhtemelen ay sonuna kadar ayrılmayacak. Beklediğimden daha uzun sürdü, göğsümdeki dikenli düğümlerden birkaçını çözdü.

"Peki ya sen?"

"Sanırım serbest çalışmanın avantajı da bu, karar verme şansına sahip oluyorum. Başlangıç tarihinle ilgili ne olacağını öğrendiğimizde bazı bağlantılarıma ulaşacağım. Senden önce gitmeyeceğim."

Henry dizimi sıktı. "Bundan önce bolca vaktimiz var." Bu abartı gibi geliyor ama bunu belirtmenin kimseye faydası yok.

Toplanmadan önce aradığım Tayland yemeğini almak için duruyoruz ve kısa sürede *Wintermore'u ziyaret ettiğiniz için teşekkürler!* tabelasının yanından geçiyoruz.

Henry bana baktı. "Wintermore'daki en sevdiğin yere gideceğimizi sanıyordum?"

"Teknik olarak öyle; sadece kasabada değil," diye açıklıyorum dağ yoluna dönerken. Yavaş bir eğimle başlayan ve sonra aniden dümdüz yukarı çıkıyormuşsunuz gibi hissettiren türden bir yol.

Araba yalpalıyor ve Henry küfrederek kolu tutuyor. "Lanet olsun. Bu güvenli mi?"

"Eğer buna alışkınsanız."

Henry kalçamı sıkıca kavrayarak, "Umarım öylesindir," diyor.

Benden şikayet yok.

"Ehliyetimi almadan önce de burada araba kullanıyordum," diye söz veriyorum ona ve on üç yaşındayken annemin bana bakkalın otoparkında araba kullanmanın temellerini öğrettiğini anlatıyorum. Çok geçmeden, onu dağa doğru sürüyordum, böylece çevredeki ağaçlarda herhangi bir vahşi yaşam titreşimine karşı göz kulak olabiliyordu. Yemin ederim bir kuşu bile

Bir mil öteden fare. Burası dağın Wintermore'un Noel turizmi tarafından dokunulmamış birkaç bölgesinden biridir çünkü yol çok tehlikelidir.

Ne kadar yükseğe tırmanırsak kar o kadar derinleşiyor. Bu sürüşü başka bir arabayla yapmazdım ama annem bu arabayı özellikle kışın dağlarla başa çıkabilmek için seçti. Bu onun en sevdiği çekim zamanı ve vardığımızda ona birkaç fotoğraf göndermeyi aklıma not ediyorum. Benim gibi ailem de yılın bu zamanında Wintermore'dan vebadan kaçır gibi kaçıyor; burada en son ne zaman kar gördüklerini hatırlamıyorum.

Ana yoldan sapıyorum, araba engebeli arazide sekerek ilerliyor. Henry gözlerini kısarak camdan dışarı bakıyor ama görececek pek bir şey yok; ileride parlayan farlar dışında ortalık zifiri karanlık.

"Söz veriyorum, gün ışığında gördüğünde bu gizeme degecek," diyorum ona, keskin bir virajdan dönmek için arabayı yavaşlatırken.

Bu yolu ilk kez karanlıkta kullanmıyorum ama bu benim tercihim değil. Avucumun içi gibi biliyorum ama geçen baharda buraya geldiğimden beri yola bir ağaç düşmediğinin garantisi yok.

Kulübemiz patikanın sadece bir mil yukarısında ama karda yavaş ilerliyoruz. Sonunda arabayı park ediyorum, Henry'nin nerede kaldığımıza dair bir fikri olsun diye farları bilerek kulübeye doğru tutuyorum.

Emniyet kemerini çözüyor ve öne doğru eğiliyor, yüzünde bir gülümseme belirliyor. "Vay anasını. Bu bir kartpostal gibi görünüyor."

"Sabah manzarayı görene kadar bekle. Ve henüz en iyi kısmını bile bilmiyorsun."

15

HENRY

18 ARALIK

A Kral yatak. Lanet bir kral yatak. Rora ile her yerde kıvrılıp yatmayı seviyorum ama ikiz yatağında biraz kısıtlıyız. Yaptığımız şeyler bu kadar alanla yapabilirdi..

Elektrik yok ama Rora yılın bu zamanlarında bunun normal olduğunu ve jeneratörü kurmanın tekrar karların içine girmeyi gerektireceğini söylüyor. İçeride bizi sıcak tutacak bir sürü mumumuz, fenerimiz ve açık ateşimiz var. Yıllar boyunca çok daha az konforlu yerlerde uyudum.

Manzarayı göremiyor olabilirim ama kulübenin içi pitoresk. Beklediğimden daha büyük: iki yatak odası, küçük bir mutfak, şaşırtıcı derecede modern bir banyo ve çoğunlukla büyük bir yumuşak kesit ve adımı çağıran yatak tarafından kaplanan açık plan bir oturma odası.

Yatağı yumuşak pazen çarşafarla düzeltirken Rora, "Ben evde olduğumda buraya geliyorum, Charlie ve Kate de yılın geri kalanında burayı kullanıyor," diye açıklıyor.

Akşam yemeğimiz ateşin üzerindeki bir tencerede yeniden ısıyor ve birkaç şişe sert elma şarabını soğuması için dışarıdaki karın içine koyduk.

Yatak hazırlandıktan sonra Rora uzanır ve yanındaki boşluğu okşar.

Bir iniltiyle uzanıyorum, parmaklarımızı birbirine doluyorum, ellerimizi yukarı kaldırıp tavadaki gölgelerin dansını izliyorum. "Beni buraya getirdiğin için teşekkür ederim. Buraya bayıldım."

Yüzüstü dönüyor, başını ellerinin üzerine koyarak bana bakıyor, gözleri Rora'nın gülümseme versiyonu olarak tanıdığım şekilde parlıyor. Yüz ifadesini hafızama kazımak, yakmak istiyorum.

Böylece altı ay sonra birlikte geçirdiğimiz bu haftalar bana çok uzakmış gibi geldiğinde onunla ilgili her ayrıntıyı hatırlayabileceğim.

"Daha en sevdiğim kısmı bile görmedin. Erken kalkmamız gerekecek," diye uyarıyor.

"Seninle uyanacaksam erken kalkabilirim şekerim."

"Büyüleyici." Rora omzunun üzerinden ateşin üzerindeki tencereye bakıyor. "Yemeğin yeterince ısınmasına ne kadar var?" Geri döndüğünde gözleri muziplikle dolu, göz bebekleri büyümüş ve yanakları gözlerimin önünde pembeleşiyor.

Akşam yemeğinin neredeyse hazır olduğundan eminim; zencefil, misket limonu ve hindistan cevizi kokusu kabine çoktan sinmiş durumda. Ağzım sulanıyor ama fokurdayan Khao Soi için değil.

Ayağa kalkıyorum, yatak gıcırıyor ve odayı geçiyorum. Isıya dayanıklı eldiveni kullanarak tencereyi ateşin üzerindeki ızgaradan kaldırıyorum ve alevlerden bir metre kadar uzağa, taş ocağın üzerine koyuyorum. Isınacak kadar yakın ama dikkatimiz dağıldığında yanacak kadar değil. Çünkü benim dikkatim çok dağılacak.

Rora'yı yatağın ucuna çekiyorum ve muhteşem kıcını havaya kaldırıyor, böylece taytını ve iç çamaşırını çıkarıp bir kenara atabiliyorum. Dizlerimin üzerine çöküp kalçalarını ayırdım ve onu yalayıp yuttum.

İnliyor, yüzüme doğru geri itiyor. Vücudu şilteye doğru düşüyor, dizlerinin bağı çözülmek üzere. Geri çekilip ayağa kalktığımda omzunun üzerinden bakıyor, çaresizlik yüzüne kazınmış. Yatağın etrafında yürüyorum, kıyafetlerimi çıkarıyorum ve cüzdanımı komodinin üzerine atıyorum. Rora'nın gözleri her adımda beni takip ediyor, göz bebekleri büyüyor.

Uzanıyorum ve işaret parmağımı kıvrarak onu çağırıyorum. "Buraya gel ve yüzüme bin, şekerim."

Rora nefes alıyor, yavaşça yatağa tırmanırken dudaklarını yalıyor. Yanımda diz çöküyor, tereddüt ediyor. "Ben... Ben bunu hiç yapmadım."

Sikeyim. Bunu yaptığı ilk kişinin ben olduğumu bilmek... *Bu neden bu kadar ateşli?*

"Endişelenecek bir şey yok, bebeğim." Doğrulup tişörtünü başından sıyrıyorum, bunu yaparken parmak uçlarımla teninin her santimini sıyırmaya özen gösteriyorum.

Ateş gibi yanıyor, nefesleri kısa ve hızlı geliyor. Ben fırsat bulamadan Rora sütyeninin klipslerini açıp yana fırlatıyor. Eğiliyorum ve daire çiziyorum.

Dilimle meme ucunu tutuyorum, dişlerimle hafifçe çekiştiriyorum, o kıvrana kadar.

Tekrar uzandım. "Buraya gel."

Rora bacağını üzerimde sallayıp yüzümün üzerinde gezdirmeden önce derin bir nefes alıyor. Wintermore'u güzel dağlar çevreliyor ama bu manzara hepsinden üstün.

"Siktir, Rora..." Uzanıp kalçalarını kavıyorum. "Ne kadar güzel, mükemmel bir amcık. Seni tatmalıyım bebeğim."

Onu aşağıya çekip dilimi klitorisinin üzerinde gezdirirken ciyaklıyor, gerginliği azalana ve daha da aşağıya inene kadar hızlı, düzensiz yalamalarla onu kızdırıyorum. Ve sonra patlıyorum. Kalçalarını yuvarlayarak onu yutuyorum. Yemin ederim onun tadıyla sarhoş olabilirim -tuzlu, tatlı ve *benim*. Dilimi içine bastırabilmek için onu öne doğru çekiyorum ve o çığlık atıyor, elleri duvara çarpıyor.

Şimdi bana kendi başına biniyor, ben de onu tutmayı bırakıyorum, ellerimi kışından aşağı kaydırıyorum ve onu açıyorum. Serçe parmağımı yanaklarından geçirip amı iyice ıslanana kadar okşuyorum, sonra da kışının etrafında dönüyorum.

"Oh. Oh siktir. *Evet*," diye haykırıyor, ağzımın üzerinde daha hızlı hareket ediyor.

İşte benim kızım. Serçe parmağımın ucunu içine bastırıyorum, büyük ellerim olduğunun farkındayım. Rora'nın donup kalması için tek gereken bu, titreyip yüzüme boşalırken adımı haykırıyor. Durmuyorum, orgazmının her damlasını yalıyorum, onun tadını çıkarıyorum.

Tanrım, benim ölümüm olsun. Bu büyük bir onur olurdu.

Kalçalarıma oturana kadar onu vücudumdan aşağıya doğru kaldırıyorum. Cüzdanımı kapıp bir prezervatif çıkarıyorum ve Rora onu alıp dişleriyle yırtıyor. Tenim elektrikle çatırdıyor ve yemin ederim sadece prezervatifi sikimin üzerinde yuvarlamasıyla bile boşalabilirim.

Kalçalarını kaldırıyorum, böylece üzerime batmak için mükemmel bir şekilde konumlanıyor ve yatak başlığına tutunuyor, mutlu bir iç çekişle yavaşça batıyor. Kendini inanılmaz hissediyor, amcığı etrafımda kenetleniyor. Ama onu başını arkaya atmış, göğsünde ter parıldarken, yüzü zevkten gevşemiş halde görmek neredeyse dayanılamayacak kadar fazla. Ve bana binmeye başladığında... *Kahretsin*. Neredeyse burada olduğum ve onun üstümde olduğu ve bunun gerçekten gerçekleştiği gerçeğini algılayamıyorum.

Vücudunun benimkine karşı her yükselişi ve çarpışı cennet gibi hissettiriyor, uylukları etrafımda titriyor. Sadece o kadar yükseğe oturabiliyor, ama her hareketinde kalçalarını döndürüyor ve ruhumun bedenimden uçup gidebileceğini düşünüyorum.

"Kahretsin, bebeğim. Ŗu haline bak. Beni çok iyi karşılıyorsun."

Alt dudağını dişlerinin arasına alıp bana daha hızlı, daha sert binerek karşılık veriyor. Yorganı yumrukluyorum, acı veren zevk beni kırbalıyor. Rora hafifçe ne eğiliyor ve tekrar sikimin üzerine otururken nefesi kesiliyor.

"Oh Tanrım. Kahretsin, kahretsin *Henry*," diye haykırıyor ve yüzünde katıksız bir mutluluk ifadesiyle sikimin etrafına geliyor.

Daha fazla. Daha fazlasını görmeliyim.

Orgazmı onu arpıştırırken hareketleri yavaşlıyor, bu yüzden kıını tutup onu horozumun üzerine taşıyorum. ne doğru düşüyor ve ben de kollarımı ona doluyorum.

Gözleri titreyerek açılıyor, puslu ve mutluluktan uçuyor.

"Bana bir tane daha ver şekerim," diye mırıldanıyorum ve gözlerim açılıyor.

"Yapamam. Ben... *Kahretsin*," diye soluk soluğa kalırken ben onu daha sert beceriyorum, gözleri geri kayıyor. "Tabii ki yapabilirsin, bebeğim."

İnliyor ama başını sallıyor, yüzümü sıkıyor.

"Aferin kızıma."

Bir saniye daha dayanabilir miyim, o da ayrı bir hikaye. İnanılmaz hissettiriyor.

Rora dudaklarımı beceriksizce öpüyor ve dilim onun kine değdiği anda parçalara ayrılıyor ve beni de yanına alıyor. Ben onun adını haykırıyorum, o da benimkini haykırıyor ve dudaklarımız hala birbirine yapışık bir şekilde ortada bir yerde buluşuyor.

Rora'nın kaklleri yüzüne yapışmış, yanakları kıpkırmızı olmuş ve hiç bu kadar güzel görünmemişti.

Ve zamanı durdurmayı hiç bu kadar istememiştim. Burada, bu anda, olabildiğince uzun süre kalmak, Rora'ya sarılmak istiyorum, tıpkı olması gerektiği gibi.

1c

HENRY

ARALIK 1ç

I Rora'nın yatağın yanında çalan alarmıyla uyandığımızda hava hâlâ karanlıktı. İnliyor, yüzünü göğsüme gömüyor, sanki bu bir şekilde Sustur.

"Erteleyeyim mi?" Telefonuna uzanarak soruyorum.

Rora'nın alarm erteleyici olduğunu öğrendim: alarmını aslında uyanık olması gerekenden bir saat önce kuruyor ve her on dakikada bir erteliyor. Her sabah bir saat kucaklaşma anlamına gelmese bundan nefret ederdim.

Rora oturur, saçları dağınıktır. Düzeltiyor ve homurdanıyor: "Bugün olmaz. Bunu kaçırmak istemeyiz."

Ayrıntıya girmiyor ve yataktan çıktığında neden bahsettiğini hemen unutuyorum. Gözlerini kapatıp geriniyor, üzerinde tek bir giysi parçası bile görünmüyor. Ateşin son ışığı vücudunu aydınlatıyor ama yeterli değil.

Komodinin üzerindeki pilli feneri odayı aydınlatana kadar kurcalıyorum. Rora gözlerini açıyor ve onu izlediğimi fark ediyor.

"Yeni hobin hoşuna gidiyor mu?"

"Hayatımın en güzel zamanını geçiriyorum," diyorum, esniyorum ve ona uzanıyorum. "Biraz daha yatakta kalamaz mıyız?"

Rora benden uzaklaşıyor. "Hayır. Güven bana, buna degecek. Hadi, kahve yapmak için yeterince vaktimiz var."

Ben dolapları karıştırıp kahve fincanları ve Fransız presi ararken o ateşi yeniden yakıyor ve bir tencere su kaynatıyor. Kazaklarımızı ve termal çoraplarımızı giyeriz ve ben verandadaki bankın üzerine bir battaniye örterken Rora kahveyi koyar, böylece hipotermiye yakalanmayız.

her ne yapıyorsak onu yapıyoruz. Üstü kapalı bir sundurma olduğu için çoğunlukla kar yağmıyor, ama hava çok soğuk.

Hava hâlâ karanlık ama Rora şaka yapmıyormuş; manzara muhteşem. Görkemli dağlar ufka hükmediyor. Kulübe ile uzaktaki dağlar arasında kilometrelerce karla kaplı düzlükler var, gölgeli yaprak dökmeyen ağaç kümeleri manzarayı süslüyor. Yakındaki ağaç korusundaki çam iğnelerinin yumuşak hışırtısı dışında her şey durgun ve sessiz. Hava o kadar temiz ki burnumu yakıyor, çam ve karın rahatlatıcı kokusuyla birlikte acı bir soğuk.

"Kahretsin, hava buz gibi," diyor Rora kulübeden çıkarken. Boynundan fotoğraf makinesi sarkıyor ve elinde dumanı tüten iki kahve fincanı var. Birini bana uzatıyor ve yanımdaki bankta yerini alıyor.

"Ne yapıyorsun?"

"Oturuyorum."

Kahvemi güverteye koyuyorum, sonra kucağımı sıvazlıyorum. Rora gözlerini deviriyor ama kucağıma yerleşirken gözleri parıldıyor.

"Kucağım buradaysa, oturman gereken yer de burası bebeğim," diye mırıldanıyorum, burnumla kulağının arkasındaki noktayı okşayarak. Dumanlı, tatlı ve mükemmel kokuyor.

Rora ciyaklıyor, ben gıdıklanan bir noktayı okşarken zıplıyor. "Noel Baba olayını gerçekten seviyorsun, ha?"

"Senin kadar ilgilenmiyorum."

Nefes nefese kalıyor ve geri çekilerek bana alaycı bir bakış fırlatıyor. "Bu ne cüret."

Gülüyorum, kollarımı ona doluyorum. Saniyeler geçtikçe kahvem buz gibi oluyor ama içmektense ona sarılmayı tercih ediyorum.

"Oldukça büyüğü, değil mi?" diyor, uzaktaki dağlara doğru başını sallayarak.

Başımı kaldırıp bakıyorum, birkaç dakika önce baktığım manzaranın aynısını bekliyorum.

Ama şimdi Rora'nın neden bu kadar erken kalkmak istediğini anlıyorum. Işık en yüksek dağın zirvesine ulaşıyor, gökyüzünde puslu pembe ve sarı şeritler halinde dağların yüzünü aydınlatıyor. Hayatımda gördüğüm en güzel gün doğumu, sanki biri ufka sulu boya yapmış gibi.

"Bu inanılmaz." Fısıltıyla çıkıyor, manzara sesimi çalıyor.

Rora bana doğru eğiliyor ve ben arkamı dönüp gözlerinde titreşen gün doğumunun renklerini izliyorum. Hay sikeyim. Şu ana kadar gördüğüm en güzel gün doğumu.

görüldü.

"Burada her şeyi unutmak çok kolay," diyor usulca, elini benimkinin üzerine koyarak. "Sanki manzarada sadece bir leke gibisin ve başka hiçbir şeyin önemi yok. Zaman bir saniyeliğine duruyor. Her şey duruyor."

Mükemmel kareyi yakaladığında yüzünde fark ettiğim aynı ışıltılı ifade var ve objektifin arkasındayken de zamanın onun için durup durmadığını merak ediyorum. Ne zaman görsem, perdenin arkasına bakıyormuşum ve Rora'nın sadece gerçekten kendi halindeyken ortaya çıkan bir parçasını görüyormuşum gibi hissediyorum.

"Bunu benimle paylaştığın için teşekkür ederim," diyorum parmağımı yanağının üzerinde gezdirerek.

Güneşin doğuşundan uzaklaşıp bakışlarımla buluşuyor. Yüzümde gördüğü ifade gözlerinin bir parça açılmasına neden oluyor. Yutkunuyor. "Kendimi seninle her şeyi paylaşmak isterken buluyorum," diyor, o kadar yumuşak bir sesle ki hışırdayan çamların sesi bile daha yüksek çıkıyor. "Ve burada... Bilmiyorum, belki aptalca ama burada yapabileceğimi hissediyorum. Sanki sadece burada, şu anda olabiliriz ve geri döndüğümüzde ne olacağını düşünmek zorunda değiliz."

Anladım.

Kardeşim. İşlerimiz. Son kullanma tarihimiz. Burada her şey çok önemsiz görünüyor. "Böyle bir yeriniz var mı?" Rora soruyor. "Bir yerde sadece olabilir mi?"

"Pek çok yer oldu - pek çok an - ama özel bir yerim yok."

Bana doğru düzgün bakabilmek için kucağımda dönüyor. "O zaman bana en sevdiğin anı anlat. Bunun dışında tabii ki" diye takılıyor.

"Belli ki," diye karşılık veriyorum, her ne kadar bu bir şaka olmasa da. Bu yer, bu an, listemin en başına yerleşti. Aklıma gelen tek bir an daha var, ama ona söylemek...

Yüzümdeki belirsizliği görmüş olmalı ki göğsümü dürtüyor ve kaşlarını çatıyor. "Anlat bana."

"Kulağa bir replik gibi gelecek," diye uyarıyorum ama o sadece gözlerini deviriyor ve devam etmemi işaret ediyor. "On dokuz yaşımdaydım ve ilk kez ülke dışına çıkıyordum. Aslında Teksas dışına ilk çıkışımdı. Üniversite profesörlerimden birinin düzenlediği üç haftalık bir araştırma gezisiydi ve gitmek için seçilen iki alt sınıftan biriydim."

"Nereye gittin?"

"İskoç Yaylaları," diyorum ona, uçağa bindiğim için ne kadar heyecanlandığımı hatırlayıp gülümseyerek. "Kasım ayının ortasıydı, şimdiye kadar gördüğüm en düşük sıcaklıktı ama bir gece uyuyamadım, bu yüzden kamp alanımızın etrafında yürüyüşe çıktım ve ilk kez aurora'yı gördüm."

Rora şaşkın bir kahkaha atıyor. "Ciddi misin?"

"Mm-hmm. Hayatımda gördüğüm en muhteşem şeydi ve o an tam bir huzur hissettim." Gözlerimi kapatıyorum, nemli, dondurucu İskoç havasının yüzümdeki hissini hatırlıyorum. "Yirmi sekiz yıl sonra, hala dün gibi hatırlıyorum - Kasım ayında, en sevdiğim elden düşme GAP sweatshirt'ümü giymiştim."

Gözlerimi açtığımda Rora'nın kaşları çatılmıştı. "Yirmi üç Kasım mı?"

"Evet. Neden?"

Alt dudağını dişlerinin arasına sıkıştırıyor. "Ne tesadüf ama. Yirmi üç Kasım, yirmi sekiz yıl önce - senin aurorayı ilk gördüğün gün ve benim doğduğum gün."

İmkânı yok. "Benimle taşak mı geçiyorsun?"

"Hayır," diye yanıtlıyor Rora başını sallayarak ve yüzümde hissettiğim şokla mücadele ederek gülüyor. Hissettiğim diğer her şeyden daha iyi bir şok; zihnim bana bunca zamandır bizi birbirimize bağlayan bir kader ipliği olduğunu haykırıyor. Her şey düşünüldüğünde acımasız bir bağ.

"Bu ne tesadüf," diye kabul ediyorum, bunun beni ne kadar üzdüğünü görmemesini umarak.

Rora göğsüme yaslanıyor ve rahat bir sessizlik içinde oturup güneşin yükselişini izliyoruz. Gözlerimizin önündeki vahşi genişlik beni sakinleştiriyor. Güverteden kahvemi alıp yudumluyorum - buz gibi ama kafein kafeindir.

Telefonlarımızı dışarı çıkarmadık, bu yüzden sarılıp dünyayı seyrederken zamanın ne kadar çabuk geçtiği hakkında hiçbir fikrim yok. Bu mükemmel bir an - zaman bana izin verdiği sürece sarılacağımı zaten biliyorum.

"Hey, şekerim?"

Rora bana bakmak için başını arkaya yatırdı.

"Hmm?" "Hafızam eskisi gibi değil-"

"Yaşınız ilerliyor. Bu en iyilerimize bile olur. Açıkçası henüz bana değil."

Tanrı merhamet etsin. Avucumla ağzını kapatıyorum, köşelerinin elimin altından kalktığını hissediyorum. "Bitti mi?"

Rora dilini avucumun içinde gezdirerek karşılık veriyor, yeşil gözleri yaramazca parıldıyor. Elimi çekip yanağına sildiğinde ciyaklıyor. "Tamam, tamam, bitti."

"Dediğim gibi, bu anı hatırlamak istiyorum."

Rora'nın gözlerindeki ışıltının bir kısmı, dile getirilmeyen "ayrıldığımızda" sözü aramıza yerleşirken kayboluyor.

Parmağımı fotoğraf makinesinin askısının kenarında gezdiriyorum. "Fotoğrafımızı çeker misin?"

Rora nefes alır ve doğrulup oturur. "Bu hoşuma giderdi. Saklayacak bir şey."

Saklanacak bir şey. Çünkü birbirimizi tutamayız.

Fotoğraf makinesini boynundan çıkarıyor ve açıyor. Dili ağzının kenarından dışarı çıkmış, ayarlarla oynarken yüzünde bir konsantrasyon ifadesi var. Hâlâ mağaranın içinde çekim yapmak için ayarlandığını varsayıyorum ve burası çok daha aydınlık.

Kamerayı uzatıyor ve sonra duraklıyor. "Daha uzun kolların var."

Rora bana vermeden önce ekranı çeviriyor. Nedense Rora'nın kamerasını ilk kez tutuyorum ve lanet olsun, beklediğimden daha ağır. Boynunun her zaman ağrmasına şaşmamalı. En az beş kilo olmalı.

İkimiz de küçük ekranda görüne kadar tutuyorum ve parmağım düğmenin üzerinde tereddüt ediyorum. "Bunu zanaatınıza büyük saygı duyarak söylüyorum, ama sadece ... düğmeye mi basacağım?" Doğru ekipmanla herkesin yapabileceğini düşünen insanlar tarafından sürekli olarak fotoğrafçılığın bundan ibaret olup olmadığının sorulmasından şikayetçi olan fotoğrafçılar tanıyorum.

Rora gülüyor, kemiklerimin derinliklerine yerleşen yumuşak, pırıltılı bir ses. Bunu çok nadir yapar.

Sanırım her seferinde sese biraz daha aşık oluyorum.

Kendime bir iyilik yapacağım ve bu düşünce aklımdan geçmemiş gibi davranacağım.

"Evet, her şey hazır. Sadece düğmeye basın," diyor Rora.

Gözlerinin çok güzel yaptığı o pırıltılı neredeyse gülümsemeyle bana bakıyor ve iki kez düşünmeden düğmeye basıyorum. Deklanşör sesi duyuldu ve Rora'nın başı döndü.

"Ben okumadım-" Görüntü önizlemesi ekranda belirdiğinde protestosu dilinde ölüyor. Göründüğü kadar çabuk kayboluyor. Ben zar zor görüyorum ama Rora görüntüleri bir saniyede algılamaya alışkın olmalı.

"Tekrar alabiliriz," diyorum ama başını sallıyor.

"Bir bakayım."

Kamerayı geri veriyorum ve Rora fotoğrafı getiriyor, bakmam için ekranı uzatıyor. Yanaklarımız kıpkırmızı, sakalımda ve Rora'nın saçlarında kar var, ama ben aramızdaki bakışa, aramızdaki enerjiye bakarken bunlar arka planda kalıyor. Rora bana parlak gözlerle bakıyor ve dudaklarında hafif bir kıvrım var, sanki yüzümün her santimini haritalandırıyor. Yine de nefesimin boğazımda düğümlenmesine neden olan benim ifadem. Çünkü hayatım boyunca pek çok insanla fotoğraf çektirdim ve hiç kimseye böyle bakmamıştım.

"Böyle bir yeriniz var mı? Sadece olabileceğin bir yer?"

Küçük ekranda yüzümde görebiliyorum; onu buldum. Ve sonuçta bir yer olmadığı ortaya çıktı. Bu o.

HENRY

25 ARALIK

W Noel söz konusu olduğunda şaka yapmayız. Charlie ve ben "yılın en güzel zamanını" müjde olarak kabul eden bir evde büyüdük ve o ve Kate şimdi geleneğimizi sürdürdüler. ebeveynler gitti.

Biz çocukken Noel arifesi şarkı söylemek, mutfağı hazırlamak ve Noel filmleri izlemek içindi. Wintermore'da Noel arifesi, her yıl Noel'den bir hafta sonra kapanan The Enchanted Workshop'ta yılın son vardiyasında çalışarak geçirilir.

Dün kapıda kuyruklar vardı - son dakika alışverişi yapanlar ve benim, Noel Baba'nın, nasıl olup da Wintermore'da ve Kuzey Kutbu'nda hediye dağıtmaya hazırlandığını anlayamayan erken gelişmiş çocuklar. Basit bir *kelimenin* -büyünün- her soruyu yanıtlayabilmesi ve küçük yüzlerini aydınlatabilmesi inanılmaz.

Charlie ve Kate günü mağazada geçirdiler, Charlie kafasında çingiraklı boynuzlarla kasanın arkasında duruyordu. Rora son fotoğrafı çektiğinde ayaklarımız yerden kesilmişti. Eşyalarını toplamasına yardım ederken gecenin son karesinin sezonun son karesi olduğunu fark ettim.

Rora'yı dün gece gelip bizimle Noel filmi izlemeye ikna edemedim. Bu beni öldürdü ama o Noel'i sevmiyor ve ben de onu zorlamayacağım. Ama lanet olsun, bugün bizimle olmasını istiyorum.

Hava hâlâ karanlık ama alt katta birinin olduğunu duyabiliyorum, bu yüzden yataktan fırlıyorum ve kırmızı ve yeşil ekoseli aile Noel pijamalarımı giymeden önce yüzüme soğuk su çarpıyorum.

Koridora çıktım, neredeyse Noelle'e çarpıyordum.

"Mutlu Noeller Henry Amca," diyerek beni kucaklıyor ve heyecandan neredeyse zıplıyor.

"Mutlu Noeller," diyorum ama o çoktan uzaklaşmış, merdivenlerden aşağı iniyor.

Onun peşinden gidiyorum, son iki kişi olduğumuzu fark ediyorum.

Felix'in kahvaltı masasını hazırlamasına yardım ederken Noelle "Bu ne?" diye sordu.

Hepimiz neyi işaret ettiğini görmek için dönüyoruz: kapının yanında, düz kırmızı kâğıtlara sarılmış üç torba dolusu hediye.

"Bu sabah verandada oturuyorlardı." Kate esniyor, ocakta büyük bir tencere sıcak çikolatayı karıştırıyor. Noel'i çok sevmesine rağmen hepimiz kadar çılgın değil ve Noel sabahı için tek şartı kahve likörlü sıcak çikolata.

"Belki Noel Baba getirmiştir," diye şaka yapıyor Felix.

"Noel kâğıdı olmadığını düşünürsek Rora olduğuna eminim." Kate hediyelere sevgiyle gülümser. "Yarın onunkini bırakırız."

Sözünü bitirmesine fırsat kalmadan Noelle dönüp ellerini kalçalarına götürdü. "Bu senin hatan," diye neredeyse homurdanıyor ve karşılığında dört şaşkın bakış alıyor.

"Ben ne yaptım?"

"Önemli olan senin ne yapmadığın. Eğer Rora bunları biz uyanmadan önce bıraktıysa, bugün gelmeyi planlamıyor demektir. Tek bir işin vardı!"

Bu her şeyi açıklığa kavuşturur. "Ve o iş...?"

Noelle sanki bariz bir şeyi gözden kaçırmışım gibi gözlerini deviriyor. "Rora'nın Noel'e aşık olmasını sağlayın, böylece günü bizimle geçirsin."

Lanet olsun.

"Cidden en iyi arkadaşına Noel'i bizimle geçirsin diye amcamızla takılması için izin mi verdin? İğrençsin, Noelle," diyor Felix inleyerek.

"Kendimi savunmam gerekirse, bunun tek seferlik bir şey olacağını düşünmüştüm! Ve Noel Baba kıyafeti yüzünden işe yaradığını düşünmüştüm."

"Lütfen konuşmayı kes," diye yalvarıyorum. Noelle'in Rora'lara gittiğimde bunu taktığımı bilmesi yeterince kötü; ailenin geri kalanının bilmesine gerek yok. "Rora Noel'den nefret ediyor. Katılmak istemiyorsa onu buna zorlamak adil değil."

Noelle kaşlarını çatarak kollarını kavuşturur. "Yani günü büyük, boş bir evde geçirmesi senin için sorun değil mi? Tek başına? Market alışverişinden nefret ettiği ve şehirdeki tüm restoranlar kapalı olduğu için muhtemelen gerçek bir akşam yemeği bile yiyemeyecek. Ve yalnız olacağından bahsetmiş miydin?"

Her kelime kararlılığımı biraz daha kırıyor ve o daha sözünü bitirmeden ben ayaklarımı botlarımın içine sokarak kapıya yöneliyorum. "Kızdığında seni suçlayacağım," diyorum, ön kapıyı açtığımda ve hava buzlu bir duş gibi yüzüme çarptığında küfrediyorum.

"Sadece kıyafeti giy, kızgın olduğunu unutacaktır!" Ben garaj yolundan aşağı inerken Noelle arkamdan sesleniyor, botlarım karda çıtırdıyor.

Charlie bunu anlarsa bana ya da Rora'ya asla aynı gözle bakamayacak.

Aceleyle sokağı geçip saksının altından Rora'nın yedek anahtarını alıyorum ve onun evine gidiyorum. Hava karanlık ve sessiz, yani Rora muhtemelen hediyeleri erkenden bırakıp yatmaya gitmiş.

Yatak odasına girdiğimde derin bir uykuya dalmıştı. Kapının yanındaki sandalyeden fotoğraf makinesini taşımak için kullandığı bez çantayı alıp odaya geçiyorum, komodinden telefonunu ve Switch'i alıp çantaya tıktırıyorum. Battanileri ayaklarına dolanmış, bu da onu kollarıma almamı kolaylaştırıyor.

Onu odadan çıkarıp merdivenlerden inmeye başladığımda gözlerini kırıştırıyor, gözleri kamaşıyor. "Kaçırılıyor muyum?" diye soruyor, sesi sersemlemiş. Sesi bu fikirle hiç ilgilenmemiş gibi geliyor.

Kıkırdıyorum. "Eğer öyleysen, karşı koyma konusunda berbat bir iş çıkarıyorsun şekerim."

"Beni kaçırın kişi güzel kokuyor."

Dışarı çıktık ve Rora soğuktan kaçmaya çalışıyormuş gibi bana sarıldı. Gereğinden fazla dışarıda kalmasını istemediğim için hızlanıyorum.

"Ama beni tam olarak nereye götürüyorsun?" "Muhtemelen tahmin edebilirsin."

"Hâlâ yarı uykuluyum," diye itiraz ediyor, verandanın merdivenlerini ikişer ikişer çıkarken ekose pijama gömleğimi kavırıyor.

Kapıyı iterek açıyorum ve Rora'yı mutfığa götürüp ailemin önüne bırakıyorum. *Öylece bekliyorlar mıydı?* Yemin ederim hiçbir kıkırdamadı.

"Mutlu Noeller," diyorum Rora'ya bir hediye gibi sunarak.

Ani parlak ışık ve irtifa değişikliği karşısında gözlerini kırptırıyor. "Günaydın," diyor gözlerini ovuşturarak. Kendine bakıyor ve duraklıyor. "Pantolon giymem için bana bir şans veremez miydin?"

Onu ilk kez içeri alıyorum. Onu buraya getirmeye o kadar odaklanmışım ki üzerinde sadece bir çift kabarık pembe çorap ve bordo bir tişört -benim tişörtüm- olduğunu fark etmedim. Kahretsin.

Ailenin yanında tahrik olma. Belki benim kıyafetlerimi giydiğini fark etmezler ve bu garip olmaz. Üzerinde o kadar uzun ki, etek ucu en azından dizlerinin üstünden geçiyor.

"Bu senin tişörtün mü, Henry?" Siktir et, sanırım.

Charlie'nin sorusunu duymazdan geliyorum. "Kusura bakma şekerim. Gidip sana daha sıcak tutacak kıyafetler getireyim."

Kapıya yöneliyorum ama Kate beni durduruyor. "Gerek yok! Noel pijamaların bizde tatlım. Felix, şöminenin yanındaki sepetteler. Onları alabilir misin? Burada olduğun için çok mutluyuz." Rora'yı kucaklamak için kendine çeker ve barajı yıkar.

Sırada Noelle, ardından pijamalarıyla dönen Felix var. Rora geçici tekerlekli sandalyesindeki Charlie'ye sarılır ve istemeye istemeye herkese mutlu Noeller diler.

En son benim önümde duruyor ve Charlie'nin bizim hakkımızda ne kadar tuhaf davrandığını göz önünde bulundurarak ailemin önünde bana sarılmasını beklemiyorum ama sarılıyor.

Eğildim ve kulağına doğru mırıldandım, "Mutlu Noeller bebeğim." "Mutlu Noeller."

"Bana kızgın mısın?"

"Sorun değil. Noelle'in fikri olduğunu biliyorum. Ona hayır demek zordur."

Parmaklarımı düğümlenmiş saçlarının uçlarında gezdiriyorum, keşke ona günaydın öpücüğü verebilseydim. Ama pantolon giymiyor ve Charlie'ye Noel'de şikayet etmesi için bir sebep vermek istemiyorum.

Ancak Rora üstünü değiştirmek için yukarı çıktığında, Charlie endişeli olmaktan çok şaşkın görünüyor.

RORA

25 ARALIK

I Wintertime'dayken Noelle'in Noel gününü atlamama izin vermeyeceğini bilmeliydim. Ve uyanmak için altı yaşında bir kızdan daha kötü yollar da var.

Çikolata gibi kokan beş adam seni yatağından kaldırıyor.

Henry'nin ailesinin yanında daha çekingen olmasını beklerdim ama buraya geldiğimden beri -daha doğrusu beni onlara takdim ettiğinden beri- bana dokunmayı bırakmadı. Eğer kolunu omzuma atmamışsa, bir battaniyenin altında elimi tutuyor ya da saçımı parmağında döndürüyor.

Sadece bir kez Noel gününü Whittens'larla geçirmeye zorlandım, o da onuncu sınıfta buzda kayıp başımı çite çarptıktan sonra hafif bir beyin sarsıntısı geçirdiğimde. Ailem şehir dışındaydı ve Charlie ile Kate beyin sarsıntısı geçirmiş bir halde evde yalnız kalmamın güvenli olmadığı konusunda ısrar ettiler. Tuvalete gitmek için ayağa kalktığımda başımın döndüğünü düşününce onlarla tartışamazdım.

Ama Wintertime'a taşınmalarından çok öncesinden beri aynı Noel günü rutinini takip ediyorlar ve bugün de bir istisna yok: kahvaltının ardından

hediyeler, teker teker, böylece herkes birbirinin tepkisini görebilecek, sonra

Noel müziği, filmler ve bir hafta boyunca arta kalacak kadar çok yemek.

Kahvaltı çok lezzetliydi ve Henry'nin Noel hediyesini açışını izlemek zorunda olduğum şu günlerde sıcak çikolatanın verdiği rahatlık için minnettarım.

Neyse ki hediye alışverişini sona sakladık ve günün geri kalanında Whittens sadece yarı yarıya dikkat ediyor.

Teknik olarak sadece sezon için takıldığınız ama kesinlikle hisler beslediğiniz bir adama hediye vermenin görgü kuralları tam olarak nedir? Sorun onun seveceği bir şey bulmak değildi; ben

Ona el yazısıyla yazılmış bir kart ve kulübede çektiğimiz fotoğrafın bir kopyasını verebileceğimden ve buna bayılacağından oldukça eminim. Ama "Bunun sadece şimdilik olduğunu biliyorum ve bununla ilgili hiçbir sorunum yok!" ve "Senden uzaklaşmanın kalbimi kıracağından eminim ve aslında bununla ilgili hiçbir sorunum yok!" ifadelerini dengeleyecek bir şey bulmak kesinlikle daha zordu.

Henry elindeki kutuyu dikkatle açarken nefesimi tutuyorum ve doğru kararı verdiğimi umuyorum. Kâğıt kayarak kırmızı ve siyah Switch kutusunu ortaya çıkardığında gözleri açılıyor ve ben de hemen aşırı açıklama moduna geçiyorum. "Albüm dinlerken iyi olur diye düşündüm, anlıyor musun? Resim yapamadığın zaman, solitaire yerine. Aslında bununla solitaire de oynayabilirsin ama belki biraz karıştırmak istersin diye düşündüm."

Henry'nin yüzüne yumuşak bir gülümseme yayılıyor, kalbimi hoplatan ve beynimin beni tamamen sindirmeyecek her türlü alternatif sonu düşünmesine neden olan türden.

"Bu mükemmel. Bayıldım. Teşekkür ederim." Parmakları bana uzanmak ister gibi seğiriyor ama ailesinin bizimle aynı odada oturduğunun farkında. "Bana onu nasıl kullanacağımı öğretmen gerekecek."

"Yapacağım," diye söz veriyorum. "Zaten oldukça çabuk kapmışsın. Ve belki..." Sözümü kesiyorum ve Henry meraklı bir şekilde kaşlarını kaldırıyor. Neredeyse korkup kaçacaktım çünkü bir sonraki söyleyeceğim şeye vereceği tepki beni ikiye bölebilirdi ve ben tepkilerimi saklamakta hiçbir zaman iyi olmadım. Derin bir nefes alıyorum. "Belki birlikte oynayabiliriz. Seyahat ederken."

Henry bir an bana bakıyor, gözleri yavaşça açılıyor ve ben her şeyi berbat ettiğimden, çok sert çıktığımdan eminim.

Ama sonra gözlerini kırıştırıyor, yüz ifadesinden tanımadığım başka bir şey geçiyor. "Bunu gerçekten çok isterim şekerim."

Sözleri içime işleyip onları gevşetene kadar sinirlerimin ne kadar düğümlendiğini fark etmiyorum bile. Henry elini kanepenin kenarına uzatıp paketlenmiş bir hediye alıyor. Kutunun üzerinde onun el yazısıyla benim adım yazıyor ama ailesine verdiği hediyelerden farklı bir şekilde paketlenmiş; kırmızı ve yeşil kâğıtlara sarılmış, üzerlerinde folyo Noel süsleri var ve çizgili kurdele, baston şekerler ve çingiraklarla bağlanmışlar. Whittens Noel paketlemesini yarım yamalak yapmaz.

Henry benim hediyemi de yarım yamalak paketlememiş ama Noel'e uygun değil. Ambalaj kağıdı koyu mor ve altın sarısı.

uyumlu altın kurdele, tek bir beyaz gül ve en sevdiğim ekşi şekerle dolu küçük bir kese ile bağlandı.

Boğazımdaki yumruyu yutuyorum. *Sırf ben Noel'i sevmiyorum* diye mi o kadar çaba sarf etti? Hay sikeyim.

"Mutlu Noeller şekerim," diyor ve uzatıyor.

Kutu ağır, kâğıt parmaklarımın altında ipeksi. Hediye Henry'ye bakıyorum. "Bana sadece bir fotoğraf makinesi aldın; ihtiyacın yoktu-"

"Sana fotoğraf makinesi ve Noel hediyesi almak istiyordum," diye o kadar hızlı cevap veriyor ki, itiraz etmemi beklediğinden eminim. "Noel Baba'nın sana hediye almamasını bekleyemezsin. Aç bakalım."

Kağıdı nazikçe açıyorum ve içinden şık, altın rengi bir kutu çıkıyor. Henry'nin parmaklarının sessizce kalçasına vurduğunun aşırı farkındayım. *Gergin* mi? Sanırım iki dakika önce ona hediyesini verirken nasıl hissettiğimi düşününce yargılayamam.

Kapak kolayca kalkıyor ve üstündeki buruşuk kâğıdı fırçayla temizliyorum. İlk başta ne olduğunu anlayamıyorum, sadece kahverengi ve deriye benziyor. Kutunun içine uzanıp hediyeği çıkarıyorum ve nefesim göğsümde sıkışıyor.

"Aman Tanrım."

Parmağımı hafifçe üzerinde gezdiriyorum, gözlerimi tehdit eden yaşlar karşısında şaşıyorum. Bu yeni bir kamera çantası, sadece temel ihtiyaçlarım için yeterince büyük. Buna çok ihtiyacım vardı; şu anda sahip olduğum çanta harika ama hantal ve küçük çekimler için ideal değil. Ama beni boğan şey çantanın pratikliği değil. Elle boyanmış, mutlu olduğum yer ön planda ve ortada: kabin. Kulübenin resminin üzerinde, çantanın askısına kadar uzanması dışında dövmemle neredeyse aynı olan aurora borealis resmedilmiş. Ön kapağında, ismim parıldayan altın iplikle işlendi. Çok güzel.

"Henry, ben..." Kelimeleri bulamıyorum. *Benim* için bu kadar mükemmel olan bir şey için ona nasıl teşekkür edebilirim?

"İçeride bir şey var," diye cevaplıyor usulca.

Tanrım, bu zaten çok fazla.

Çantanın kapağını açıyorum ve aynı aurora borealis deseniyle boyanmış uyumlu bir kamera askısı buluyorum. Bu bir kayış tarzı, arkasına aynı altın iplikle ismim işlenmiş.

"Bobbi'yle konuştum ve boynun ağrımaya başladığı için bu stili önerdi."

"Bu mükemmel. Bunları sen mi boyadın?"

"Evet..." Henry'nin sesi gergin geliyor ve kafamı kaldırdığımda onu ensesini ovuştururken buluyorum. Kulübeye gideli sadece bir hafta oldu ve o bir şekilde bunu yapacak zamanı mı buldu? "Çantayı ve askısını Bobbi'den aldım, boyadım ve işledim. Tekrar seyahate çıktığında yanında olması senin için iyi olur diye düşündüm. Nakışı ilk kez yapıyordum, o yüzden en iyisi değil. Altın olup olmadığından emin değildim..." diye endişeyle geveliyor.

Sanırım, burada sessizce oturduğum, *görüldüğümü* hissettiğim ve nasıl teşekkür etmem gerektiğini merak ettiğim gerçeği göz önüne alındığında anlaşılabilir bir durum... *Kahretsin*.

Başparmağımı Henry'nin ilk seferi olduğu düşünülürse mükemmel bir şekilde işlenmiş olan ismimin üzerinde gezdiriyorum ve boğazımı temizliyorum. "Herkesin bir saniyeliğine gözlerini kapatmasını istiyorum."

Charlie homurdanıyor ve Felix nefesinin altında "İğrenç," diye mırıldanıyor ama benim umurumda bile değil. Çantayı ve kayışı dikkatlice bir kenara bırakıp Henry'nin kucağına tırmanmadan önce beşe kadar sayıyorum.

Yüzünü kavrayıp burnumu onunkine bastırıyorum. "Teşekkür ederim," diyorum, sadece onun duyabileceği kadar yumuşak bir sesle. "Bu şimdiye kadar birinin bana verdiği en güzel, en düşünceli hediye. Bayıldım ve ben..." Titrek bir nefes alıyorum. "Seyahat ederken evimin yanımda olmasını seviyorum, evet, ama senden küçük bir parçanın yanımda olmasını daha da çok seviyorum."

Yüzümü kavrayıp dudaklarımı kendine çektiğinde Henry'nin gözleri alev alev benimkilere bakıyor. Birbirimizi umutsuzca kavrayışımız olmasa, bu iffetli bir öpücük olarak tanımlanabilirdi. Bir saniye yeterince uzun değil ama şu anda sahip olduğumuz tek şey bu. Her şeyin büyük planında, sahip olduğumuz tek şey bu, nokta.

Gitmesine izin vermek istemiyorum ama veriyorum. Yine de Henry'nin başka fikirleri var, kucağından inmeye çalıştığımda bana yapışıyor.

Kal. Gitme. Söylemesine gerek yok; yüzünden okunuyor.

Ben de istiyorum. Tanrım, istiyorum, ama bu zaten Whittens'ın geri kalanı için garip ve Henry'nin kucağında oturmam muhtemelen zorluyor.

Henry iç geçiriyor ve bana sarılmasını gevşetiyor. Kucağından inip yanına sokuluyorum ve başımı omzuna yaslıyorum. Yakın ama çok uzak bir adımmış gibi hissettirecek kadar da yakın değil. Kolunu omzuma doluyor ve Felix "Artık gözlerimizi açabilir miyiz?" diye homurdanırken başımın tepesine bir öpücük konduruyor.

"Evet," diye cevap veriyorum, yeni fotoğraf makinesi çantama uzanıp onu alıyorum.

Farkına vardığım şey sağır edici, beynimde gök gürültüsü gibi çınlıyor. Bu ne kadar umutsuz bir vaka olursa olsun... Onu elimde tutmak istiyorum.

RORA

25 ARALIK

Henry beni mutfağa kadar takip ediyor, kollarımızda sıcak çikolata kupaları ve kırıntılardan ve boş şeker ambalajlarından başka bir şey k a l m a m ı ş atıştırma tabaklarıyla dolu. Henry tabakları çöpe boşaltıp üst üste yığarken ben bardakları lavaboya boşaltıyorum. Yapılması gereken milyonlarca bulaşık, atılması gereken ambalaj kâğıtları ve paketleri ve Noelle'in ambalaj kâğıdı seçimi sayesinde süpürülmesi gereken parıltılar var ama hepsi bekleyebilir. Sabah gelip temizliğe yardım edeceğim.

Tezgâha yaslanırken kollarımı başımın üzerine uzatıyorum ve esnemekle savaşıyorum.

Henry kıkırdıyor, kollarıyla beni destekliyor. "Uygun geldi mi şekerim?"

"Rahat," diye düzeltiyorum, ellerimi gömleğinin altından geçirip sırtını hafifçe kaşıyorum.

Mırıldanıyor ve burnumun ucunu öpmek için başını eğiyor ama ben çenemi yukarı kaldırıp ağzını yakalıyorum. Bütün gün öpüşmek için arada bir kaçamak yapıyor, lisedeki çiftler gibi birbirlerini her ders arasında bulmak zorunda kalıyorduk çünkü ayrı çok fazla zaman geçiremiyorlardı. Birçok çift son sınıfta böyleydi. Wintermore'da pek bir şey olmuyor ve Wyoming'de üniversite seçenekleri sınırlı. Çoğu insan üniversite için eyalet dışına gidiyordu ve herkes lise ilişkilerinin uzun mesafeyi aşma olasılığını biliyordu. Noelle ve kız arkadaşı son sınıfta geçirebildikleri her saniyeyi birlikte geçirmiş, sonra ayrı kıyılardaki üniversitelere gitmiş ve iki ay sonra ayrılmışlardı.

Kenny ile ilişkimin bir lise kaçamağından öte bir şey olduğuna dair hiçbir yanılsamam yoktu, bu yüzden yaklaşan kıyameti asla gerçekten anlamadım.

mezuniyet günü.

Şimdi anlıyorum.

Henry'nin tadı çikolata ve nane gibi, sıcak ve rahatlatıcı; ayrıldığımızda onu içime çekiyorum, dilimi alt dudağının üzerinde gezdiriyorum.

"Çok geç olmadan gitsem iyi olacak," diyorum isteksizce, kendimi ondan kurtarmak için hiçbir hamle yapmadan.

Henry kaşlarını çatıyor ama ben daha benimle eve gelmek isteyip istemediğini soramadan Kate'in sesi mutfakta çınlıyor. "Geç oldu bile. Kalmalısın, tatlım."

Henry ve ben birbirimizden ayrılıyoruz. Charlie, Felix'in Noel için cicili bicili süslediği tekerlekli sandalyesiyle onun arkasında.

Nereden geldiler ki? Ve ne zamandır buradalar?

Kahretsin.

"Oh, uh..." Burada ne söyleyeceğimi bilemiyorum.

"Kal," diyor Charlie ben daha fazla düşünmeden. Bize alaycı bir gülümseme veriyor. "Kendi odanda uyuyormuşsun gibi davranacağım."

Toprağın beni yutmasını istiyorum ama geceyi Henry'yle geçirmek istediğim kadar değil, o yüzden başımı sallıyorum. "Kulağa hoş geliyor." Charlie ile göz teması kurmaktan kaçınıyorum.

Kate, Henry'yi arabalarını sokağa taşımasına yardım etmesi için çalışıyor, çünkü gece boyunca havanın donması bekleniyor ve Whitten'in araba yolu buz pistine dönüşmesiyle ünlü, beni Charlie ile yalnız bırakıyor. Harika.

Lavaboda kendimi meşgul ediyorum, fincanlardaki sıcak çikolata kalıntılarını duruluyorum ve bulaşık makinesine yerleştiriyorum.

"Bunun için endişelenme, ufaklık. Sabah her şeyi temizleyebiliriz."

"Benim için sorun değil," diyorum Charlie'ye, kaselere doğru ilerlerken. "Rora."

"Hmm?"

"Özür dilerim."

Elimdeki son kâseyle duraklıyorum.

Lanet olsun. Bunu konuşmamız gerekecek, değil mi?

Kaseyle işimi bitirip bulaşık makinesini kapattıktan sonra Charlie'ye dönüyorum. "Üzgün olmanı gerektirecek bir şey yok. Ben..." Neredeyse özür dileyecektim ama kendimi durdurdum. Henry'yle aramızda olan hiçbir şey için özür dilemiyorum. "Bunun garip olduğunu biliyorum."

"Öyle," diye kabul ediyor Charlie. "Ama o kadar kötü tepki vererek durumu daha da garipleştirdim." Kollarını kavuşturuyor ve iç geçiriyor. "Bu bizim için zor, sanırım benim için de zor. Aslında bizim kızımız olmadığını biliyorum ama öyle hissediyorsun. Büyüdün ve dünyayı geziyorsun, seninle gurur duymamıza rağmen bu korkutucu ve stresli bir durum ama yine de küçük Rora'mız gibi hissediyorsun. Henry'yi seviyorum ve ona yüzde yüz güveniyorum ama senden çok daha büyük biriyle görüştüğünü öğrenip de zorlanmayacağımı hayal bile edemiyorum."

Bir koltuk çekiyorum ve ona dönük oturabilmek için çeviriyorum. "Bunu yeterince söylemiyorum ama sen ve Kate'e sahip olduğum için kendimi hep çok şanslı hissettim. Temelde iki ebeveynim var ve seni seviyorum, tıpkı annemi ve babamı sevdiğim gibi. Henry'ye yaklaşımdan önce bunu daha fazla düşünmeli miydim? Muhtemelen, evet, ama açıkçası bunun bu hale geleceğini hiç beklemiyordum." Ve şimdi nasıl başa çıkacağımı bilmiyorum.

"*Bu* tam olarak nedir? Çünkü ikiniz de yakında gidiyorsunuz ve Henry..." Sözüünü kesiyor ama ben cümleyi bitirebiliyorum.

"O uzun mesafe yapmıyor, biliyorum. Ne istediğimi biliyorum ama bunu gerçeğe dönüştürmenin bir yolunu göremiyorum, bu yüzden şu anda sadece onunla geçireceğim zamanın tadını çıkaracağım. Bunu diğer herkes için daha az garip hale getirmeye çalışacağız."

Charlie bana hüzünlü bir gülümseme veriyor. "Buna gerek yok. Bugün ikinizin arasında her ne varsa bunun iyi bir şey olduğunu bilecek kadar çok şey gördüm. Sırf ağaçların arasından bir yol göremiyorsun diye bunu bir kenara atma."

Bunu düşünmeye fırsat bulamadan ön kapı açılıyor ve Henry'nin sıcak kahkahası bir güneş ışığı gibi üzerime düşüyor. Odaya girer girmez gözlerimi ona dikiyorum, gülümsemesi her zamanki gibi kalbimi hızlandırıyor.

"Yatağa gitmeye hazır mısın şekerim?"

Yorgunum." "Evet. İyi geceler, Charlie. İyi geceler Kate. Seni seviyorum." "Seni seviyorum."

İyi geceler, tatlım."

Eşyalarımı alıp merdivenlerden çıkarken Henry de arkamdan geliyor.

Charlie ve Kate'in odası zemin katta, şu anda üst kata çıkamayacağını düşünürsek bu da iyi bir şey. İkinci katta üç yatak odası var. Felix ve Noelle'in yatak odalarının kapıları kapalı, yani biz mutfaktayken yatmaya gelmiş olmalılar. Bugünlerde benim yatak odam pek kullanılmıyor ama Charlie ve Kate her zaman evlerinde bana ait bir yerim olacağına söz vermişlerdi.

Banyoya atlıyorum ve Henry'nin kaldığı çatı katındaki misafir odasına çıkmadan önce her ihtimale karşı burada tuttuğum banyo malzemeleri çantasını alıyorum.

Çantalarımı yatağın üzerine atıyorum ve Henry kollarını arkamdan bana doluyor. "Bugün için teşekkür ederim bebeğim. Noel'den nefret ettiğini biliyorum ama seni burada görmek gerçekten çok özeldi."

Başımı ona yaslayıp ellerimi onun elleriyle birleştirdiğimde göğsü yumuşak ve sıcak. "Hoşuma gitti."

"Noel filmlerini bile mi?"

"Kesinlikle hayır. Ama hepinizle birlikte olmaktan keyif aldım. Aileme daha fazla zaman ayırmam gerektiğini fark etmemi sağladı. Eve geldiğimde genellikle kendimi o kadar meşgul tutuyorum ki herkesle oturup dinlenecek zaman bulamıyorum."

"Bu gelecek Noel'de eve dönebileceğin anlamına mı geliyor?"

Elinde dönüyorum, başımı eğip ona bakıyorum. "Burada olacak mısın?"

"Charlie gelecek yıl Noel Baba nöbetlerini sırayla tutmamızı istiyor.

Sanırım o

zaman geçirmekten keyif aldım."

"Noel Baba kıyafeti içinde misin? Görünmeye ikna olabilirim," diyorum ama zaten ikna olmuş durumdayım.

Genelde Wintertime'dan olabildiğince uzakta bir fotoğrafçılık işi bulurdum ama Henry gelecek yıl geri gelmeyecek olsa bile, sırf bu yıl Whittens'in geri kalanını ne kadar mutlu ettiği için muhtemelen yine de eve gelirdim. Onlar için cicili bicili şekerlerle ve Noel müziğiyle başa çıkabilirim.

Henry gözlerinde bir parıltıyla benden uzaklaşıyor. "Gözlerini kapat, şekerim."

Merakla bir kaşımı kaldırıyorum ama bacaklarım yatağa değene kadar geriye doğru yürüyorum ve oturup gözlerimi kapatıyorum. "Ne yapıyorsun?" Henry'nin etrafta dolaşırken çıkardığı hışırtıyı dinleyerek soruyorum.

"Biraz sabırlı olmayı düşündün mü?" Açık

olsalardı gözlerimi devirirdim.

Henry'nin odayı geçip önümde durduğunda ayak seslerini hissediyorum. "Noel arifesini birlikte geçiremediğimiz için..." diyor, parmağını çenemin altına koyup başımı yukarı kaldırarak.

Gözlerimi açıyorum ve ağzım sulanıyor. Noel Baba kıyafeti beni öldürecek.

Ayağa kalkıp ellerimi ceketinin üzerinde gezdirirken kadife mükemmel bir yumuşaklıkta. "Tanrım, Henry..." Parmak uçlarımda duruyorum, böylece parmağımı Noel Baba şapkasının suni kürk bandı boyunca çekebiliyorum.

"Bu sana Noel Baba, şekerim," diye mırıldanıyor, yüzüne hınzır bir gülümseme yayılıyor.

Yüce Tanrım.

"Şey, Noel Baba" -bunu vurguladığımda gözbebekleri parlıyor- "son zamanlarda oldukça sıkı çalışıyorsun. Senin için yılın büyük zamanı."

Henry onu döndürüp yatağın ucuna oturması için aşağı iterken merakla beni izliyor ama önünde dizlerimin üzerine çöktüğümde merakı önce şaşkınlığa, sonra da çaresizliğe dönüşüyor.

"Tüm sıkı çalışman için birinin sana teşekkür etmesi gerekiyormuş gibi hissediyorum," diye devam ediyorum, dizlerini ayırıp aralarına girerken nefesinin kesilmesini izliyorum.

Acele etmiyorum, ellerimi güçlü kalçalarında gezdiriyorum, belindeki siyah deri kemeri çözüyorum ve pantolonunun bel bandını aşağı çekiyorum. İç çamaşırı yok, neden uğraşayım ki?

Elimi horozunun tabanına sarıyorum, yavaşça uzunluğuna sürüklüyorum ve başparmağımı uçta gezdiriyorum. Henry titreyen bir nefes veriyor. Bakışlarımı vücudunda gezdiriyor, deyim yerindeyse bir oyun planı yapıyorum. Onu ilk gördüğüm andan beri bunu yapmak istiyordum ama o üzerime atlamakta o kadar hızlıydı ki hiç fırsatım olmamıştı.

Onun sikini ağzıma almayı düşündüğüm onca zaman boyunca, boyut meselesini hiç düşünmemiştim. Her ne kadar sevsem de, ağzım biraz küçük. Henry ise... değil. Ama onu dudaklarımın arasına almazsam, gerçekten ölebilirim.

Başımı eğip kirpiklerimin arasından Henry'ye bakıyorum. Onunla göz göze geldiğimde midemde dönen sinirler kayboluyor; sersemlemiş görünüyor, sanki daha önce hiç bu kadar inanılmaz bir şey görmemiş ve bunu nasıl karşılayacağını bilmiyor. Yavaşça alıyorum, dilimin ucuyla sikinin başını okşuyorum ama o çoktan çözülüyor.

"Siktir," diye inliyor, kalçaları zıplıyor.

Tepkisinden cesaret alarak, sonunda onu ağzıma almadan önce uzunluğundan aşağı ve tekrar yukarı doğru yolumu yalıyorum. Onu ancak bu kadar uzağa götürebilirim ve sabah çenem cehennem gibi ağrıyacak, ama ellerimi onun tabanına sarıyorum, başımı sallarken onları yukarı ve aşağı çekiyorum, alabildiğim kadarını alıyorum.

"Rora, bebeğim. Siktir." Henry inliyor. Dudağını çiğneyecekmiş gibi görünüyor; sessiz kalmak için çok çabalıyor. Tanrıya şükür tavan arasındayız. Yüzüne bir yastık bastırıyor.

Oral seksin, vermenin ya da almanın ne kadar abartıldığını hiç anlamamıştım. Henry çabucak alma furyasını anlamamı sağladı, ama onu bir arada tutmak için mücadele ederken, kontrolünü kaybetmemeye çalışırken, saçımı yumruklarken ve devralırken izlemek? Evet, şimdi verme heyecanını anlıyorum.

Bunu uzatmak, onu elimden geldiğince uzun süre diken üstünde tutmak istiyorum. Sanki bizi sonsuza dek bu güzel, işkence dolu anın içinde tutabilirmişim gibi. Ama Henry'nin kalçaları titriyor ve ben *o kadar* sadist değilim.

Derin bir nefes çekerek boğazımı gevşetiyorum ve onu olabildiğince derine alıyorum. Henry'nin cevap iniltisi yastıkla bile yüksek çıkıyor ve ben onun tepkilerine o kadar kapılıyorum ki boğazımın arkasına bastırmasının verdiği rahatsızlığı umursamakta zorlanıyorum. Dudaklarından defalarca ismim ve "sik" gibi boğuk sesler dökülüyor ve kendimi tuttuğunu düşünmeden edemiyorum. Sanki bir centilmen gibi ağzıma boşalmamaya çalışıyor. Ve ben bunu kabul edemem.

Ellerimi onun etrafında sıkarak sikinin etrafında mırıldanıyorum. Henry kıpırdamadan duruyor, sonra vücudunda bir ürperti yayılıyor ve bir solukta boşalıyor, boğazımdan aşağı dökülüyor. Onu yutuyorum, ciğerlerim geri çekilmem ve kahrolası bir nefes almam için bağılıyor. Henry titremeyi bıraktığında ben de bırakıyorum ve her damlasını yalıyorum. Ne de olsa Noel Baba pantolonunu mahvetmek istemeyiz.

İşim bittiğinde başımı kaldırdığımda Henry'nin ağır ağır nefes aldığını ve kolunu yüzüne kapattığını görüyorum.

Yatağın üzerine diz çöküp eğilerek koluna bir öpücük konduruyorum. "Hâlâ benimle misin Noel Baba?" Alay ediyorum.

Henry kolunu kaldırıyor ve bir saniye önce ne kadar bitkin olduğu düşünüldüğünde şaşırtıcı bir çeviklikle etrafımda dönerek üzerime atlamadan önce gözlerindeki alevli bakışa kendimi hazırlamak için sadece bir saniyem var. Beni yatağa yapııştırıyor, dudaklarını dudaklarıma bastırmadan önce yüzüme dağınık öpücükler konduruyor. Dilini dudaklarımın kenarında gezdiriyor, muhtemelen kendi tadına bakarken inliyor.

Kıvılcımlar vücuduma sığıyor, bana sürtünürken ağzımdan bir küfür çıkıyor. "Nasıl bu kadar sertleştin?"

"Çünkü," diye cevap veriyor, dudaklarını benden çekmeyi reddettiği için sözcükler sessizleşiyor, "sen lanet olası bir mucizesin, şekerim. Lanet olsun."

Topuklarının üzerinde geriye doğru oturuyor, bacaklarımın arasına diz çöküyor ve bana gerçekten sihirden yapılmışım gibi bakıyor. Aramızda duran sikine uzanıyorum ama elimi kavrayarak beni durduruyor.

"Benim için güzel ve sessiz olabilir misin, bebeğim?" Sesi alçaktan kısırlıyor.

Yalan söylemeyi düşünüyorum; her yerimde ona ihtiyacım var. Ama çatı katında olmak bize sadece çok fazla mahremiyet sağlıyor.

"Açıkçası yapabileceğimi sanmıyorum," diye cevap veriyorum ve Henry kıkırdıyor, sanki istediği cevap buymuş gibi gözleri parlıyor.

Kemeri yavaşça pantolonundan çıkarıyor, gözleri beni hiç bırakmıyor ve avucunun etrafına sarıyor. Elinden kaydırıldığında, bir inç kalınlığında olacak şekilde düzleştiriyor.

Çenemin alt tarafına dokunmadan önce neyi amaçladığını anlıyorum ve kalbim heyecanla çarpıyor.

Kemeri ağzıma yaklaştırıyor. "Aç ağzını, şekerim."

HENRY

27 ARALIK

"Y Bir tane ister misin?" Rora açılmamış bir ekşi şeker uzatır. Yıllar boyunca tükettiği sitrik asit miktarıyla tat alma duyularını nasıl kızartmadığını anlamıyorum. Ekşi asla ama şimdilik dilimde Rora'nın tadına en çok bu kadar yaklaşabiliyorum, o yüzden başımı sallıyorum.

Şekeri dudaklarımın arasında patlatıyor ve gözlerim sulanıyor. Rora başını omzuma yaslamış, elimdeki Switch'e bakıyor. Charlie ve Kate arkadaşlarını ziyarete gittiler, o da oturma odasında kucagımda oturuyor ve Noelle ile Felix'in orada olması garip değilmiş gibi davranıyoruz.

Son otuz altı saat mutluluk içinde geçti; neredeyse bir saniye bile ayrı kalmadık. Dün bütün gün ailemle tembellik ettik, Rora bana *Animal Crossing*'i nasıl oynayacağımı öğretti. Bana öğretmesini istediğim ilk şey nasıl çiçek yetiştirileceğiydi ve o uyuyakaldığında çiçekleri ona nasıl göndereceğime baktım. Eğer seyahat ederken birlikte oynamamız konusunda ciddiye, ona her gün sanal çiçekler göndereceğim. Onunla iletişimde kalmak için ne gerekiyorsa yapacağım.

Onun evinde uyuduk çünkü buradaki kraliçe boy misafir yatağı ne kadar güzel olsa da, dişlerinin arasındaki kemerle bile sessiz kalamadığını söylerken şaka yapmıyordu. Ve şimdi bana oyunda nasıl balık tutulacağını gösteriyor ve hiç bu kadar memnun olduğumu hatırlamıyorum.

"Tamam, bir saniye bekle-"

Telefonum çaldı ve ikimiz de sıçradık. Sadece konsolu düşürmemeyi başarıyorum ama balık çoktan gitmiş.

Felix, telefonum onu uyandırmadan önce uyukladığı koltuktan, "Yaşlı olduğunu böyle anlarsın, telefonunun sesi açık," diye homurdanıyor.

"Herkesin sesi açık kalsın," diyorum, hâlâ çalan telefonuma uzanıyorum, ama parmaklarım telefona değdiği anda arama bitiyor.

Rora burnunu kırıstırır ve başını sallar. "Kırk yaşın altındaki hiç kimse."

"Kahretsin. Ben yaşlıyım."

Rora uzanıp yanağıma bir öpücük konduruyor. "Hoşuma gitti," diyor göz kırparak ve kucağımdan inip geriniyor. "Ben sıcak çikolata yapacağım."

Telefonumdaki cevapsız çağrıya bakmadan önce kalbim hızla çarparak onun mutfığa girişini izliyorum. Kalbimin hızla çarpmasını unutun; kalbim mideme iniyor. Patronumun aramasının tek bir nedeni olabilirdi.

Telefonumu sıkıca kapatarak Rora'yı mutfığa kadar takip ediyorum. Omzunun üzerinden bakıyor, ben de kapıya doğru başımı sallıyorum.

"Bu telefona cevap vermek için dışarı çıkacağım, böylece Felix uyumaya devam edebilir." "Güzel. Sıcak çikolataya nane ister misin?"

Gözlerindeki parlak ışıltı içimdeki korkuyu dağıtmaya yetmiyor. Onu yakalamak, saklanmak ve telefonum bile yokmuş gibi davranmak istiyorum.

"Elbette, bebeğim. Kulağa mükemmel geliyor."

Ayaklarımı kar botlarımın içine sokuyorum, başıma bir bere geçiriyorum ve öğleden sonra karlı havaya adım atmadan önce ceketimi silkiyorum. Verandanın çatısı karı verandadan uzak tutmak için iyi bir iş çıkarmış, bu yüzden salıncağa oturuyorum ve patronumun adını söylemeden önce derin bir nefes alıyorum.

Üçüncü zil sesinde cevap veriyor. "Henry! Geri aradığın için teşekkürler. İlk görevin bende."

Telefon görüşmesi bittikten sonra verandada olması gerekenden daha uzun süre kalıyorum. Ama Wintermore'daki her saniye artık biraz daha değerli geliyor ve onları boşa harcamaktan daha iyisini biliyorum, bu yüzden ayağa kalkıyorum ve botlarımı karşılama paspasına vurarak eve geri dönmek için kendimi zorluyorum.

Rora dün gece ona dinlettiğim albümden en sevdiğim şarkıyı mırıldanıyor, sıcak çikolatayı karıştırırken yavaşça sallanıyor. Ben başını kaldırınca

Mutfağa giriyor ama yüzümdeki ifadeyi anlayınca yüzündeki bütün ışık kayboluyor. Ağzını açıyor ve ne söyleyeceğinden emin değilmiş gibi tekrar kapatıyor. Ocaktaki fokurdama dışında oda sessiz.

"Hadi biraz yürüyelim, şekerim."

Yutkunuyor ve ocağı kapatıyor. "Tamam." Dolabı açıp iki seyahat bardağı çıkarırken elleri biraz titriyor.

Elimi sırtının alt kısmına koyarak odayı geçiyorum. "Ben sıcak çikolata getireyim."

Rora başını sallıyor ve botlarını giymek için kapının yanındaki banka oturduğunu duyuyorum. Çikolata ve nane şekeriyle dolu seyahat kupaları kapandığında, Rora sımsıkı sarınmış oluyor. Ona bir fincan uzatıyorum ve o da alıyor, Felix ve Noelle'e dışarı çıkacağımızı haykırıyor ve eldivenli parmaklarını benimkilerin arasından geçiriyor.

Botlarımızın altında kar çığırıyor. Konuşmuyoruz, sadece birbirimizin ellerine sarılıyoruz ve çıkmaz sokaktan dışarı çıkıyoruz. Ana Cadde'de, bayram haftasının sonunun tadını çıkaran yerli halk ve turistler tarafından kuşatılmak istemediğimize dair sözsüz bir anlaşma yaparak hep birlikte kasabadan uzaklaşıyoruz.

Donmuş nehri takip ediyoruz ve Rora beni daha önce hiç fark etmediğim küçük bir köprüden geçirene kadar şehir merkezinden yarım mil kadar uzaktaki parka doğru gittiğimizi düşünüyorum. Beni uzun çamlardan ve kış çalılarından oluşan bir tünelden geçiriyor, karla kaplı mükemmel patikadaki tek leke bizim izlerimiz. Bizi buz tutmuş bir rezervuarın ve dağ manzarasının olduğu bir açıklığa çıkarıyor. Yalnız bir bank karın arasından görünüyor ve rezervuarın kenarı boyunca küçük hayvan izleri var.

"Tavşanlar," diyor Rora, sesi beni ürkütüyor. Elindeki fincanı karlı bankın üzerine bırakıyor. "Şuradaki bitkilerin kabuklarını yiyorlar," diye devam ediyor, az önce ayrıldığımız ağaçlara doğru başını sallayarak. "Yılın bu zamanında kürkleri tamamen beyaza döner, bu yüzden onları fark etmek gerçekten zordur ve bundan neden bu kadar çok bahsettiğimi bilmiyorum. Telefondaki kimdi, Henry?" Bana bakıyor, gözle görülür bir şekilde nefesini tutuyor. O bunun nereye varacağını zaten biliyor; benim sadece yara bandını sökmem gerekiyor.

"Patronum. İlk görevimin detaylarıyla ilgili arıyordu."

Rora omzumun üzerinden botlarına bakıyor. Benden başka her yere. "Nereye gidiyorsun?"

Bunu sormasını beklemiyordum. Sanırım gerçekten bilmesi gerekenden daha kolay bir cevabı olan daha kolay bir soru.

Boğazımı temizliyorum. "Hindistan. Meslektaşlarımdan birinin her yıl birkaç ay Kuzey Kutbu araştırmaları üzerine ders verdiği bir üniversite var ama eşi hamile. Biraz öğretmenlik deneyimim var ve eve daha yakın kalabilmesi için dersi benim almamı istiyorlar."

"Mantıklı. Bu işte iyi olacaksın." Bakışlarımla buluşmadan önce soğuk havada buğulu bir şekilde uzun bir nefes üflüyor. "Ne zaman?" Sesi çatlıyor ve bu ses keskin bir sızıyla içimi parçalıyor.

Ne zaman ayrılacağıma dair mutlu bir cevap yok ama tepkime bakarak bunun özellikle boktan bir cevap olduğunu bildiğini biliyorum.

"Cuma."

Ağzımdan çıkan kelimeyi algılayamamış gibi bir an bana bakıyor. Yüzü yavaşça düşüyor, gözlerinin üzerinde gölgeler dolaşıyor. "Cuma mı? Bu cuma mı?" Başımın onaylıyorum ve o da sanki onay karnına bir yumruk yemiş gibi bir adım geri atıyor. "Ama bu... bu üç gün sonra." Elleriyle yüzünü kapatıyor ve ben ona uzanmak istiyorum, onu kollarıma çekmek ve elimden geldiğince uzun süre orada tutmak istiyorum. Sonsuza kadar, eğer olabilir. Ama düşünmek için bir saniyeye

ihtiyacı olduğunu biliyorum. "Biliyorum, bebeğim."

Ellerini bırakıp bana baktığında gözleri gümüş rengine dönmüştü. "Daha fazla uyarı alacağımızı düşünmüştüm. Yeni yıla birlikte gireceğimizi düşünmüştüm. Kahretsin, daha fazla *zamanımız* olur sanmıştım."

Yanağından bir damla gözyaşı süzülüyor ve kendimi daha fazla tutamıyorum. Ona doğru uzanıyorum, onu göğsüme doğru çekiyorum ve bir hıçkırığın vücudunu sarstığını hissettiğimde gözlerimi sıkarak kapatıyorum. Rora yüzünü ceketime gömüyor ve ben de kollarımı ona sıkıca sararak vücudunun bana karşı verdiği hissi ezberlemeye çalışıyorum.

Bir an geçiyor ve bana bakıyor, yanakları gözyaşlarıyla dolmuş. "Cuma," diye fısıldıyor, anlam veremiyormuş gibi.

"Cuma," diye tekrarlıyorum, sesim kalın.

Rora'nın dudağı titriyor ve başparmağımı dudağının üzerinde gezdiriyorum, onun her santimine dokunmak için yanıp tutuşuyorum.

"Ne diyeceğimi bilemiyorum."

Söyleyebileceği hiçbir şey yok, o uçağa binip dünyanın sekiz bin mil ötesine uçtuğumda bunu daha kolay hale getirecek hiçbir şey yok. İstedğim buydu, beni rutinimden kurtaracak yeni bir şey. Bu işi kabul ettim çünkü o beni cesaretlendirdi. Ama şimdi? İstemiyorum.

Onu terk etmek anlamına gelecekse bunu yapmak istemiyorum. Bunu yapmak istemiyorum.

Onu terk etmek anlamına gelen

her şeyi. "Rora."

Aklımdan geçen çılgın fikirleri görebiliyormuş gibi derin bir nefes çekiyor. Ve onlar sadece çılgınca.

"Ne söyleyeceğini zaten biliyorum ama en azından söylemeden gidemem," diyorum.

Yüzünde bir yılgınlık ifadesi beliriyor ama yine de başını sallıyor.

"Kalalım. Noelle fırınına açabilsin diye dükkânı ben devralırım. Sen de bir fotoğrafçılık işi açabilirsin. Bu işi yürütebiliriz. Birlikte olabiliriz."

"Henry."

O tek kelimede o kadar çok ıstırap var ki. Yüzünü kavrayıp alnımı onunkine bastırıyorum. "Biliyorum. Biliyorum."

"İkimiz de bunu istemiyoruz," diyor Rora, sesi titreyerek. "Sonunda buraya küseriz, birbirimize küseriz, tıpkı annemle babamın yaptığı gibi, çünkü burada olmak için çok fazla şeyden vazgeçtik."

"Öyleyse benimle gel." Sözcükler ben onları durduramadan ağzımdan kaçıyor ve gözleri açılıyor. "Her yere seyahat edeceğim. Senin için çok fazla fotoğraf fırsatı olacak." Bu mümkün değil. İkimiz de bunun mümkün olmadığını biliyoruz, öyleyse neden hâlâ mümkün olduğuna dair bir fikre tutunuyorum?

Dudaklarını alnıma bastırıyor, gözyaşları yüzünden benimkilere akıyor. "Üç hafta. Sadece üç hafta önce tanıştık. Bunu istiyorum ama birbirimizi çok az tanıyoruz. Böyle bir adım atacak kadar değil."

"Haklısın. Haklı olduğunu biliyorum, ama tanrım, bundan nefret ediyorum."

Rora kollarımdan çekiliyor ve o küçük umut kıvılcımı sönüp gidiyor. Ellerini saçlarında gezdiriyor, alt dudağını çiğniyor. Gözlerimi kaçıyorum, gözyaşı izleri, karışmış saçlar ve boş ifade çok fazla. Eğer bu kadarsa, elimize geçen tek şey buysa, bizi böyle hatırlamak istemiyorum.

"Bu konudaki duygularını haftalar önce açıkça ifade ettiğini biliyorum, o yüzden üzerimde hiç baskı yok," diye söze başlıyor Rora, ben bir tavşan desenine öyle sert bakıyorum ki bulanıklaşıyor. "Ama ya... Ya uzun mesafeyi deneseydik?"

Başımı kaldırıyorum, ama sözlerinin kafamda yer etmesi bir saniye sürüyor ve sessizliğimi tereddüt olarak algılamış olmalı ki devam ederken sesi daha az emin geliyor.

"Arayabilir, görüntülü sohbet edebilir ve mümkün olduğunda buluşmaya çalışabiliriz. Birbirimizi gerçekten tanıyabilir ve bunun nereye gittiğini görebiliriz. Seni tanıyorum.

uzun mesafe yapmıyorum, ama-

"Evet." Düşünmem bile gerek yok. Ne önerdiğini anladığım anda, hiç düşünmeden kabul ediyorum.

Gözleri açıldı. "Evet?"

"Evet, şekerim. Birbirimizi tanıyalım ve *biz* olmanın bir yolunu bulalım."

Bana doğru küçük, çekingen bir adım atıyor. "Emin misin? Sırf elimizdeki tek seçenek bu olduğu için bunu kabul etmeni istemiyorum. Geçen sefer senin için ne kadar zor olduğunu biliyorum."

Kollarımı uzattım. "Buraya gel." Rora aramızdaki mesafeyi kapatıyor ve ben de onu kollarımın arasına alıyorum. "Bir daha asla dediğimi biliyorum ama o zaman sana karşı ne hissettiğimi bilmiyordum. Yollarımızı ayırdığımız tek seferlik bir şey olması gerekiyordu. Ama haklısın; bu bizim tek seçeneğimiz. Çünkü hayatımda sen olmadan buradan ayrılmaya hiç niyetim yok şekerim. Seni istiyorum. *Bizi* istiyorum. Sonsuza kadar uzun mesafeli olmak zorunda değiliz, ama birbirimizi tanıyacağız ve bazı şeyleri çözeceğiz."

"Kolay olmayacak," diyor ama sesi biraz daha kararlı çıkıyor.

"Doğru. Aslında muhtemelen gerçekten çok zor olacak."

Rora omuzlarını dikleştirerek biraz daha dik durur. "Ama bunu yapacağız."

İşte orada. Umudun yavaş yavaş içimi doldurduğu yerde, Rora çok sevmeye başladığım o kararlı inatçılıkla dolu. *Bu*, bir kerelik bir festival kaçamağı isteyen ve garip bir karmaşaya dönüşebilecek olmasına rağmen bunu gerçekleştiren Rora. Yapmaması gereken bir siyasi mitinge gizlice giren Rora. Endişeli çocuklarla konuşan, zorba ebeveynlere haddini bildiren ve kardeşler arasındaki anlaşmazlıkları ter dökmeden çözen Rora.

Ya aramızdaki ilişkiyi yürütmeye kararlı olan Rora buysa? Bizde bu var.

21

RORA

31 ARALIK

A ış mevsiminde Noel'den ne kadar nefret etsem de, yılın bu zamanında eve g e l m e y e *neredeyse* değen bir şey var: kar. Sarınmak ve pencere kenarında oturup rüzgarda sürüklenen kalın taneleri izlemek? En güzel duygu. Beklenmedik bir gece kar yağışı nedeniyle Jackson'dan yapılan tüm uçuşların en az on iki saat rötar yapması? Bir şekilde daha iyi. Ama burası Wyoming; kar bizi uzun süre yerde tutmaz ve Yeni Yıl Arifesinde Henry ve ben havaalanının otoparkında oturmuş, kaçınılmaz olanı erteliyorduk. Konuşmuyoruz bile. Elimizden geldiğince son birkaç dakikamızın tadını çıkarıyoruz. Onun direksiyon başındaki halini, vücudunun beni kış güneşinden koruyan rahatlatıcı duvarını ezberlemeye çalışıyorum, ve dizimi can havliyle kavrayan elinin ağırlığı.

"Saat kaç?" Diye soruyorum ve ön p a n e l d e k i saate bakarken beni daha sıkı kavıyor.

"11:56."

"Oh."

Henry'nin uçuşu saat 13.00'te. Jackson Hole Havaalanı, çantalarınızı kontrol etmek ve güvenlikten geçmek uzun sürmeyecek kadar küçük, ama biz zorluyoruz.

Ve eğer vedalarımızı aceleye getirmek istemiyorsak... "Muhtemelen içeri girmeliyiz," diyorum ve Henry sıkıca başını sallıyor.

Bırakmadan ve arabanın kapısını açmadan önce son bir kez dizimi sıkıyor.

Dışarı çıkarken havadaki dondurucu soğuğu neredeyse hiç hissetmiyorum, ceketimi tamamen alışkanlıktan dolayı daha sıkı sarıyorum. Henry çantalarını

ve yumuşak bir gümbürtüyle kapatıyor. Sırt çantasını omuzlarına alıp omuz silkiyor ve yanına sokulmam için kolunu uzatıyor. Ben de kolumu onun beline doluyorum. Aramızdaki boy farkı havaalanındaki yürüyüşümüzü sakarlaştırıyor ama mecbur kalana kadar onu bırakmıyorum.

Bu kadar kısa sürede bu kadar acıtması nasıl mümkün olabilir? Birbirimizi bir aydan daha az süredir tanıyoruz. Bu ben değilim. Ben böyle düşmem. Bu mantıksız ve ürkütücü, ne zaman izlemek zorunda kalsam gözlerimi devirmeme neden olan Noel filmlerinden çıkmış gibi. Ama o filmler hep mutlu sonla bitiyor ve bu da beni biraz olsun rahatlatıyor.

Her şey çok hızlı geliyor. Bavullarını kontrol etmeleri sadece birkaç dakika sürüyor ve danışmadaki kişi "Bugün sadece siz mi seyahat ediyorsunuz efendim?" diye sorduğunda ikimiz de Henry'nin sesinin nasıl boğuk çıktığını fark etmemiş gibi davranıyoruz.

Ve bir anda güvenliğin önünde durduk. Bu noktada yüzlerce kez durdum, vedalaşmanın her iki tarafında da, fotoğraf gezilerinden önce annemle babama el salladım ya da Noelle, Felix, Charlie ve Kate'e eve daha sık geleceğime, daha sık arayacağıma söz verdim. Vedalara alışığım. Ama bu berbat bir şey.

Henry güvenlik girişine bir göz atar ve çenesi gergin bir şekilde arkasını döner.

"İhtiyacın olan her şey yanında mı?" Yağmur ceketinin yakasıyla oynayarak soruyorum.

"Yanıma alabileceğim her şeyi."

Ellerimi ve başımı bırakıyorum, gözlerim yaşıyor. "Henry." Bir yalvarışa benziyor. Ne için, emin değilim.

Kollarını bana doluyor, beni sıkıca kavırıyor. "Kahretsin. Özür dilerim, şekerim. Sadece... Tanrım, seni özleyeceğim."

"Fikrimi değiştirmek için çok mu geç?" Gözyaşlarım yüzümden aşağı süzülürken soruyorum. "Sadece kalalım. Bir yolunu buluruz." Sadece yarı şaka yapıyorum, çaresizlik beni ele geçiriyor.

Henry başparmağıyla gözyaşlarımı yakalayıp bana bakıyor. "Cehennem gibi yanan bir şeyin öylece sönüp gitmesini istemiyorum, Rora. Bunun sürmesini istiyorum. Ve sen haklıydın - henüz birbirimizi kalpten atlayacak kadar tanımıyoruz. Sadece bir süre acı çekerek hayatta kalmak zorundayız. Buna değecek."

Titrek bir nefesle, "Öyle olacak," diyorum. Henry parmaklarını saçlarımda gezdiriyor, sanki o hissi ezberlemeye çalışıyormuş gibi. "Ve bir planımız var."

"Bir planımız var."

Hindistan'daki dersi bittikten sonra Henry büyük olasılıkla her altı ila sekiz haftada bir yeni bir yere seyahat edecek. Birbirimizi görmeden sekiz haftadan uzun süre geçirmemeye çalışacağız, bu ikimizin de bulunduğumuz yerden uçağa binip bir ya da iki günlüğüne yarı yolda buluşmamız gerektiği anlamına gelse bile.

Her şey serbest fotoğrafçılığa başladığımda işlerin benim için ne kadar çabuk toparlanacağına bağlı. Birkaç hafta içinde Torino'daki ilk işim için yola çıkacağım, bu da Wintermore'daki Henry'yi iki hafta boyunca göremeyeceğim anlamına geliyor.

İşimi sevdiğim ve bunu yapabileceğimi bildiğim için bu yeni yolun hızla ilerlemesini istemekle, programımı Henry'yi görmeye göre ayarlayabilmek için her şeyin güzel ve yavaş ilerlemesini istemek arasında kaldım. Bu aptalca ve kariyerimi asla kimse için sabote etmem, ancak bu omzumdaki kalbi kırık küçük şeytanın bana, Henry ve benim aramda her şey yolunda giderse, birimizin ödün vermesi gerekecek ve bu gerçekten gezegenimizi kurtarmaya çalışan dünya standartlarında bir bilim adamı olmamalıyken kariyerime odaklanmanın bir anlamı olmadığını söylemesini engellemiyor.

Ama itibarımı yükseltmek, kurumsal gazeteciliğin dışında kendime bir isim yapmak için bunu kendime borçluyum. Henry'yi denememek için bir bahane olarak kullanamam çünkü oraya geri dönmekten korkuyorum. Fotoğrafçılık benim kanımda var ve Henry ile aramızda ne olursa olsun, bu asla değişmeyecek bir şey.

Henry'nin omzunun üzerinden bakıyorum, ekrandaki saat onun kalkış saatine çok yaklaşıyor. Bunu yapabiliriz.

"Atlanta'ya indiğinde beni arayacak mısın?"

Henry yüzümü avuçluyor, parmakları titriyor. "Tabii ki. Ve eğer Londra'ya indiğinde hâlâ uyanık olursan-"

"Gerekirse uyandır beni. Bunu seninle yapana kadar yeni yılı kabul etmiyorum." Wyoming'de saatler gece yarısını vurduğunda Henry Atlantik üzerinde bir yerlerde olacak.

"Arayacağım," diye söz veriyor. Omzunun üzerinden bakıyor ve geri dönüp baktığında gözleri cam gibi. "Vedalarından nefret ettiğini biliyorum, o yüzden bunu yapmayacağız, tamam mı? Bu 'sonra görüşürüz' demek. Ve bir sonraki görüşmemizde benden bıkmış olacaksın çünkü seni her gün arayacağım ve her şeyin fotoğrafını göndereceğim, muhtemelen ne kadar boktan olduklarını yargılayacak olsan da ve-"

"Senden asla bıkmam." Onu sımsıkı kucaklıyorum, başımı göğsüne yaslıyorum ve kat kat kışlık kıyafetlerinin arasından kalbinin hızla çarptığını hissediyorum. "Seni çok özleyeceğim. Ama sonra görüşürüz."

Henry başını eğip dudaklarıma son bir mükemmel öpücük konduruyor. "Ben de seni özleyeceğim. Hem de çok. Sonra görüşürüz şekerim."

Beni sıkıyor, sonra bırakıyor ve geri adım attığında buzla ıslatılmış gibi hissediyorum. Güvenliğe gitmeden önce yüzünde son bir hüzünlü gülümseme beliriyor ve ben arkamı dönüyorum çünkü onun arkama bakmasını kaldıracabileceğimi sanmıyorum. Yemin ederim benden uzaklaştığı her adımda kalbimin kopmaya hazır bir elastik gibi çekildiğini hissediyorum.

Havaalanında sersemlemiş bir halde yürürken dudaklarım titriyor ve annemi havaalanına ilk kez birlikte bıraktığımızda babamın bana gösterdiği bagaj alımına yakın sessiz bir noktaya doğru ilerliyorum. Bir köşeye sıkışmış, pistin ve ötesindeki dağların panoramik manzarasına sahip tavandan tabana bir pencerenin hemen yanında.

Yere oturup dizlerimi göğsüme çekiyorum ve Henry'nin uçağı pistte hızlanıp havalanana kadar gözyaşlarımla arasından pisti izliyorum. Sonra gözyaşlarımı eşarbıma siliyorum ve kendimi arabaya doğru yürümeye zorluyorum.

Garaj yoluna girdiğimde güneş kızgın turuncu renkte ve ufukta alçakta. Zamanlayıcının Noel ışıklarını yakması için çok erken ve içim bu kadar boş hissederken böyle karanlık, boş bir eve girme düşüncesine dayanamıyorum.

Arabadan çıktım ve kapıyı arkamdan çarparak caddeyi geçip Whittens'ların garaj yoluna çıktım.

Çizmelerimi *Hoş Geldin Ho Ho Ev!* paspasına basarken ön kapı açılıyor.

Noelle yüz ifademi inceliyor, gözyaşı lekesi olduğundan emin olduğum yüzü düşünüyor. "İyi misin?"

Deniyorum. Yemin ederim kendimi tutmaya çalışıyorum. Ama kollarını açıp beni kucaklamaya davet ediyor ve ben yıkılıyorum. "Hayır," diye hıçkırarak sarılmayı kabul ediyorum.

Beni sıcak mutfığa çekiyor, kapıyı arkamızdan iterek kapatıyor ve sırtımı nazikçe sıvazlıyor. Ayrıldığımızda, her nasılsa elinde beni bekleyen bir mendil vardı.

Nefes vermeden önce yüzümü kurulayıp burnumu sildim. "Noelle?"

"Evet?"

"Emin olmak için çok erken olduğunu biliyorum ama sanırım amcana aşık oluyorum."

Bir kolunu omuzlarıma doluyor ve beni oturma odasına götürürken kıkırdıyor. "Bunu en son anlayacak kişinin sen olduğuna eminim."

BÖLÜM 22

Per, 9 Şubat 12:13pm

Salı akşamı işin var mı?

Benim gecem mi, senin
gecen mi?

...

Sabırlı olun. Saat dilimi olayını eninde sonunda çözeceğim.

Muhtemelen senin g i b i biz de farklı zaman dilimlerinde olacağız.
Benden üç buçuk saat öndesin. Salı sabahı Hamburg'a trenle
gitmeyi planlıyordum ama onun yerine Pazartesi gidebilirim.

Senin saatin 5:30, benim saatim 9 diyelim. Olur mu?

Öyle. Yüzünü görebilecek miyim?

Elbette, şekerim. Münih'te kaldığınız otelin adresini bana
gönderebilir misiniz?

Arnulfstrasse 4, Maxvorstadt, 80335 Münih Neden?

Sevgililer Günü'nde seni lüks bir restorana götüremezsem, en
azından senin için akşam yemeği sipariş edebilirim.

Hmm, bu konuda oldukça paslanmışım, ama sanırım bana sevgilin
olmamı teklif etmen gerekiyor.

Bir planım var. Atalarınızı tutun.

Pzt, 13 Şubat 16:29

Gerçekten otel odamı yüzlerce çiçekle doldurttunuz ve personele yatağın üzerine ekşi şekerle "Sevgilim olur musun?" yazdırdınız mı?

Beğendiysen, bendim. Değilse, kim olduğu hakkında hiçbir fikrim yok, ama kız arkadaşım gelmeleri konusunda onlarla konuşacağım.

Bayıldım. Ve beni bu kadar iyi tanımanı seviyorum. Teşekkür ederim. Tabii ki senin sevgilin olacağım.

Keşke şahsen orada olabilseydim, şekerim. Seni özlüyorum.

Ben de seni özledim.

Avrıcık kız

Sen benim kız arkadaşım değil misin? Çünkü konuştuğum herkese senin kız arkadaşım olduğunu söylüyorum.

Aramızda ilk kez bu konu açılıyor. Kız arkadaşın. Bu hoşuma gitti.

Güzel, çünkü durabileceğimi sanmıyorum. Alnıma dövme yaptırmayı düşünüyorum.

Yapma bunu. Noel Baba şapkası Noel'de onu saklayacaktır. Belki yanağın?

Mükemmel. Kimsenin alınmadığımı düşünmesine izin veremem.

Tanrım, şu anda seni almak için neler yapıyorum

Toplantıdayken beni sertleştirdiğin için teşekkürler bebeğim.

Videodan sonra beni arayın, sizin için halledeyim.

Hay sikeyim. Bir saat içinde odama dönmüş olurum.

Çıplak olacağım ve seni bekleyeceğim.

RORA

7 MART

“H Ey,
şekerim.”

Ekrandaki video ara belleğe alındığı anda Henry'nin uzun bir gün geçirdiğini anlıyorum. Beni görünce yüzü aydınlanıyor ama gözleri yorgun.

Sanki bu bir şekilde Meksika ve Kanada arasındaki uçurumu kapatacakmış gibi web kamerasına yaklaşıyorum. "Merhaba. Yorgun görünüyorsun."

"Biliyorum, biliyorum, yaşlıyım. Ama bu özelliğimi sevdiğini sanıyordum," diye şaka yapıyor Henry, Teksaslı aksanı cızırtılı. İç çekene kadar bir kaşımı kaldırıyorum, zoraki gülümsemesi yüzünden kayıp gidiyor. "Jet lag canıma okuyor," diye itiraf ediyor, bir esnemeyi elinin arkasına saklayarak. "Ama bununla başa çıkabilirim. Birkaç gündür yüzünü görmedim ve seninle vakit geçirmek istiyorum."

"Ben de seninle vakit geçirmek istiyorum ama uykuya ihtiyacın var." Keşke ona sarılabilsen ve uyuyana kadar ona sarılabilsen. "İkimiz de yatmaya hazırlansak ve kamera karşısında birlikte uyusak nasıl olur? Sabah uyandığında burada olacağım."

"Uyumak için çok erken değil mi? Senin için saat daha sekiz," diyor Henry, bir esnemeyle daha mücadele ettiği belli.

"Elbette, ama benim. Uyumayı seviyorum." Hâlâ ikna olmamış görünüyor. "Seninle uykuya dalmayı özledim," diye ekliyorum ve yüzü yumuşuyor.

Bu gerçek, ama genellikle odaklanmama izin verdiğim bir gerçek değil çünkü odaklanırsam parçalanacağım. Onsuz geçen her gün bir şekilde daha kötü hissettiriyor.

İkimiz de çoğunlukla yatmaya hazırız ama dişlerimizi fırçalayıp ışıkları söndürüyoruz. Henry soyunuyor -izlemiyormuş gibi bile yapmıyorum- ve ben de Wintermore'da benim için bıraktığı tişörtlerden birini giyiyorum. Artık onun gibi kokmuyorlar ama Henry'nin kokusuna benzeyen bir şey bulana kadar Bath & Bodyworks Noel vücut spreylерinden bir karışım yapmış olabilirim ya da olmayabilirim: çam, çikolata, şeker kamışı ve tarçın. Her gece yastığıma sıkıyorum ki bu muhtemelen şimdiye kadar yaptığım en çılgınca şeylerden biri. Ama Henry gitmeden önce en sevdiğim losyondan birkaç şişe aldı çünkü kokumu özleyeceğini söyledi ve o zamandan beri birkaç günde bir o losyonu kullanmasını izliyorum, yani en azından aynı seviyede deliyiz.

İkimiz de ışıkları kısıyoruz, böylece uyumak için yeterince karanlık ama birbirimizi görmek için yeterince aydınlık oluyor ve kendi yataklarımıza sokuluyoruz.

Henry battaniyesini yukarı çekerek, "Seni çok özledim bebeğim," diye mırıldandı.

"Ben de seni özledim. Yakında bir buluşma ayarlarız," diyorum ama Henry'nin başı yastığa değdiği anda uyuduğuna eminim.

Yüzü rahatlıyor, nefes alış veriş i sakınleşiyor. Odasının karanlığında kamera flu ama yine de yüzündeki detayları görebiliyorum: gözlerinin etrafındaki kırışıklıklar, o güzel gülümsemesinden dolayı ağzının ve burnunun etrafında kıvrılan çizgiler ve sağ gözünün altındaki ç il. Uyurken çok huzurlu, çok sabit görünüyor.

Henry'nin beni uyurken izlemeyi neden bu kadar çok sevdiğini anlayarak saatlerce uyanık kalıp sadece onun nefes alışını izliyorum.

RORA

HAZİRAN 

B tüküren yağmur ve sert rüzgar arasında, Haziran'da olduğumuzu bilemezsiniz. Ellerimi ceplerime sokup rüzgara karşı koyarak tepeye tırmanıyorum. Beş dakika sonra dik yokuşu çıktığımda gökyüzü masmavi ve ılık güneş ışınları parlıyor. Bu İskoç havasını ilk deneyimleyişim değil, ama tuhaf olmaktan asla vazgeçmeyecek. Burada yaşayan insanlar bu havada nasıl giyineceklerini nereden biliyorlar?

Sabah mı?

Glasgow Kraliyet Konser Salonu'na bakıyorum, bir o yana bir bu yana zıplıyorum. Telefonum çalıyor ve çantamı karıştırıp Noelle'den gelen mesaja gözümü kısarak bakıyorum.

Yaptın mı?

Mesaja cevap vermek yerine *ara* tuşuna bastım ve Noelle ikinci alışta cevap verdi.

"Bunun bir "evet, başardım ve çok heyecanlıyım" ağrısı olmasını umuyorum."

Kulaklığımdan gelen sesi beni sakinleştiriyor ama midemdeki düğümler durmak bilmiyor.

"Geldim," diye onaylıyorum, keşke burada olsaydı. "Sadece henüz içeri girmedim."

"Neden olmasın?"

"Ya aynı değilse?" O kadar sessiz çıkıyor ki, adımı iç geçirene kadar beni duyduğundan emin değilim. "Hayır, ciddiym. Ya aramızdaki kimya artık tutmazsa? Ya ne kadar genç olduğumu unuttuysa ya da artık benden hoşlanmıyorsa? Ya nasıl birlikte olacağımızı hatırlamıyorsak?"

yüz yüze? Altı ay oldu, Noelle. Bunun olmaması gerekiyordu."

Sekiz hafta. Henry ve ben uzak mesafeye gitmeden önce böyle anlaşıştık. Ama gözyaşları içinde havaalanında vedalaştığımızdan beri birbirimizi bir kez bile yüz yüze görmedik ve bu benim hatam. Sayılır. Kasıtlı değildi; işler serbest çalışmamla beklenenden biraz daha hızlı ilerledi. Ailem her zaman bir isim yapmak için sadece bir fotoğrafın yeterli olduğunu, ancak hangi fotoğrafın o fotoğraf olacağını asla bilemeyeceğini, bu yüzden her şeyi fotoğraflaman gerektiğini söylerdi. Ve haklıydılar da.

Torino'daki Kraliyet Galası'nda çektiğim fotoğraflar birkaç yayının ön sayfasında yer aldı, ancak asıl *önemli* olan bunlar değildi. Almanya'ya uçmadan önce öldürmem gereken bir ya da iki günüm vardı, bu yüzden şehrin daha yerel bölgelerinde dolaştım. İkinci gün, gıda paketleri dağıtan bir kilisenin önünde yere oturmuş bir kadın ve iki küçük çocuğuna rastladım. Kadın elleriyle duvarda gölge hayvanlar yapıyordu ve hepsinin yüzünde o kadar büyük bir neşe vardı ki fotoğraf çekmeden edemedim.

Ona önizlemeyi gösterdim ve çok beğendi, son resmi gönderebilmem için bana e-posta adresini verdi. Başka kimseyle paylaşmak gibi bir planım yoktu ama birkaç hafta sonra bir gazeteci arkadaşımınla öğle yemeği yerken bundan bahsettim ve her şey o andan itibaren gelişti. Büyük bir derginin ön sayfasında yer aldı ve birdenbire adım her yerde duyulmaya başladı.

Viral resimler için bile ücret çok düşüktü ama iyi bir miktar kazandım ve her kuruşunu Torino'daki anneme gönderebildim. İş listem o kadar hızlı oluştu ki, zamanım olmadığı için birçok müşteriyi geri çevirmek zorunda kaldım. Ancak, her yaratıcı işte olduğu gibi, bir sonraki en iyi şey gelmeden önce uygunluktan yararlanmanız gerekir ve bu da işten işe atlamak ve Henry ile buluşmak için hiç zamanınız olmaması anlamına geliyordu.

Bir kez yakınlaştığımızda, volkanik bir patlama yüzünden Reykjavik'te mahsur kaldı. Her gün konuşuyoruz ama göğsüne yaslanmayı, kollarının beni sarmasını özlüyorum.

Şimdi gerçekten aynı yerdeyiz ama... Şüphe heyecanı gölgeliyor.

"Rora," diye çıkışıyor Noelle, bıkkın bir halde. "Bu harika olacak. Altı aydır dört gözle beklediğiniz şey buydu. Bak, yüz yüze nasıl birlikte olacağınızı yeniden öğrenmeniz bir iki gün sürebilir, ama sen

on koca gün var. Aslında tek konuştuğu sensin. Birdenbire seni istemediğine karar verecek değil. Senin kaç yaşında olduğunu da unutmuş değil çünkü babam haftada en az bir kez bu konuda ona fırça atıyor."

Uzun bir nefes veriyorum. "Tamam. Tamam. Tamam. İçeri giriyorum."

Noelle, "Siz yerleşene kadar ben telefonda kalacağım," diye teklif ediyor.

Henry'ye sarılmak istediğim kadar ona da sarılmak isterdim. En azından bunlardan biri bugün gerçekleşiyor.

Cesaretimi kaybetmeden önce aceleyle merdivenleri çıkıp Kraliyet Konser Salonu'na giriyorum. Sonunda programımda bir boşluk bulduğumda ve Henry'nin burada konuşacağı iklim konferansının sonuna denk geldiğinde, bu bana kader gibi geldi. Onu son konuşmasını yaparken görebilecektim ve sonra birlikte on gün izin yapacaktık.

Kayıt masasının yanında duruyorum ve bir kadın bana gülümsüyor. "Kutuplarda izleme tekniklerinin ve verilerin geliştirilmesi konulu konuşma için mi buradasınız?"

"Tanrım, kulağa sıkıcı geliyor," diyor Noelle kulağıma, ben de öyle olduğumu onaylıyorum. "Harika. Soyadını alabilir miyim?"

"Stanley."

İsim listesini tararken kaşlarını çatıyor. "Hiç Stanley yok. Glasgow Üniversitesi'nden gelen grupla birlikte misin?"

"Hayır, ben Dr. Whitten'ın misafiriyim."

Gözleri parlıyor ve sandalyesine geri oturup beni şöyle bir süzüyor. "Sen Aurora olmalısın. Yemin ederim seni zaten tanıyormuşum gibi hissediyorum. Henry senden çok bahsediyor." İsimliklerin olduğu bir kutuyu karıştırıp bana bir tane uzattı. "Seni kendi soyadının altına yazmış."

Noelle her ne yiyorsa boğuluyor ve doğru kapıya yönlendirildiğim için dikkatimi ona vermek zorunda kalıyorum.

Masadan uzaklaşır uzaklaşmaz kulağıma "Seni kendi soyadıyla mı yazmış?" diye ciyakladı.

İsim etiketini inceledim ve yeterince eminim: *Aurora Whitten*.

"Artık senden hoşlanmadığı konusunda ne diyordun?"

Söyleyin bana, evlendiğinizde onun adını mı alacaksınız yoksa-"

"Kapa çeneni," diyorum ama ceketimi çıkarıp yaka kartımı kazağıma ilıştırırken karnım gurulduyor.

"Bunu düşünmediğinizi söyleyemezsiniz."

Bunu düşündüm. Aurora Stanley-Whitten kulağa hoş geliyor. Ama bunu söylersem, Noelle daha telefonu kapatmadan varsayımsal düğün pastamızı planlamaya başlar.

"Gitmem gerekiyor. Konferans salonuna gidiyorum."

"Beni haberdar et, tamam mı? Her şey yoluna girecek. Seni seviyorum." "Seveceğim. Beni sakinleştirdiğin için teşekkür ederim. Seni seviyorum."

Telefonu kapatıyorum ve salondaki yerimi bulup sahnenin mükemmel manzarasına bakıyorum. Koltuklar doluyor ve kelekler midemin etrafında dönüyor. Ta ki ışıklar kararıp konuşmacılar sahneye çıkana ve Henry'yi altı ay sonra ilk kez yüz yüze görebilene kadar.

Her zamankinden daha iyi görünüyor ve ona ulaşmak, balkondan aşağı atlamak ve kollarına koşturmak için içim sızlıyor.

Yakında. Yakında onu tutabilirim.

Kelekler kayboluyor ve kalbim heyecanla çarpıyor. Neden bu kadar endişeliydim ki?

Geçen yıl biri bana Klimatoloji Konferansı'nın After Party'sine heyecanla gireceğimi söyleseydi, akıl sağlığından şüphe ederdim. Bilim insanları, araştırmacılar ve öğrencilerden oluşan grupların arasından geçerek Henry'yi arıyorum. O kadar uzun ki bu kadar zor olmamalı ama klimatoloji dünyasında suda bir şey olmalı çünkü buradaki herkes benden yüksek.

Sonunda onu fark ediyorum ve koşma isteğime direnmek zorunda kalıyorum. Grönland'daki araştırma istasyonunda bana gösterdiği fotoğraflardan tanıdığım iki meslektaşıyla birlikte ayakta duruyor ve açıkça beni arıyor.

"Bundan sonra yemeğe çıkmak ister misin Henry?" diye soruyor içlerinden biri.

Onları duyacak kadar yakınlım... ve onun koluna dokunduğunu görecektim kadar yakınlım.

Göğsümde bir sıcaklık hissediyorum. Koluma dokunan bir eli kıskanmayacak kadar yaşıyım ve kendime güveniyorum ama onu altı aydır görmedim. Şu anda duygularımdan sorumlu tutulamam.

Henry'nin onun söylediklerini anlaması bir saniyesini alır; o sırada beni aramakla meşguldür. "Gelemem. Kız arkadaşım buralarda bir yerde ve biz..." diye devam edince diğer iş arkadaşı güldü.

"Önümüzdeki on gün boyunca birbirinizden ve otel odanızdan başka bir şey görmeyi planlamıyorsunuz, değil mi?"

"Aynen öyle."

Onu yemeğe davet eden iş arkadaşı gözlerini deviriyor ama Henry bunu fark etmiyor çünkü gözleri bana takılıyor. Bir saniyeliğine kıpırdamadan durduktan sonra odanın öbür ucuna koşup beni kollarının arasına aldı, profesyonelliğe lanet olsun.

Sanki altı aydır nefesimi tutuyormuşum gibi hissediyorum ve şimdi ona tekrar dokunduğum için nefesimin her zerresi dışarı akıyor.

Henry yüzümü avuçluyor, sanki bu olanları tam olarak algılayamıyormuş gibi bana bakıyor. "Gerçekten buradasın," diye mırıldanıyor ve sesi ılık bir duş gibi üzerimden geçiyor.

"Ben gerçekten buradayım." Konuştuğumu duyana kadar ne kadar tıkandığımı fark etmemiştim. Henry'nin iş arkadaşlarının önünde mutluluk gözyaşları dökmek için gözlerimi kırptırıyorum.

On gün yeterli olmayacak. Kelimeler beynimde bir siren gibi çalıyor ve ben onları itiyorum. Henry'yle geçirdiğim zamanın tek bir saniyesini bile vedalaşmak için endişelenerek geçirmek istemiyorum.

Onun içinde eriyorum, aylardır taşıdığım boşluk hissi sonunda yok oluyor.

Henry başparmağıyla elmacık kemiğimi, yanağımı ve dudaklarımı okşuyor. "Merhaba şekerim."

HENRY

HAZİRAN 

R Ora ait olduğu yerde, kucağımda oturuyor ve dünyada her şey yolunda. Kollarımı onun etrafında sıkıyorum, sadece onu içime çekiyorum.

Kalacak bir yer ararken iki kriterimiz vardı: havaalanına bir saat mesafede olmalıydı, böylece seyahat ederken zamanımızı boşa harcamak zorunda kalmayacaktık ve oda servisi olmalıydı çünkü önümüzdeki on gün boyunca bu odadan çıkmayı planlamıyoruz. Rora tüm bu kriterleri karşılayan locaları olan bir otel buldu ve Loch Lomond manzarası da güzel bir bonus oldu.

Kulübeye varır varmaz çantalarımızı yere bıraktım ve Rora'yı pencerenin önündeki koltuğa çektim. Altı ay boyunca her gün konuştuk ama havaalanından ayrıldığım andan beri ona sarılmayı hayal ediyordum.

Başını göğsüme yaslıyor ve gömleğine iliştirilmiş isim etiketini ilk kez fark ediyorum. *Aurora Whitten*. Konferans organizatörleri onu benim adımın altına koyup koyamayacaklarını sorduklarında, bunu gerçekten iki kez düşünmedim. Ta ki ben düşünene kadar. Sonra da düşünmeden edemedim. Evlenirsek Rora adını değiştirmek ister mi bilmiyorum ve bunu düşündüğüm için kesinlikle kendimi aşıyorum, ama düşünüyorum. Her zaman isimlerimizi birleştirebiliriz. Dr. Henry Stanley-Whitten kulağa hoş geliyor.

Başının üstünü öptüm. "Seni özledim, şekerim."

Rora avucumu ağzına götürüyor ve öpüyor. "Ben de seni özledim," diyor mutlu bir iç çekişle. "Henry?"

"Öyle mi?"

"Seni seviyorum."

Kelimelerin aklımda yer etmesi bir saniye sürüyor, yumuşak sesi beni bir battaniye gibi sarıyor. Ama beynim kelimeleri işlediğinde, serotonin artışından dolayı kapanabileceğini düşünüyorum.

"Sen... sen..." Tarihteki en kötü cevap olarak kayıtlara geçebilecek bir cümle kuruyorum ve Rora doğrulup kucağıma oturuyor, yüzü bana dönük.

"Seni seviyorum," diye tekrarlıyor, zümrüt gözleri parlıyor. "Ve bunu söylemek için aramızdaki mesafeyi çözene kadar beklemem gerektiğini biliyorum ama ne kadar uzun sürerse sürsün beklemek istemiyorum."

"Rora. Bebeğim." Yüzünü tutuyorum, sesim kalın. "Seni çok seviyorum. Hem de çok. Seni kameranın arkasında izlediğim ilk andan beri sana aşık olduğuma eminim."

Son birkaç aydır bunu söylememek işkence gibiydi. Sayamayacağım kadar çok kez neredeyse ağzımdan kaçıyordu. Ama Rora'nın haklı olduğunu da görebiliyorum; birbirimizi tanımak için alana ve zamana ihtiyacımız vardı ve ben çok erken, çok güçlü bir şekilde ortaya çıkmak istemedim. Aynı kaldığımız süre ne kadar boktan olsa da, saatlerimizi sadece konuşarak ve birbirimiz hakkında öğrenebileceğimiz her şeyi öğrenerek geçirdik. Ve öğrendiğim her yeni yönü onu daha çok sevmeme neden oluyor.

Alnımızı birbirine bastırıyor, burnunun ucu benimkini sıyrıyor. "Ne yapacağız? Seni seviyorum. Seninle gerçekten birlikte olmak istiyorum."

"Wintermore'da Noel için ikimizin de bir ay izni var ve bu süreyi bunu çözmek için kullanabiliriz. Charlie ile çoktan konuştum ve Noel Baba görevlerini paylaşacağız ve eski fotoğrafçıları geri dönecek, böylece birlikte daha fazla zaman geçirebiliriz."

Rora gülüyor ve arkasına yaslanmadan önce dudaklarıma hızlı bir öpücük konduruyor. "Tabii ki şimdiden Noel'den bahsediyorsun. Ama bu iyi bir plan. Bir yolunu buluruz." Yüzü düşüyor ve onun da benimle aynı şeyi düşündüğünü biliyorum: Noel'e aylar var, bu da birkaç ay daha uzun mesafe demek.

"Bir dahaki sefere birbirimizi görmeden bu kadar uzun süre geçirmeyeceğiz," diye söz veriyorum. "Özür dilerim," diyor dudağını ısırarak. "Sekiz hafta demiştik ve ben tamamen berbat etti."

"Her şeyi berbat etmedin ve üzülmeni gerektirecek hiçbir şey yok. Seni deli gibi özledim mi? Elbette, ama bu kadar sıkı çalıştığın için seninle gurur duyuyorum. Ve karşılığını alıyorsun."

"Ama bu birbirimizi göremeyeceğimiz anlamına geliyorsa-"

Elini tutuyorum, başparmağımı arkasında gezdiriyorum. Teni dokunuşumun altında çakıllaşıyor. "Patronumla konuştum ve yılın geri kalanında görevlerim arasında en az bir hafta izin yapmamı sağlayacak. Nerede olursan ol, orada olacağım. Sadece bir ya da iki günlüğüne bile olsa." Avrupalı bir şirkette çalışmanın avantajları: iş-yaşam dengesine önem verdiklerini söylediklerinde ciddiler.

Rora'nın gözleri parlıyor. "Ciddi misin sen?" Başımı salladığımda sanki omuzlarından aylar süren gerginlik düşüyor. Mükemmel bir çözüm değil ama şimdilik bir şey.

"Bu yolculuktan sonra ne olacağı hakkında bu kadar konuşma yeter," diyor kollarını boynuma dolayarak. "Şu anda buradayız ve seninle her saniyenin tadını çıkarmak istiyorum."

"Aklında bir şey var mı şekerim?" Soruyorum ama çoktan ayağa kalkmış, onu kaldırıyorum.

İçeri girdiğimizde zar zor baktığım pelüş büyük boy yatağa doğru yürürken bacaklarını bana doluyor. Şimdi de bakmıyorum; kollarımdaki bu inanılmaz kadından başka bir şeye nasıl bakabilirim ki? Onu yatırıyorum, saçları yorganın üzerinde dalgalanıyor.

"Aklımda çok şey var." Bir parmağımı gövdesinin ortasında gezdirirken Rora'nın sırtı kavisleniyor. "Ama şu anda ağırdan almak istemiyorum. Aylardır ağırdan alıyoruz. Sadece içimde olmana ihtiyacım var."

Parmağımın inişini göbek deliğinin hemen altında durduruyorum. *Hay sikeyim. Ben kimim ki buna hayır diyeyim?*

Rora'yı ayağa kaldırıyorum ve elbisesinin fermuarını açabilmek için döndürüyorum. İpeksi mavi kumaş dalgalanarak yere düşüyor ve açık bej iç çamaşırından başka bir şey giymediğini görünce neredeyse dizlerimin üzerine çöküyorum. Ten rengine o kadar mükemmel uyuyor ki neredeyse çıplak. Uzak mesafeye gittiğimizden beri birbirimizi çok çıplak gördük, ama dünyada onun hakkını verebilecek bir web kamerası yok.

Sütyeninin düğmelerini açtığımda sabrı kalmamıştı. Rora sütyeni vücudundan sıyrıp atıyor, sonra da iç çamaşırını indirip içinden çıkıyor. O da benim giysilerimi yırtarcasına acele ediyor ve ben hiçbir şey olmadan orada durmadan önce gözümü kırpacak zamanım yok.

Yatağa oturup gözlerini vücudumda gezdirirken Rora'nın dudaklarından çaresiz bir inilti dökülüyor. Yatak başlığına doğru geri çekiliyor ve beni çağırıyor. Yatağa diz çökmeden önce tereddüt etmedim, şilte

Ağırlığının altına iniyor. Rora onunla buluşmak için sürünmemi izliyor, dudakları ayırık, gözleri karanlık.

Bacaklarını açıyor ve benim için o kadar ıslak ki, benim için o kadar hazır ki. Ve ben de onun içine girmeye, kendimi onda kaybetmeye çok hazırım. Sikimi yumrukluyorum, bunu ne kadar çok istediğinin kanıtıyla parlayana kadar ucunu üzerinde gezdiriyorum.

"Henry, *lütfe*," diye yalvarıyor, parmak eklemleri bembeyaz olana dek yorganı sıkıyor.

Sikimin başını içine bastırıyorum, onu sert, hızlı ve çaresizce becermek isteyen bedenimle savaşıyorum. Rora ağırdan almak istemeyebilir ama altı ay oldu ve ben onu incitmek istemiyorum. Beş saniye içinde boşalmak da istemiyorum.

Üzerine eğilip vücudunu kendi vücudumla örtüyorum ve parmaklarını yorganın altından çözüyorum. Parmaklarını dudaklarıma götürüyorum, parmak eklemlerine, sonra burnuna ve çenesine yumuşak öpücükler konduruyorum. Son olarak da ağzına. İçine girerken dilimi dudaklarının arasından geçiriyorum ve iniltisini içime çekiyorum.

Rora bacaklarını etrafıma sarıyor, ben onun içinde dibe vururken kalçalarını bana doğru sallıyor. Kesik kesik nefes alıyorum.

Bir, iki, üç, dört... Kafamın içinde sayıyorum, etrafımda kenetlenirken parçalara ayrılmamaya çalışıyorum. Her nasılsa, ne kadar inanılmaz hissettirdiğini unutmuşum.

Yavaşça hareket ediyorum, çekilip tekrar içine bastırdığımda Rora'nın kalçaları etrafımda titriyor.

"Daha sert," diye bağılıyor, yanakları kıpkırmızı. "Bununla başa çıkabilirim."

Yapabileceğimden emin değilim ama istediği buysa ona yıldızları vermenin bir yolunu bulabilirim. "Yapabileceğini biliyorum şekerim," diyorum, bir elimi yatak başlığına dayayıp onu daha sert becerirken.

Rora'nın sırtı kamburlaşıyor, içinden tutarsız sesler dökülüyor. "İşte benim kızım."

Gözlerini yarı açıyor, yeşil gözbebeklerinin derinliğine karşı parlak ve ışıltılı. "Tekrar söyle."

"Benim olduğunu duymak hoşuna gidiyor mu şekerim?" Soruyorum.

Başını sallıyor ve bu beni neredeyse uçurumun kenarına getirmeye yetiyor. *Derin, ölçülü nefesler.*

Eğilip alnına bir öpücük konduruyorum. "Bu güzel beyin tamamen benim." Dudaklarını öpüyorum. "Bu mükemmel ağız benim." İçine sertçe giriyorum. "Bu güzel, işkenceci amcık benim."

Beni sıkıyor ve elim yatak başlığından kayarak onun adını inliyorum.

Göğsüne koyuyorum, kalbi o kadar sert atıyor ki duyulmamasına şaşırıyorum. "Bu nazik, sabırlı, sevgi dolu kalp... Hepsi benim."

"Senin," diye soluyarak elini benimkinin üzerine koydu.

"Ve her santimim, içim ve dışım, tamamen senin. Kalbim ve ruhum sana ait bebeğim."

Elimi kavlıyor ve ben de onunla birlikte olmadan önce bir saniyeliğine orgazmının ona çarpışını izliyorum, amcığı beni unutulmaya sürüklüyor. Gırtlaktan gelen bir iniltiyle boşalıyorum, onu ezmek için kendimi tutmaya çalışırken vücudum titriyor.

Rora yorganın içinde kıvranıyor, adımı hıçkırarak söylüyor. Bana yapışıyor, yükseklerden aşağı inerken tutuşu yavaşça gevşiyor. Ona sıkıca sarılabilmek için bizi yana yuvarlıyorum ve kollarımda titremeye devam ediyor.

"Bu... Siktir." Sesi mırıltıdan öteye geçmiyor.

"Siktir," diyorum ve parmaklarıyla yanağımı sıyırdığında sıçırıyorum. Sinirlerim ateşleniyor, her dokunuş güzel bir elektrik şoku gibi. Ondan ayrılabilmek için yer değiştiriyorum ve bunu yaparken hareketsiz kalıyorum. *Kahretsin.* "Rora?"

"Hmm?"

"Bunu sormak için gerçekten kötü bir zaman olduğunu biliyorum ama doğum kontrol hapı kullanıyor musun?"

Gözleri şak diye açıldı. "Kahretsin. Unutmuşuz... Sorun yok. Bir implantım var. Ama daha önce hiç unutmamıştım."

"Ben de görmedim." Rahatlamış bir nefes üflüyorum.

Tanrıya şükür. Şu anda ikimizin de yapmak isteyeceği son şey giyinmek ve B planının peşine düşmek.

Ama artık bu konuda endişelenmemize gerek olmadığını biliyorum... Onun döllerimle ıslanması düşüncesi neden bu kadar ateşli?

Onu aşağı itiyorum, sırtüstü uzanıyorum ve kolumu uzatıyorum ki bana sokulabilsin. "Çocuk istiyor musun?" Bu ilk kez merak ettiğim bir şey değil. -Noel'de fotoğraflarını çektiği tüm çocuklarla arası çok iyiydi. Ama bazı insanlar sadece çocukları sever; bu onları büyütme istedikleri anlamına gelmez.

Rora cevap vermeden önce parmağını buzdağı dövmemin sırtında gezdiriyor. "Her zaman anne olmak istemişimdir. İşim gereği bunu yapmam mümkün mü bilmiyorum ama çocukları seviyorum. Ben sadece... Ailemi seviyorum ve yetiştirilme tarzıma bir an bile kızmıyorum ama bunu yapabileceğimi sanmıyorum.

ne yaptıklarını ve her zaman seyahat ettiklerini." Bana bakıyor. "Çocuk istiyor musun?"

Cevap vermeden önce burnunun ucunu öpüyorum. "Evet. Ama ben de senin gibi işimi nasıl yürüteceğimi hiç bilemedim. Birkaç yıl önce bu fikirden vazgeçtim; pek de genç sayılmam."

Gözleri parıldıyor. "Bu doğru. Oldukça yaşlısın."

Elimi hafifçe kışına indiriyorum. "Sen beni seçtin."

Yüzündeki muziplik yumuşuyor. "İyi ki yapmışım. Vazgeçmeyi düşünmeyeceğin bir fikir mi bu? İş konusunu çözdükten sonra yani. Bu benim için bir anlaşma bozucu değil. Ne olursa olsun seni istiyorum ve bu fikirden vazgeçersen anlarım. Ama sen çok iyi bir baba olurdun."

Kalbim kabarıyor. *Her neye benziyorsa*. Uzun mesafeli bile olsa, oturduğum yerden işler oldukça iyi görünüyor. Ama Rora ile bir aile kurmak? Bu benim hayal bile edemeyeceğim bir şey gibi görünüyor. Yıllar boyunca yüzlerce kayan yıldız gördüm ve bu kadar ulaşılmaz bir şeyi dilemeye cesaret bile edemezdim. Ama o bunu istiyor. Bizi istiyor.

"Seninle yüzlerce çocuk yapardım, şekerim."

"Ben bir ya da iki tane düşünüyordum. Noel için her şeyi yapmak isteyeceksiniz ve Charlie ile Kate'in şöminesine asabileceğimiz çok fazla çorap var."

Yuvarlanıyorum ve onu kalçalarımın altına sabitliyorum. "Bana çocuklarımızı düşündüğünde aklına gelen ilk şeyin Noel olduğunu mu söylüyorsun?"

Şikayet etmeden gönüllü olarak Noel hakkında konuştuğunu fark etmiş gibi gözlerini açıyor. "Kahretsin. Öyle. Tanrım, çocuklarımız olduktan sonra Noel'den nefret edemeyeceğim, değil mi? Son şansım olması ihtimaline karşı bu yıl en iyi şekilde değerlendirmem gerekecek."

Bu kadar yakında çocuk sahibi olmamızı mı düşünüyor? Şu anda bile implantını çıkarmanın bir yolunu bulmak için kendimi ikna etmeye çalışıyorum. Yemin ederim bana tüm mantığımı kaybettiriyor ve ben buna bayılıyorum.

"Yani bu, bu yıl senin için takım elbise giymemi istemediğin anlamına mı geliyor?"

"Ben öyle bir şey demedim."

Kıkırdıyorum ve parmağımı çenesinin kıvrımında gezdiriyorum. "Gerçekten önümüzdeki Noel'e kadar bir çocuğumuz olabileceğini düşünüyor musun?"

"Bilmiyorum. Tek bildiğim bir şeyleri çözdüğümüzde ve her şeyi nasıl dengeleyeceğimizi bildiğimizde, hiç zaman kaybetmek istemiyorum."

"Ben de," diye kabul ediyorum, kalçalarını daha da açabilmek için arkama yaslanıyorum. Spermlerim ondan akıyor ve bu şimdiye kadar gördüğüm en ateşli şey. "Biliyorsun..." İki parmağımı dölün içinden geçirip tekrar içine bastırarak söylüyorum.

İnliyor.

"Muhtemelen bol bol pratik yapmalıyız, böylece her şeyi çözdüğümüzde hazır oluruz, sence de öyle değil mi?"

"Aman Tanrım." Rora gözlerini sıkarak kapatıyor, açmadan önce uzun bir nefes alıp veriyor ve kirpiklerinin arasından bana bakıyor. Dölle kaplı parmaklarımla onu becerirken beni izleyebilmek için doğruluyor. "Beni hamile bırakma alıştırması mı yapmak istiyorsun?" Dudaklarını yalıyor, ben de kıpırdamıyorum.

"Siktir," diye fısıldadım. "Noel Baba senin olayınsa, sanırım ben de benimkinin ne olduğunu buldum."

"Üreme eğilimi, ha? İlginç..." Rora arkasına yaslanıyor, bacaklarını açarken gözleri parlıyor. Bir parmağını karnında gezdiriyor. "İçime bir bebek koyma alıştırması yapmak istiyorsan, beni daha da doldursan iyi edersin. Seninle damlamak istiyorum."

Sanki buna hayır diyebilirmişim gibi.

BÖLÜM 25

Fri, Jul 18 9:07am

Havaalanında kiminle karşılaştığımı asla tahmin edemezsiniz.

Kimi?

Ailen.

"H Ey, şekerim."

"Bana 'hey, şekerim' deme. "Havaalanında ailemle karşılaştım da ne demek?" "Ailemle havaalanında karşılaştım" lafını öylece ağzından kaçırdığına inanamıyorum.

"Ailen" diye mesaj atmış.

Henry kıkırdıyor, sesi sıcak ve yumuşak ve lanet olsun, onu şimdiden özledim.

Daha dün gitti ama onu geri istiyorum.

"Havaalanından çıkarken kahve içiyordum ki annen omzuma dokundu. Tunus'tan yeni gelmişler ve beni tanıdı."

Annemle babamın Henry'nin aktarma yaptığı saatte Londra'ya uçuyor olma ihtimali nedir?

"Ailemle ilk kez bense tanıştığınıza inanamıyorum.

Her şey yolunda mıydı? Sana iyi davrandılar mı?"

Babam oldukça rahattır, ama annem? Pek değil. Ve telefonda benden bu kadar büyük biriyle birlikte olmam konusunda ne hissettiğini anlayamadım.

"Çok iyilerdi bebeğim," diye beni temin ediyor. "Benimle tanıştıkları için heyecanlı görünüyorlardı. Sen burada olmasan bile ben de onlarla tanıştığım için mutluyum. Bir sonraki uçuşumdan önce akşam yemeği yiyeceğiz."

"Bu iyiye işaret olmalı. Keşke orada olabilseydim."

"Ben de istiyorum. Sadece annen biraz korkutucu olduğu ve bu gece beni ızgara yapacağından emin olduğum için değil."

"Kesinlikle öyle."

Henry inliyor, ama içinde sıcaklık yok. "Bir tavsiyen var mı?" "Noel'le ilgili hiçbir şeyden bahsetme yeter."

Cuma, 18 Temmuz 15:42pm

ANNE

Henry harika, tatlım! Onu gerçekten seviyoruz.

BABA

İyi bir tane bulmuşsun, Ror.

Ona iyi davrandın mı?

ANNE

Tabii ki öyleydik!

Ve senden bahsederken gözleri parlıyor. Aşık olduğu çok açık.

BABA

Noel'de Wintermore'a gitmeye çalışacağız, böylece ikinizle birlikte biraz zaman geçirebileceğiz.

Ama Noel'de eve gitmekten nefret ediyorsun.

ANNE

Doğru, ama seni Noel'den nefret ettiğimizden daha çok seviyoruz.

BABA

Ve Henry kulağa o kadar da kötü gelmiyordu.

Cuma, 18 Temmuz 15:50

Ne yaptın ya da nasıl yaptın bilmiyorum ama sen bir mucize yarattın. Seni çok seviyorum.

RORA 13 AĞUSTOS

Henry'nin telefonunu almasını izliyorum; parmağının ekrana vurmaya hazırlandığını görüyorum; geleceğini biliyorum. Ama hiçbir şey vibratörün hızını artırdığında vücudumu ani patlamaya hazırlayamazdı.

Orgazm beni bir patlamayla vuruyor, derin ve gürültülü bir şekilde içimde yuvarlanıyor. Gözlerim kapanmak için savaşıyor, bedenim yatağa yığılma isteğiyle titriyor. Ama kendimi oturmaya zorluyorum, gözlerim dizüstü bilgisayarımda. Henry'nin yumruğunu sikinde bir aşağı bir yukarı çekişinin bir saniyesini bile kaçırmak istemiyorum.

Aramızdaki binlerce kilometreye rağmen bakışlarının sıcaklığını üzerimde hissediyorum. Alt dudaklarını dişlerinin arasına alıyor, beni titrerken izlerken dilinden bir inilti dökülüyor.

"Siktir, bebeğim. Şu haline bak."

"Bu... bana yaptığın şey bu," diye kekeliyorum, görüşümün kenarları bulanıklaşıyor.

Henry adımı haykırarak boşalıyor, sözlerim onu mahvediyor. Ve onun görüntüsü, çıplak göğsüne fişkıran döllerim benim.

İçimden bir şok dalgası daha geçiyor, bu orgazm vücudumda patlamadan önce daha yavaş geliyor. Bu sefer kendimi yastıklara yaslanmaktan alıkoyamıyorum.

"Çok güzel görünüyorsun. Sana dokunamamak beni deli ediyor," diye mırıldanıyor Henry, alçak sesle konuşması neredeyse ikinci orgazmımı üçüncüye çevirmeye yetiyor. Ama tükenmiş durumdayım ve onun burada olmadığı gerçeği bunu her yaptığımızda daha da hızlı bir şekilde içime işliyor. Henry vibratörü yavaşça kapatırken orgazmın son nefesini veriyorum, otel yastıklarına sinmiş kokusunu içime çekiyorum ve dizüstü bilgisayarımı kendime yaklaşıtıyorum. Henry komodinden bir kutu mendil alıyor ve göğsünü temizliyor.

"Orada olsaydım, bunu dilimle yapabilirdim," diyorum uyuklu bir sesle ve Henry kaşlarını kaldırıyor.

"*Daha yeni* bitirdim. Böyle konuşmaya başlamadan önce kendime gelmem için bana bir şans ver."

Kıkırdıyorum ama bunun ne kadar zorlama olduğunu ben bile duyabiliyorum. Henry'nin iyi olup olmadığını sormasına gerek yok; onu yüzündeki soruyu okuyacak kadar iyi tanıyorum. "Sadece seni özledim. Bu kadar uzakta olmaktan nefret ediyorum."

Henry'nin gözlerindeki zlem kalbimdeki özlemle eşleşiyor. "Ben de zlyorum. Ama bu uzun bir hayatın sadece bir anı. Dört gözle bekleyeceğimiz sonsuz bir hayatımız var, şekerim."

Sonsuza dek. Kulağa daha tatlı gelen bir şey var mı?

Tue, Sep 26 10:13am

Sabahki toplantımdan sonra seni arayacaktım ama havaalanından birini almam gerekiyormuş. Seni sonra arayabilir miyim?

arşamba, 4 Ekim 18:09

Bu şimdiye kadarki en güzel sürprizdi, şekerim. Beni görmeye geldiğin için teşekkür ederim. Doğum günümü seninle geirdiğime inanamıyorum. Seni şimdiden özledim.

ZC

HENRY

3 ARALIK

F Tam çıkmak üzereyken Elix mağaraya bakıyor. "Hey, kapanış saati olduğunu biliyorum ama bir aile daha gelecek. Sen iyi misin? bekle?"

Pantolonumdaki sahte karı temizliyorum ve başımı sallayarak tekrar oturuyorum. "Elbette, ama Vaughn çoktan gitti." Vaughn, Rora kadar iyi bir fotoğrafçı değil, ama muhtemelen önyargılı olduğumu kabul edebilirim ve Rora Noel Baba fotoğraflarını çekmek için kesinlikle fazla nitelikli. İyi bir adam ama o olmadan Noel Baba'yı oynamak çok daha az eğlenceli. Beni şımarttı.

"Sorun değil. Telefonlarıyla fotoğraf çekmekten memnunar. Sabah erkenden ayrılacaklar. Arkada yapmam gereken bazı evrak işleri var ama bana ihtiyacınız olursa seslenin."

Geçen Noel'den sonra, beklediğim son şey Felix'in gerçekten adım atması ve mağaza müdürü olarak ağırlığını koymaya başlamasıydı. Değişikliği neyin tetiklediğini bilmiyorum ama Noelle'in dizginleri tamamen devretmesi ve sonunda bir fırın için depozito yatırması için yeterliydi. Noel arifesinden bir gün önce büyük bir açılış planlıyor, bu da Felix'in Büyülü Atölye'de Noel'i tek başına idare ettiği anlamına geliyor. Çoğunlukla. Burada bulunduğum bir hafta içinde Kate'in dükkânın etrafında her zamankinden çok daha fazla dolaştığını fark ettim.

Wintermore'a Rora olmadan dönmek garip, özellikle de biz tanışmadan önce burada kaç Noel geçirdiğimi düşünürsek. Buraya bu kadar erken gelmeyi planlamamıştım ama son görevimde işler böyle gelişti. Rora birkaç gün içinde burada olacak ve aşk acısı çeken bir ergen gibi düşünebildiğim tek şey o.

Başımı koltuk başlığına yaslıyorum ve gözlerimi kapatıyorum. Doğum günümde Svalbard'a gelerek bana sürpriz yapmasının üzerinden iki aydan biraz fazla zaman geçti ama her vedalaşmamız bir öncekinden daha zor oluyor. Oslo'ya dönüş uçağından önce ona veda öpücüğü verdiğim anda artık yeter dediğimi anladım. Şimdi tek yapmam gereken Rora'yı uçağına bindirmek. Bu da ona burada, kollarımda tekrar ihtiyacım olduğu anlamına geliyor.

Sadece onu düşününce, yemin ederim kokusunu alabiliyorum.

Bir şey dizime dokunuyor ve beni Rora-reverie'den çıkarıyor. Sıçradım, gözlerim fal taşı gibi açıldı. Hâlâ hayal görüyor olmalıyım çünkü Rora'nın birkaç gün erken gelip kucağıma tırmanmasını başka nasıl açıklayabilirim?

Ama sonra elini yanağıma koyuyor ve dokunuşu beni canlandırıyor.

Her nasılsa, o burada.

"İş başında uyukluyor musun, Noel Baba? Bu hiç de şenlikli bir davranış değil."

Ellerim nereye yerleşeceğini bilmiyor; onun her yerine dokunmam, gerçek olduğunu kanıtlamam gerekiyor. "Buradasın."

Rora Noel Baba sakalımı başımın arkasından çözüp çıkarıyor. "Daha erken bir uçağına bindim," diyor eğilerek. Dudakları benimkinden bir santim ötede, "Seni çok özledim" diye fısıldıyor.

"Tanrım, ben de seni özledim şekerim."

Sonra dudakları dudaklarıma değiyor ve geçen yıl boyunca yaşadığım her acı dolu saniyeyi unutuyorum çünkü o burada, beni öpüyor. Her şey yoluna girecek.

Ellerim onun yüzünü kavırıyor, dillerimiz yeniden tanışırken onu bana doğru tutuyor. Rora kucağımda kayıyor ve ben inliyorum. Nefes nefese geri çekiliyor, gözleri arzuyla parlıyor. Kucağımdan inerken kaşlarımı çatıyorum ama itiraz etmek için daha ağzımı yeni açmıştım ki kazağını başının üzerine kaldırarak beni durduruyor.

"Seni seviyorum ve söz veriyorum daha sonra süper tatlı bir duygusal birleşme yaşayabiliriz, ama önümüzdeki altmış saniye içinde seni içime almazsam, kaybedeceğim," diyor, tayıtı aşağı doğru iterken.

"Sen- Ben- Burada mı?" Beş dakika önce onun başka bir kıtada olduğunu düşünürken ve şimdi önümde soyunuyorken nasıl düzgün düşünebilir, tam cümleler kurabilirim ki?

Rora başını sallayarak iç çamaşırını çıkarır.

"Ama Felix- Aile geliyor..."

"Felix bunu uydurdu çünkü yolda olduğumu biliyordu. Burada sadece biz varız.

Benim için o kıyafetleri çıkaracak mısın, çıkarmayacak mısın Noel Baba?"

Rora'nın her versiyonunu seviyorum, ama bu versiyonu - cesur, yüz­süz versiyonu - en sevdiğim versiyonu olabilir. Rora'nın bu versiyonu bana bir şans verdi ve gelmemi isteyen bir not bıraktı. Ve onu burada, mağarada tekrar görmek çok doğru geliyor.

Ben ayağa kalkıp ceketimin kemerini çözerken gözlerini vücudumda gezdiriyor. Ceketimi tahtın üzerine bırakıyorum ve gömleğimi çıkarıp omuz silkerek tekrar giyiyorum, tam da onun sevdiği gibi. Pantolonumu ve boxerımı tekmeliyorum ve Rora beni içine alırken inliyor. Bir adım öne çıkıyor, bir elini göğsüme koyarak beni tekrar tahtın üzerine itiyor ve üzerime çıkarak tırmanıyor.

Ellerini göğsümde gezdirirken tenim çakıl taşlarıyla doluyor. Rora Noel Baba şapkamı kafamdan çekip alıyor ve takıyor. Şapka ona çok büyük geliyor ama lanet olsun, şapkayı taktığını görmek daha içine girmeden boşalmama neden oluyor.

"Nasıl demişlerdi? Şapkayı tak, Noel Baba'ya bin?"

Lanet olsun.

Rora dizlerinin üzerinde yükseliyor ve sanki bunu yapmayalı iki ay olmamış gibi beni rahatça içine alıyor. Başı geriye düşüyor ve gözlerim vücudunun çizgilerini izliyor, kalbim güm güm atıyor.

Omuzlarımı kavıyor, sikimin üzerinde bir aşağı bir yukarı zıplıyor, dudakları dudaklarıma yapışmış, inlemeler ve sızlanmalar peş peşe dökülüyor. Bir rüya gibi hissettiriyor ve bunu sürekli kılmak istiyorum ama onsuz geçen iki ay çok uzun bir süreydi.

Başımı eğip dilimi göğsünün kıvrımları boyunca gezdiriyorum. Rora inliyor ve meme ucunu ağzımın içine çekip dilimi döndürüyorum.

Meme ucunu hafifçe ısırduğımda "Kahretsin, Hen- *Santa*," diye ağlayarak düzeltiyor.

Elimi aramıza sokuyorum ve başparmağımı klitorisine bastırdığımda Rora bocalıyor.

"Çok iyi hissediyorsun şekerim. Çok iyi," diye tekrarlıyorum, kelimeler zar zor anlaşılıyor. Çok ileri gitmişim.

Klitorisinin üzerinde daireler çiziyorum ve diğer elimle kalçalarını yönlendirerek onu üzerimde hareket ettiriyorum. Çılgınlıkları durana kadar gittikçe yükseliyor; Rora hareketsiz kalıyor, mutluluk ifadesini ele geçirirken sessizliğe gömülüyor. Boşalırken tüm vücudu titriyor, amı etrafımda kasılıyor, sinir uçlarımin her birini ateşe veriyor.

Yüzünü olabildiğince nazıkçe kavıyorum ve dudaklarını kendime çekiyorum, cam gibi paramparça olurken ağzının içinde inliyorum. Rora dışında her şey yok oluyor, sanki o benim bir uzantım ve ondan asla ayrılmak istemiyorum.

Kollarını boynuma dolayarak pantolonunu indiriyor.

"Tekrar hoş geldin bebeğim," diye mırıldanıyorum, burnumu çenesine dayayarak. Rora beni sıkıyor. "Evde olduğum için mutluyum."

Geri çekilip bir kaşımı kaldırıyorum. "Noel için Wintermore'da olmaktan gerçekten mutlu musun? Basına haber ver."

"Wintermore evde değil, Henry. Sen evdesin."

Ve bir anda eriyorum. "Oh, şekerim. Seni çok özledim."

"Seni çok özledim." Rora dudağını ısırır, sesi çatlayarak şöyle der: "Ben ... Bunu gelecek yıl yapmak istemiyorum. Artık ayrı kalmak istemiyorum." "Ben de."

"Bunu nasıl anlayacağız?"

Boğazımı temizliyorum. Ya şimdi ya hiç. "Muhtemelen bana kızacaksın ama ben zaten kızdım sayılır."

Gözlerini şüpheyle kısıyor. "Bu da ne demek oluyor? Ne yaptın sen?"

"Mesele şu: yeni işimde, iş günümün yüzde seksenini bir dizüstü bilgisayarın başında oturup başkalarının bana verdiği verileri analiz ederek geçiriyorum. Bu harika bir şey; verileri seviyorum. Ama bunu yapmak için sahada olmama gerek yok. Neredeyse tüm toplantılarımı video aracılığıyla yapabiliyorum. Bu yüzden patronumla konuştum ve uzaktan çalışmamdan çok memnun."

Rora'nın gözleri büyür, ağzı açık kalır. "Ciddi misin sen?"

"Çok ciddiym, şekerim. Arada sırada bir tesisi ziyaret etmem gerekecek ama bu yılda birkaç kez birkaç günden fazla olmayacak. Geri kalan zamanlarda, sen nerede çalışıyorsan ben de orada olacağım."

Aslında bu fikri ona açtığımda patronum rahatlamış görünüyordu. Görünüşe göre, Rora ve beni konferansta birlikte gördükten sonra herkes işi tamamen bırakacağıma ikna olmuştu. İtiraf etmek gerekirse, uzaktan çalışma bir seçenek olmasaydı bunu yapardım.

Kariyerimi inşa etmek için otuz yıldan fazla zamanım oldu ve istediğim kadar ilerledim. Rora daha yeni başlıyor ve onun yükselişini izleyebildiğim için çok onurluyum.

"Buna inanamıyorum. Bu... Benim işim için koşturmaktan sıkılmayacak mısın?"

"Şekerim, seninle asla sıkılmam. İster bir havaalanında ister pis bir otelde çalışıyor olayım, eğer sen üzerimdeyken uykuya dalabiliyorsam, ihtiyacım olan her şeye sahibim demektir."

Rora titrek bir nefes alır. "Gerçekten birlikte olacağız. Yakın mesafede. Kelimenin tam anlamıyla birlikte."

"Evet, öyleyiz."

Gözleri kocaman, parlak ve mutluluk gözyaşlarıyla dolup taşıyor ve bu manzara karşısında kalbim neredeyse göğsümde duracak gibi oluyor.

"Her şeyi çözmediğini biliyorum ama kahretsin Henry, çok mutluyum."

"Bir yıl birlikte olabiliriz ve gerçekten konuşup nasıl bir aile kurmak istediğimize karar vermek için zamanımız olur. Tüm zamanımızı buluşmak için zaman bulmaya çalışarak ve birbirimizi özlediğimiz için genel olarak mutsuz olarak geçirmek zorunda değiliz," diyorum ilk gözyaşı yanağından aşağı dökülürken. Başparmağımla gözyaşlarını yakalayıp yüzünü kavıyorum. "Geçtiğimiz yıl hayatımın en güzel yılıydı bebeğim. Senden uzakta olmak ne kadar zor olsa da, birbirimizi gerçekten tanıma fırsatı bulduğumuz ve sana daha da çok aşık olma şansını yakaladığım için çok mutluyum. Ama gelecek yıl? Çok daha iyi olacak."

"Seni çok seviyorum," diyor Rora, bir yıl önce ona aşık olduğum mağarada kucağıma otururken.

Mutlu bir iç çekişle başımı tahtın arkasına yaslıyorum.

O burada.

Ve o benim.

RORA

4 ARALIK

I Yüzüme kondurulan öpücüklerle uyandım, Henry'nin yumuşak sakalı çenemi gıdıklıyordu.

"Sorun ne?" Bizi öldürmek için kulübeye gizlice giren birinin değil de erkek arkadaşımın *olduğunu* doğrulayacak kadar gözlerimi açarak soruyorum. Ama katiller genellikle şeker kamışı gibi kokmazlar.

"Bir şey yok şekerim. Sadece görmen gereken bir şey var. Bir saniye otur."

Hâlâ büyük ölçüde uykudayım ama Henry'nin beni oturur pozisyona çekmesine izin veriyorum ve kollarımı kaldırmamı istediğinde başıma uzun kollu bir tişört geçiriyor. Yorganı geri çekiyor ve ayaklarıma çoraplarla kar botlarını geçiriyor.

"Battaniyeyi getir," diyor beni kollarına almadan önce.

Göğsünün sıcaklığına sarılıyor, kalbinin düzenli atışını dinliyorum.

Henry kulübenin kapısını açıp beni verandaya taşıdığı anda dağ havası buz gibi. Merdivenlerden inerken ahşabın gıcirtısını, botlarının altındaki karın yumuşak çıtırtısını duyuyorum.

Kulübeden birkaç adım ötede duraklar. "Rora, bebeğim, yukarı bak."

Yanağımı teninin sıcaklığından çekerken homurdanıyorum. "Wh-" Gözlerimi açıp gökyüzüne baktığımda kelime ağzımda kayboluyor. Battaniyenin elimden kayıp gittiğinin sadece yarı farkındayım.

Sanki birisi bir fırçayı ufukta sürüklemiş, arkasında mor ve yeşil çizgiler bırakmış gibi. Aurora borealis. Hiçbir resim, hayalimde canlandırdığım hiçbir şey, onu bizzat görmeye yaklaşamaz. "Aman Tanrım," diye fısıldıyorum ama sesim hâlâ çok yüksek çıkıyor. "Bu... Hiç bilmiyorum kelimeler."

Bana daha sıkı sarılıyor. "Biliyorum, şekerim."

Bir anlığına dünya durdu ve hayatım boyunca hayalini kurduğum bir anda sadece ben, Henry ve milyonlarca küçük yıldız kaldık.

"Seninle bu anı yaşadığım için çok mutluyum," diyorum ona. Sıcak bir gözyaşı soğuk yanağımdan aşağı dökülene kadar ağladığımı fark etmiyorum.

"Ben de bebeğim. Bunu gördüğüm onca zaman... Hiçbiri bunun kadar anlamlı değildi."

Yüzüne baktığımda gözlerinin gümüşle kaplandığını, irislerinin yıldızlı gökyüzünün yansımasıyla yüzdüğünü görüyorum.

"Tam bir döngü gibi, değil mi?"

Henry yutkunarak başını sallar. "Sanki bunca yıldır bizi birbirimize bağlayan görünmez bir ipmiş gibi." Başımın tepesine nazik bir öpücük konduruyor. "Ve şimdi, hayatımızın geri kalanını birlikte geçireceğiz." Sanki sözleri bir işaretmiş gibi, gökyüzünden kar taneleri uçuşuyor ve konfeti gibi saçlarına düşüyor.

Battaniyeyi almak için çömeliyor ve beni verandanın merdivenlerinden yukarı taşıyor. Henry banka oturduğunda battaniyeyi kabartıp ikimizin üzerine çekiyorum. Dağların üzerinde parıldayan kutup ışıklarını hâlâ görebiliyoruz, manzara nefes kesici.

Tüm bunların harikuladeliğiyle ilgili bir şey, dün gece mağarada Henry'nin kucağına tırmandığımdan beri kaçındığım şeyi gündeme getirmek için biraz daha cesur hissetmemi sağlıyor.

"Henry?"

"Evet, bebeğim?"

Nefesimi tutuyorum, dağ havası göğsümdeki düğümleri çözmek için çok az şey yapıyor. "Ya nasıl bir aile kuracağımızı anlamak için bir yıl ayırmasaydık?"

Henry'nin gözleri, ağzı mükemmel bir gülümsemeye dönüşmeden önce bir parça açılıyor. "Elimde olsa yarın senden bir bebek doğururdum şekerim. Eğer hazırsan, bunu başarabiliriz."

"Öyle mi?" Henüz nefes almaya cesaret edemiyorum.

"Tabii ki. İlk başta her şeyi nasıl dengeleyeceğimizi bulmak zor olabilir, ama her zaman öyle değil midir? Durmamız gerekene kadar seyahat edebiliriz, sonra bir yere yerleşiriz - buraya ya da senin en rahat ettiğin yere. Tekrar çalışmaya başlamaya hazır olduğunuzda, bebekle nasıl seyahat edeceğimizi çözeriz. Ben evde ya da otelde kalan bir baba olurum, sen de gündüzleri inanılmaz sanat eserleri yapar, geceleri de eve gelirsin."

İçimde bir yerde şaşkınlık ve umut buluşuyor. "Bebeğe bakmak için işini bırakacak mısın?"

"Dünyada en sevdiğim insanla bir aile kurmak ve aynı zamanda onun hayalindeki işi yapmasını izlemek hiçbir şeyden vazgeçmek değildir. Rora, hayallerinden bir an bile ödün vermeni istemiyorum, bu ister aile, ister kariyer, ister her ikisi olsun. Bu işi yürütmenin bir yolunu bulacağız ve çocuklarımız annelerinin her şeye sahip olduğunu görerek büyüyecekler."

Kulağa çok basitmiş gibi geliyor ve gerçekte bu kadar kolay olmayacağını biliyorum, ama bir an için kendimi rol yapmaya bıraktım.

Bir keresinde, Charlie ve Kate'in yıldönümünde bebek bakıcımız işe yaramadı ve randevu gecelerinde bizi de yanlarına aldılar. Akşam yemeği yedik, bir gösteri izledik ve hepimiz Jackson'da bir otel odasına sıkıştık. Monopoly'de hep birlikte yerleri süpürdükten sonra Kate, Charlie'nin yanına sokularak uykuya daldı.

On üç yaşında olan ve ilk kalp kırıklığını yaşayan Felix, babasına Kate'in *doğru kişi* olduğunu nasıl anladığını sordu.

"Bir gün uyandım," dedi Charlie ona gülümseyerek, "ve ondan daha önemli hiçbir şey olmadığını fark ettim. Onun için yapamayacağım hiçbir şey yoktu. Çünkü göz açıp kapayıncaya kadar o benim tüm dünyam olmuştu. Ve sen ve Noelle ortaya çıkana kadar bir daha hiç kimse için böyle hissetmeyeceğimden çok emindim. Ve sonra Rora. Böyle bir aşkı dört kez yaşadığım için kendimi dünyanın en şanslı adamı gibi hissediyorum."

"Annen... Yıllar boyunca bizim için çok şeyden vazgeçti, biliyor musun? Hepimizin anneannem ve babamdan ayrıldığı gibi o da ailesini bırakıp gitti, çünkü ben hep bir oyuncak dükkânı sahibi olmayı hayal ettim."

"Hiçbir şeyden vazgeçmiyordum," diye araya girdi Kate, uykulu bir şekilde, onun yanından. "Birini bizim birbirimizi sevdiğimiz gibi sevdiğinde, hayaller ortak bir şeydir ve sevdiğin kişinin hayallerini yaşamasını izlemek için her şeyi geride bıraktığında hiçbir şey kaybettiğini hissetmezsin."

Annemle babamın yanlış yaptığı yer burasıydı, bu yüzden yürümedi. Sadece ikisi varken hayalleri mükemmel işliyordu ama ikisi de ebeveyn olmayı hayal etmiyordu. Onlar için beni sevmek bir şeylerden vazgeçmek anlamına geliyordu. Birbirleri yerine beni seçtiler.

Tam zamanlı bir baba olmak için işinden ayrılmaktan bahsederken Henry'nin gözlerinde ne korku ne de kızgınlık var. Bu onun işi olduğu kadar hayali de. "Bunu yürütmenin bir yolunu bulacağız," diye yineliyorum, sesim bir kez daha kalın gözyaşlarıyla.

Henry'nin yüzü ışıltıyor, herhangi bir auroradan daha parlak ve daha güzel. "Peki, denemeye başlamak ister misin?"

"Bu konuda..." Yüzümü ellerimle siliyorum, kesinlikle ağlamaklı bir dağınıklık gibi görüldüğümün farkındayım. "İmplantla hamile kalma ihtimali binde birden daha az ama-"

"Aman Tanrım." Henry irkilir, eli ağzına gider. "Sen... Biz..."

Başımı salladığım anda yüzüne bir sevinç yayılıyor. Ona söylemek konusunda bu kadar endişeli olduğum için muhtemelen hormonları suçlayabilirim; tabii ki heyecanlandı. Bu Henry.

Omuzlarımdan en ağır yük kalkmış gibi hissediyorum ve nihayet bu konuda, bir sonraki bölümümüz hakkında heyecan duyabilirim.

"Nasıl- Ne zaman-" Ağzını açıp kapatıyor ve elleriyle ne yapacağını bilmiyor gibi görünüyor, bu yüzden ona acıyorum ve battaniyeyi karnımın üzerine koyacak kadar aşağı çekiyorum. Henüz bir şişlik yok ama elini karnımın üzerine koyuyor ve gördüğü en inanılmaz şeymiş gibi bakıyor.

"Doğum günün için ziyarete geldiğimde. Birkaç gün önce öğrendim ama on bir haftalıkmışım. Birkaç haftadır çok yorgun olduğumu ve mide ekşimesi yaşadığımı biliyor musun? Meğer jet lag değilmiş." Londra'da bir eczacıya belirtilerimi açıkladığım anda tezgahın arkasından bir test aldı.

Henry endişeyle bana bakıyor ve içimden bir ses içeri girer girmez semptomları ve bana nasıl yardım edebileceğini araştırmaya başla y a c a ğ ı n ı söylüyor. "Bunun için endişelenmemize gerek var mı? Yoksa kendini iyi hissediyor musun?"

Elimi onun elinin üzerine koyarak, "Bu normal," diye söz veriyorum. "Doğum öncesi ilaçları almaya başladığımdan beri kendimi daha iyi hissediyorum. Ama Salı günü bir kadın doğum uzmanıyla randevumuz var ve her şeyi kontrol edecek, ultrason yapacak ve... Dürüst olmak gerekirse, ihtiyacım olan testlerin ve şeylerin yarısını unuttum. Aklımda tutmam gereken çok şey var."

"Öğrendiğinde yanında olamadığım için üzgünüm şekerim. Çok stresli olmalısın."

"Başta öyleydim," diyorum omuz silkerek. "Ama birkaç gün içinde eve, sana döneceğimi biliyordum ve sana söylemek konusunda biraz endişeli olsam da her şeyin yoluna gireceğini biliyordum. Korkudan aklımı kaçıracağımı düşünmüştüm."

Bütün bir insan yetiştirme fikri beni çok heyecanlandırıyor ama bunu seninle birlikte yapacağım için gerçekten heyecanlıyım."

"Çok iyi bir anne olacaksın," diye burnunu çekiyor Henry, sesi kalın. "Ve sen de en iyi baba olacaksın."

Yüzünü kavriyorum ve gözünün kenarından tek bir damla yaş süzülüyor. "Çok mutluyum, şekerim."

"Ben de." Başımı omzuna yaslıyorum ve ikimiz de dağlara bakıyoruz. "Onları buraya getirmek için sabırsızlanıyorum. Bizim evimize."

"Bizim yerimiz, ha?"

"Artık sadece benimmiş gibi hissetmiyorum. Hiçbir şey öyle değil. Benim için anlamı olan her şey *bizimmiş* gibi geliyor: sen, ben..." Henry'nin karnımdaki eline bakıyorum. "Bebek. Bizim bebeğimiz."

"Bizimki," diye kabul ediyor ve yumuşak bir şekilde gülümsüyor. "Peki, geçen yıl Noel'den nefret etmenin tadını çıkaracak mısın?"

"Sanırım o gemi seninle tanıştığım, eve gittiğim ve Santa pornosuna baktığım gün kalktı," diye itiraf ediyorum. "Kimin aklına gelirdi ki?"

Henry kıkırdar. "Noel'e olan nefretinin Noel Baba sapkınlığının önüne geçmesine izin vermediğin için kendi adıma memnunum."

Geçen Noel'deki Rora şu an nerede olduğuma inanamazdı. İşlerin ne kadar harika sonuçlanacağı hakkında hiçbir fikri yoktu. "Santa Kinks'e," diyorum, keşke sıcak çikolatamız ya da kadeh kaldıracak bir şeyimiz olsaydı.

"Ve tüm Noel filmlerinden daha iyi bir mutlu son," diyor Henry içinde.

Yüzünü kavriyorum ve dudaklarını dudaklarıma değdirerek onu kendime çekiyorum. "Bir

mutlu son; bu sadece başlangıç. Mutlu bir *başlangıç*, Noel Baba."

Henry'nin gülümsemesi göz kamaştırıcı. Elini karnımın üzerinde gezdirerek aşağı bakıyor. "Sanırım *Noel Bebeğin* bu yıl yepyeni bir anlamı var."

BAHARATLI ŞEYLER

Eğer, herhangi bir nedenle, *sadece* baharatlı anları tekrar ziyaret etmek isterseniz... burada yargılama bulamayacaksınız! Ama baharatlı sahneleri burada bulacaksınız:

- [Altıncı Bölüm](#)
- [Onuncu Bölüm On](#)
- [Beşinci Bölüm On](#)
- [Dokuzuncu Bölüm](#)
- [Bölüm Yirmi Dört](#)
- [Bölüm Yirmi Beş](#)
- [Bölüm Yirmi Altı](#)

İyi eğlenceler!

TEŞEKKÜRLER

Bu teşekkürleri yazarken, ilk kitabımı yayınladığım günün birinci yıldönümüne sadece birkaç hafta kaldı. Ve ne yıldırı ama. Geçtiğimiz yıl boyunca kitaplarımdan birine şans veren her okuyucuya çok minnettarım - zorlandığım zamanlarda bile beni zorlamaya devam etmem için motive ettiniz ve Naughty or Nice siz olmadan var olamazdı.

Bunu yazarken aklımı başımda tutan kocam Kyle ve en iyi arkadaşım Claire'e, her zaman yanımda olan yazar kankalarım Emily ve Alaina'ya ve her hikayenin müziği olduğu için Taylor Swift'e teşekkür ederim.

Beta okuyucularımla Claire, Emily, Molly, Sara ve Hamina'ya geri bildirimleriniz ve Rora ile Henry'nin hikâyesini şekillendirmeme yardımcı oldukları için teşekkür ederim. Ve Yaramaz ya da Güzel'i cilalamama yardım ettiği için inanılmaz düzeltmenim Nina Fiegl'e teşekkür ederim.

Love Notes PR'dan Ellie'ye bu kitabı romantizm camiasıyla paylaşmama yardımcı olduğu için ve inanılmaz sokak ekibime beni her zaman destekledikleri ve kitaplarımı paylaştıkları için teşekkür ederim-Abigail, Aimee, Allie, Ash, Caitlin, Charley, Claire, Danie, Demi, Elena, Hayley, Jenna, Jess, Jessica, Karina, Kate P, Kate R, Kayleigh, Lil, Molly, Rebecca, Robyn, Sam, Sarah, Sophie D, Sophie L. Hepiniz yanımda olduğunuz için kendimi çok şanslı hissediyorum.

Ve son olarak, beni ve kitap bebeklerimi kucaklayan okurlara teşekkür etmek istiyorum. Her eleştiri, paylaşım, yorum ve heyecanlı DM benim için dünyalara bedel. Umarım Rora ve Henry'yi siz de benim kadar seviyorsunuzdur ve sizinle hikâyelerimi paylaşmaya devam etmek için sabırsızlanıyorum.

Sevgil

er,

Sophie

Sophie Snow, kocası ve (ısırsa da çok sevdiği) kedisi Pumpkin ile birlikte İskoçya'da yaşıyor.

Dağınık, queer karakterler ve sayılamayacak k a d a r çok Taylor Swift referansı içeren baharatlı aşk kitapları yazıyor. Kendini bildi bileli aşk hikâyelerine aşık ve on iki yaşından beri onları şarkı ve roman olarak yazıyor.

Geçmiş yaşamında bir orman perisi olan Sophie, doğada vakit geçirmeyi, çok fazla kahve içmeyi ve yetişemeyeceği kadar çok hobi denemeyi seviyor.

Sophie'den daha fazla bilgiye www.sophiesnowbooks.com adresindeki web sitesini ziyaret ederek veya bu QR kodunu tarayarak ulaşabilirsiniz:

Bilgi ve kültüre açılan kapınız. Herkes için erişilebilir.

z-library.se

singlelogin.re

go-to-zlibrary.se

single-login.ru

[Resmi Telegram kanalı](#)

[Z-Erişim](#)

<https://wikipedia.org/wiki/Z-Library>

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.